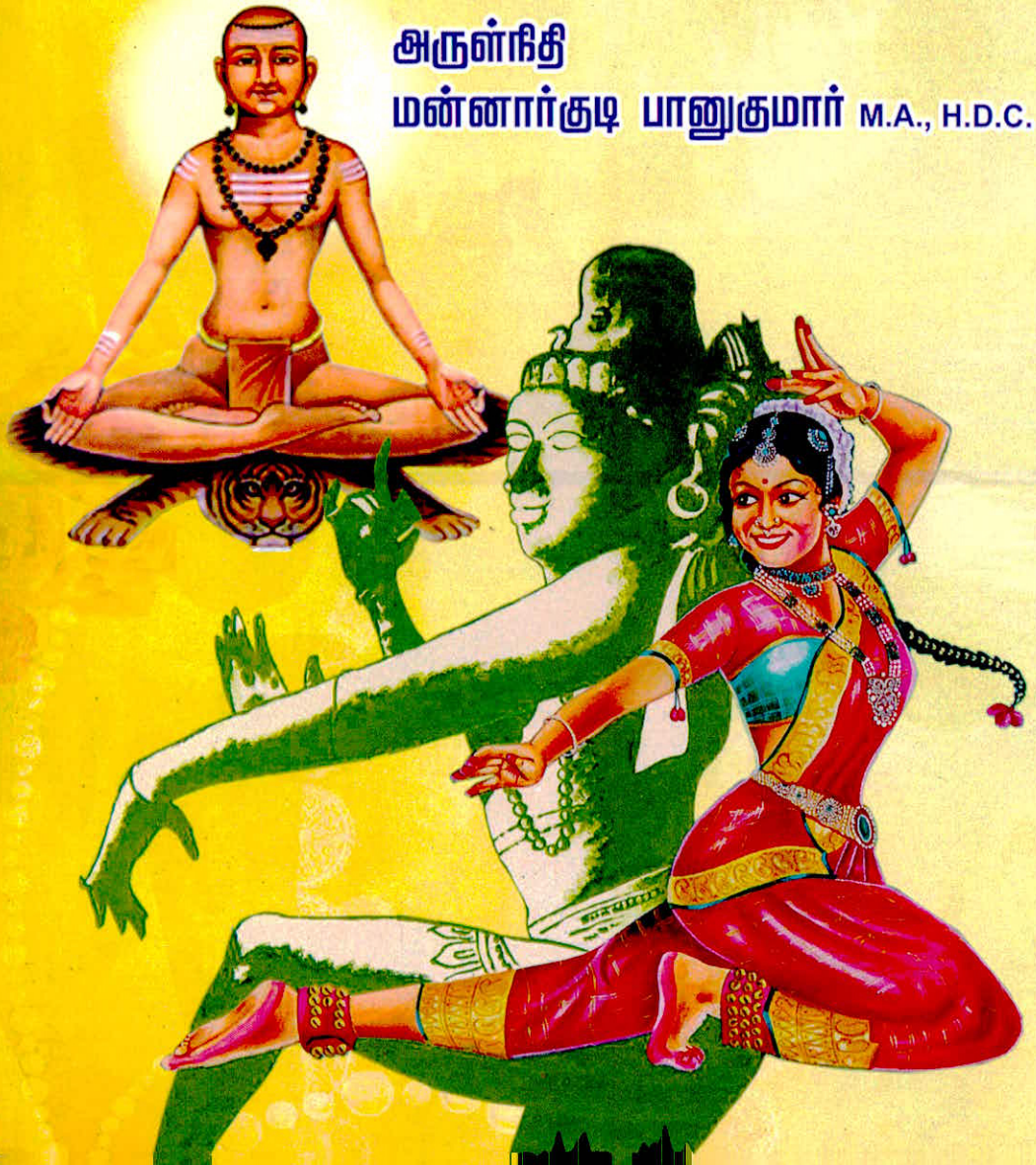

தாயுமானவரின்

ஆனந்தக் களிப்பு

அருள்நிதி

மன்னார்குடி பாணுகுமார் M.A., H.D.C.

தாயுமானவரின் ஆனந்தக் களிப்பு

அருள்நிதி
மன்னார்குடி
பாலுகுமார்,

M.A., H.D.C.

அழகு பதிப்பகம்

15/21, டீச்சர்ஸ் கிட்டு காலனி,
2வது தெரு, இராஜாஜி நகர் விரிவு,
வில்லிவாக்கம், சென்னை - 600 049
தொலைபேசி : 2650 2086
email: shankar_pathippagam@yahoo.com
www.shankarpathippagam.com
www.bookthagam.com

தாயுமானவரின்
ஆணந்தக் களிப்பு

: by மன்னார்குடி பானுகுமார்

© : வெளியீட்டாளர்கள்

பதிப்பு : 2017

விலை : ₹ 250/-

மொத்தப் பக்கங்கள் : 288

வெளியிட்டோர் : அழகு பதிப்பகம்,
15/21, டீச்சர்ஸ் கிள்டு காலனி,
2-வது தெரு, இராஜாஜி நகர் விரிவு,
வில்லிவாக்கம்,
சென்னை - 600 049.
தொலைபேசி : 044 -26502086
9444191256

ஒளி அச்சு : M.சுரேஷ், 9884513164

முன் அட்டை : N. ரமேஷ், 9840676513

அச்சிட்டோர் : எம்.கே.கிராபிக்ஸ்,
சென்னை - 600 021.
செல்: 98408 28213

★★★

நூலின் உள்ளே

ஆனந்தமாய் வாழ ஆசையா?	5
1. தாயுமானவர் வாழ்க்கை வரலாறு	11
2. தாயுமானவர் பாடல்கள் சிறப்பு	15
3. ஆனந்தக் களிப்பு பெயர் காரணம்?	27
4. ஆனந்தக் களிப்பு பாடல்கள் அமைப்பு	32
5. சங்கர சங்கர சம்போ	35
6. ஆனந்தமாய் அறிவாய் நின்றான்	39
7. எனைப் பற்றிக் கொண்டாண்டி.	69
8. ஆசைப் பிசாசைத் தூரத்தினான்	84
9. வாய்ப் பேசா வண்ணம் செய்தாண்டி.	107
10. மரபைக் கெடுத்தனன் கெட்டேன்	117
11. ஆனந்தக் கண்ணீர்	126
12. இறைத் தத்துவம்	130
13. மனிதனைப் பற்றிய தத்துவம்	135
14. மனோநாசம்	144
15. பிறப்பும் இறப்பும்	158
16. வழிகாட்டிய வள்ளல்	163
17. அருளால் எதையும் பார்	167
18. சொல்லால் விளைந்த சுகம்	171

19.	விஷயாணந்தம் பரமாணந்தம்	177
20.	குணமேது? நலமேது?	188
21.	நலம் ஏதும் அறியாத என்னை...	191
22.	பூரண நிலை தந்த பூரணன்	195
23.	படைப்புத் தத்துவம்	201
24.	மனம் என்னும் விளை நிலம்	209
25.	சச்சிதானந்த ஜோதி	212
26.	காயமே இது பொய்யடா	218
27.	மலம் ஊறித் ததும்பும் உடல்	222
28.	விருப்பும் வெறுப்பும் வேண்டாம்	227
29.	தன்னையறிதல்	234
30.	வாழ்வின் நோக்கம்	239
31.	மோகத்தை வென்றுவிடு!	250
32.	சன்மார்க்கமே சரியான பாதை	257
33.	சதானந்தம்	263
34.	அறிவு சொரூபமே ஆனந்தம்	268

ஆனந்தமாய் வாழ ஆசையா?

“எல்லாரும் இன்புற்றிருக்க நினைப்பதுவே
அல்லாமல் வேறொன்று அறியேன் பராபரமே”

இதுவே தாயுமானவரின் அடிப்படை நோக்கமாக,
தாரக மந்திரமாக அமைந்துள்ளது.

“யாம் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்” என்றும்,
“வாழ்க வையகம் வாழ்க வளமுடன்” என்றும் தாம் துய்த்த
இன்பத்தைப் பிறரும் பெறல் வேண்டுமென முன்னோர்கள்
நினைத்தனர்.

தாயுமானவர் தன்னைப் பற்றிக் கவலைப்படாது தான்
பெறுகின்ற இன்பம் பற்றி நினைத்தார்.

“உலக உயிர்கள் அனைத்தும் இன்பமாக வாழ்தல்
வேண்டும். அதைத் தவிர வேறொன்றும் அறியேன்” எனப்
பேசுகிறார். தன்னலமற்ற பொதுநலத் தன்மையினை
இவ்வரிகள் காட்டுகின்றன.

எல்லாரும் ஆனந்தமாக வாழவேண்டும் என்று
தாயுமானவர் விரும்பினார். விரும்பியதை ஆனந்த
களிப்பாக்கினார்.

யாருக்குத்தான் ஆனந்தமாய் வாழ ஆசை இருக்காது?
ஆனால் எப்படி ஆனந்தமாய் வாழ்வது என்பதுதான்
தெரியவில்லை.

ஆனந்தம் ஆர்ப்பரிக்கும் நிமிடங்களை விட்டுவிட்டுக் கவலைகளின் சவலைப் பிள்ளைகளாய், வருத்தத்தின் நிறுத்தத்தில் சிற்றின்ப எல்லையில் நின்று கொண்டிருக்கிறோமே, ஏன்?

தங்கக்கடைகளிலும் குழந்தைகள் தேடுவது சாதாரண பலூன்களைத்தான்.

நிம்மதியான மனமே
ஆனந்தத்தின் சந்நிதி;
ஆனந்த மனம் இறைவன்
உறையும் அருபீடம்

சீக்குப் பிடித்த
சிந்தனைகளின் போக்குப்
பிடிக்காமல் தூர நின்று
ரசித்துப் பாருங்கள்.
வாழ்க்கை எவ்வளவு
அழகான வரமென்று
புரியும்.

“செல்வம் என்பது
சிந்தையின் நிறைவே” என்று குமரகுருபர சுவாமிகள்
அழகாக ஆனந்திக்கச் சொன்னதை அறிவோமா?

யார் வாழ்வில் சோகங்கள் இல்லை? துன்பங்கள்
இல்லை? சவால்கள் இல்லை? சங்கடங்கள் இல்லை?

முள்ளுக்கு மத்தியில்தான் ரோஜா, ராஜாவாகக்
கொலுவீற்றிருக்கிறது.

கண்ணீரைச் சிந்தும் கண்களுக்கு அருகில்தான்
சிரிப்பைச் சிந்தும் உதடுகள் உற்சாகத்தோடு உட்கார்ந்திருக்
கின்றன.

எண்ணங்களை ஆராய்ந்த மனமே உற்சாகமாக
இருக்கிறது. எண்ணங்களில்தான் இருக்கின்றன நம் வாழ்வின்
நிறைவும், சந்தோஷமும், சோகத்தின் சரிவும்.

தன்னை அறிவதில்தான் ஆனந்தம். தன்னை அறியும் வழிவகைகளைக் காட்டுகிறார் தாயுமானவர்.

நிறைவான மனம், வீடு நிறைக்கும் பொருட்களால் ஆனந்தம் வரப்போவதில்லை; பை நிறைக்கும் பணக்கட்டுகள் ஆனந்தம் தரப்போவதில்லை;

கழுத்து நிறைய ஆபரணங்கள் ஆனந்தம் தரப் போவதில்லை. நிறைவான மனமே ஆனந்தத்தின் ஆபரணம்.

போதுமென்ற மனமே பொன் செய்யும் மருந்து. பணத்திற்காக ஓடியோடி பிணமாய் அடங்குவதைவிட உள்ளதைக் கொண்டு நல்லதைச் செய்வோமே!

ஆசையைச் சீரமைத்துக் கொண்ட மனமே ஆனந்தத்தை அடைகிறது. ஆனந்தத்தை அனுபவிக்கிறது.

செய்யும் வேலையை ஒழுங்குடனும் மகிழ்வாகவும் நிறைவாகவும் செய்வதும் தியானம் என்று உணருங்கள். கர்மயோகமே தியானம்.

சினச் சொற்கள் சிராய்ப்பை உண்டாக்கி, முகம் தெரியா மனிதர்களோடும் வீண் பகையை உண்டாக்கிவிடும்.

எனவே கந்தகச் சொற்களை விடுத்து கனிவு தரும் கனிச் சொற்களைப் பேசுங்கள்.

இதைத்தான் “பேசா இடும்பைகள் பேசித் திரிந்தேன்” என்று தாயுமானவர் நம்மை உஷார்படுத்துகிறார்.

ஆயுள் முழுக்க வயிற்றுக்கு உருண்டு உருண்டு உழைத்தாலும் தினமும் ஒரு மணி நேரமாவது மனதிற்காகச் செலவிடுங்கள்.

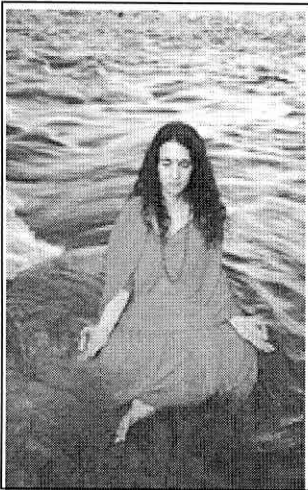
வானொலி கேளுங்கள், புத்தகம் படியுங்கள், சொற்பொழிவு கேளுங்கள், சிற்பம் பாருங்கள், பாயிரம் பாடுங்கள்,

சிரிக்கப் பேசுங்கள், பறவையைக் காணுங்கள், பறப்பதாய் உணருங்கள். மனம் விட்டுப் பேசும்போது ரணம் விட்டுப் போய்விடும்.

இதையும் தாண்டி சும்மா இருந்து பாருங்கள். மெளனமாக இருந்து பாருங்கள். நான் யார்? உங்களைக் கேட்டுப் பாருங்கள். உங்களுக்குள் இருக்கும் பிரம்மத்தை உணர்வீர்கள்.

தேடலோடு தெருவிலிறங்குங்கள், வியப்பைத் தேக்கிய விழிகளில் தான் விந்தைக் காட்சிகள் விரைவாய் தெரியும்.

ஆனால் அத்தனை மகிழ்ச்சியையும் தொலைக்காட்சி தின்று செரித்து நின்று சிரித்துக் கொண்டிருக்கிறதே.. பார்க்கும் நேரம் குறைத்து குடும்பத்தாருடன் பேசும் நேரம் அதிகரித்துப் பாருங்கள்.

சீரியல் ஓடாமலேயே ஆனந்தம் ஆறாக ஓடும் நம் இல்லத்திலும் நம் உள்ளத்திலும்.

அதைவிட பூஜை அறையில் அமர்ந்து இறை சிந்தனையில் மூழ்குங்கள். அங்கு குடும்ப

உறுப்பினர்களுடன் சத் சங்கம் செய்யுங்கள். உங்கள் இல்லத்தில் ஆனந்தம் ஆனந்தமிடும்.

ஆனந்த ஆலயம் - இந்த உலகம் ஆனந்த ஆலயம்; அதில் வசிக்க வந்த நாம் அதை ஒருபோதும் ரசிப்பதில்லை. ஆனந்த அமுதத்தைப் புசித்ததில்லை.

குறை காண்பதற்கே நம் குறைவான வாழ்நாட்களைச் செலவழித்துவிட்டுத் திரும்பிப் பார்க்கும்போது வெறுமை ஒன்றே அருமையாகத் தெரிகிறது.

தாயின் கதகதப்பான சூட்டில் நிம்மதியாகக் கண்ணயர்ந்து தூங்கிய குழந்தைகளாய் நம் வாழ்வைத் தொடங்கிய நாம், வளரவளரச் சக்கரங்கள் மாட்டிய சக்கரவர்த்திகளாய் மாறியது காலச்சோகம்.

காசுக்காகவும் வயிற்றுப் பிழைப்பிற்காகவும் ஓடத் தொடங்கி, ஓட்டத்தை நிறுத்தி வாழப் பார்க்கும்போது வாழ்க்கை முடிய இருக்கும் முன்னறிவிப்பு வருவது எத்தனைத் துயரமானது.

எல்லோரையும் திருப்திப்படுத்தி விட்டு நமக்காக நாம் வாழத் தொடங்கும் போது நம்மை விட்டு எல்லாம் தொலை தூரம் போய்விட்ட காட்சியைக் காண்பது எத்தனைத் துயரமானது.

வேதத்தில் ஒரு கதை உண்டு. பத்து நண்பர்கள் ஒரு ஆற்றைக் கடந்து போகின்றனர்.

ஆற்றைக் கடந்ததும், அனைவரும் வந்து விட்டோமா என்று ஒவ்வொருமீ என்று எண்ணிப்பார்க்கின்றனர். ஒன்பது நபர்களே இருக்கின்றனர்.

ஒவ்வொருவரும் தன்னை விட்டுவிட்டு, மற்றவர்களை எண்ணுகின்றனர். பத்தாவது நபரைத் தேடி அலைகின்றனர்.

அதுபோலத்தான் நம்மிடம் இருக்கும் ஆனந்தத்தை அறியாமல், அதை வெளியில் தேடிக்கொண்டிருக்கிறோம்.

ஆனந்த நிமிடங்களை ஆராதிப்போம். அன்றன்றே. அட்டையை உரசியவுடன் இயந்திரத்திலிருந்து வருவதற்கு

ஆனந்தம் ஒன்றும் புன்னகை பூதமல்ல.

அது நம் மனதில் உள்ளது, மலராய் உள்ளது, உள்ளத்தில் உள்ளது, உள்ளூக்குள் உள்ளது. இந்த நிமிடத்திலிருந்து நமக்காக வாழத் தொடங்குவோம் ஆனந்த மாக!

நமக்காக வாழத் தொடங்குவதற்கும், ஆனந்தத்தை அடைவதற்கும் அருமையான வழிகாட்டி யாக அமைந்திருக்கிறது தாயுமானவரின் ஆனந்தக் களிப்பு.

அந்த ஆனந்தக் களிப்பில், பேரின்பக் களிப்பில் திளைக்க வாருங்கள். புத்தகத்தின் உள்ளே செல்லுங்கள். நீங்களே ஆனந்தமாகி, ஆனந்த சொரூபமாகி விடுவீர்கள்.

வழக்கமான
வணக்கங்களுடன்,

பானுகுமார்

58, ஏழாவது குறுக்குத்
தெரு, banukumar.v@gmail.com

அண்ணாநகர்,
செங்கற்பட்டு - 603 001.

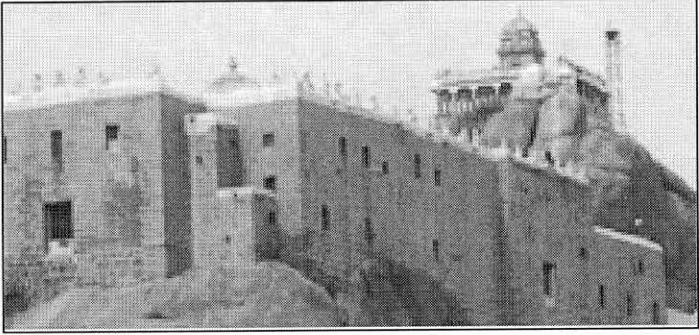
★★★

தாயுமானவர் வாழ்க்கை வரலாறு

தாயுமானவர் தாயும் ஆனார் என்ற இரு நிலைகளிலும் அழைக்கப்படுகின்றார்.

தாயைப் போன்றவர், தாயாக ஆனவர் என்ற இரு பொருளிலும் இதனை அமைக்கலாம்.

திருச்சி மலைக் கோட்டையில் கோயில் கொண்டிருக்கும் இறைவன் பெயரை இவருக்கு இயற் பெயராகப் பெற்றோர் அமைத்ததாகக் கூறுவர்.

இறை அல்லது இயற்கை இறந்த மீமானிட ஆற்றலர், உலக உயிர் அனைத்திற்கும் தாயாகத், தாய் போன்ற நிலையில் அமைகின்றது.

அந்நிலையில் இறைவனைத் தாயுமானார் எனக் கூறல் இயைபுறுகின்றது.

அதோடு திருச்சிராப்பள்ளியில், காவிரித் தென்கரையில் இருந்த ஒரு தாய், வெள்ளப் பெருக்கின் காரணமாக, வடகரையிலிருந்து தன் மகளுக்கு மகப்பேறு பார்க்கச் செல்லவியலாது வருந்தவே, இறைவனே அத்தாயாகச் சென்று மகப்பேறு பார்த்தமையால் "தாயும் ஆனார்" எனக் கூறுவர்.

எந்த உயிரும் முதலில் அறிவது தாயைத்தான். அதனால் தாய்க்கு எல்லா நிலைகளிலும் முதலிடம் தருகின்றோம்.

“தாயிற் சிறந்ததொரு கோயிலுமில்லை” என்பது பழமொழி. தாய்மொழி, தாய்நாடு போன்ற அமைப்புகளும் அதனால் அமைந்தன என்பது நினைத்தற்கரியது.

மாதா, பிதா, குரு, தெய்வம் என தாய்க்கு முதலிடம் கொடுக்கும் சொற்றொடரையும்

எண்ணிப் பார்க்கலாம். உறவு முறைப் பெயரால் அமைந்த சிறந்த அடிகள் தாயுமானவரே.

அது பெற்றோரிட்ட பெயராகவும், என்றும் வழங்கும் பெயராகவும் நிலைத்தமையும் எண்ணத்தக்கது.

- பெயர் = தாயுமானவர்
- பெயர்காரணம் = திருச்சி மலை மீது உள்ள இறைவனான தாயுமானவர் அருளால் பிறந்தமையால் இவருக்குத் தாயுமானவர் என்று பெயர் சூட்டப்பட்டது.

- பெற்றோர் = கேடிலியப்பர் - கெசவல்லி அம்மையார்
- மனைவி = மத்துவார்சூழலி
- மகன் = கனகசபாபதி
- ஊர் = நாகபட்டினம் மாவட்டத்தில் உள்ள திருமறைக்காடு (வேதாரண்யம்)
- பணி = திருச்சியை ஆண்ட விஜய ரகுநாத சொக்கலிங்கரிடம் கருவூல அலுவலர் மந்திரி
- காலம் = கி.பி. 18ம்நூற்றாண்டு

சிறப்புப்பெயர்:

- தமிழ் சமயக் கவிதையின் தூண்

படைப்பு:

- தாயுமானவர் திருப்பாடல்திரட்டு

குறிப்பு:

- இவரின் பாடலை “தமிழ்மொழியின் உபநிடதம்” எனப் போற்றுவர்
- இவர் திருமூலர் மரபில் வந்த மௌன குருவிடம் கல்வி கற்றார்
- இவரின் “பராபரக்கண்ணி” 389 கண்ணிகளை உடையது
- இவர் முக்தி அடைந்த இடம் இராமநாதபுரம் மாவட்டம் இலட்சுமிபுரம்
- சமரச சன்மார்க்கத்தை உலகிற்கு முதன்முதலில் அறிமுகம் செய்தவர்
- உபநிடதக் கருத்துக்களை தமிழில் மிகுதியாகச் சொன்னவர்

- தாயுமானவர் தனிப்பாடல் திரட்டில் 56 உட்பிரிவுகளும் 1452 பாடல்களும் உள்ளன
- பராபரக் கண்ணி, எந்நாட்கண்ணி, கிளிக்கண்ணி, ஆனந்தகளிப்பு, ஆகாரபுவனம் போன்றன இவர் தம்பாடல் தலைப்புகளில் சிலவாகும்
- இவர் பாடலில் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டவர் குணங்குடி மஸ்தான் சாகிபு
- “கந்தர் அநுபூதி சொன்ன எந்தை” என்று அருணகிரி நாதரைப் பாராட்டியுள்ளார்

மேற்கோள்:

- எல்லாரும் இன்புற்றிருக்க நினைப்பதுவே அல்லாமல் வேறொன்றறியேன் பராபரமே
- நெஞ்சமே கோயில் நினைவே சுகந்தம் அன்பே மஞ்சன நீர் பூசை கொள்வாய் பராபரமே
- ஓசைக்கு அளவு இல்லை அகிலம் எல்லாம் கட்டி ஆளனும்
- சும்மா இருப்பதே சுகம்
- பார்க்கின்ற மலருடு நீயே இருத்திஅப் பனிமலர் எடுக்க மனம் நண்ணேன்

★★★

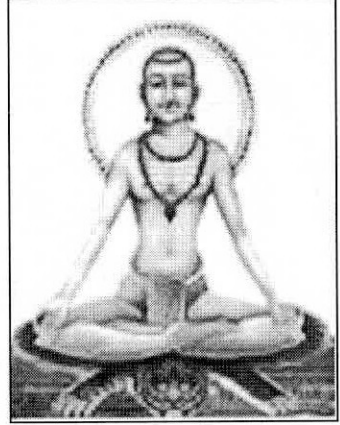

தாயுமானவர் பாடல்கள் சிறப்பு

உலக உயிர்கள் அனைத்தும் இன்பமாக, மகிழ்வோடு வாழவேண்டும் என்பதே தாயுமானவர் கொள்கை.

உலக உயிர்கள் அனைத்தும் ஒன்று. ஒத்த நிலை யுடையன என்பது அவர் கண்ட உண்மை. எல்லா உயிர்களும் தன்னுயிராகப் பாராட்ட விழைந்தார்.

“எவ்உயிரும் தன்னுயிர்போல்
எண்ணும் தபோதனர்கள்
செவ்வறிவை நாடிமிகச்

சிந்தனைவைப்பது எந்நாளோ” (பாராபர)

அவ்வாறு கருதத் துணையாக நின்றது. அவர் எவ்வுயிரிலும் இறைவனைக் கண்டமையே .

“எங்குஎங்கும் பார்த்தாலும் இன்பறுவாய் நீக்கம் இன்றித்
தங்கும் தனிப்பொருளைச் சாருநாள் எந்நாளோ”

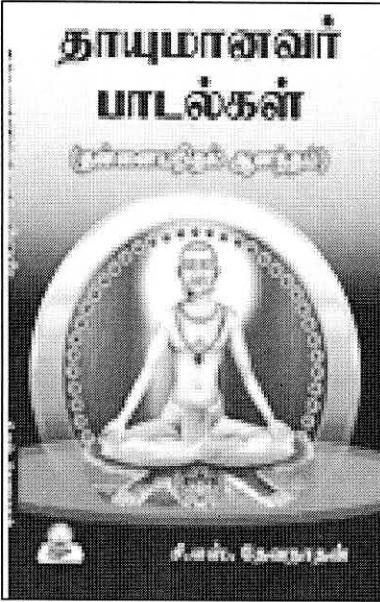
இத்தகைய உலக உயிர்கள் அனைத்தும் இன்பமாக, மகிழ்வோடு வாழவேண்டும் என்பதே அவர் கொள்கை.

அவரது பரந்து விரிந்த மனப்பான்மையை அவருடைய இத்தகைய எண்ணங்கள் காட்டுகின்றன.

இக் குறிக்கோளை, இன்ப வாழ்வை எய்துதற்குரிய வழியொன்று அவர் வேண்டுகோளால் வெளியிடப்படுகிறது.

“அன்பர் பணி செய்யஎனை ஆளாக்கி விட்டுவிட்டால்
இன்பநிலை தானேவந்து எய்தும் பராபரமே”

தாயுமானவர் தமிழும் சமஸ்கிருதமும் கற்றவர். அவரது தமிழும் இனிக்கும். சமஸ்கிருதமும் இனிக்கும். அவரது தமிழ் இனிமையாக எளிமையாக இருக்கும்.

தாயுமானவரது பாடல்களில் சுமார் 1452 பாடல்களே நமக்குக் கிடைத்துள்ளன. இன்னும் அவர் அதிகப் பாடல்கள் எழுதியிருக்கலாம்.

தாயுமானவர் பாடல்கள் 56 பிரிவுகளில் 1452 பாடல்களுடன் 4127 வரிகளில் அமைகின்றன.

தனக்கு முன் வாழ்ந்த சமயக் குரவர்கள் பலரை இப்பாக்களில் சுட்டுகின்றார் தாயுமானவர்.

அடியார் வணக்கம் என்ற பகுதியில் திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரர், மாணிக்கவாசகர், பட்டினத்தார், பத்திரகிரியார், திருமூலர், அருணகிரியார் போன்றோரைக் குறிப்பிடுவதிலிருந்து இவர் போற்றுகின்ற பாவாணரையும், அவர் கூறும் கருத்துக்களை ஏற்றுக் கொள்கின்ற தன்மையினையும் நாம் உணருகின்றோம்.

தனது பாடல்களில், முதலில் சகுண பிரம்மத்தைப் பாடுகிறார். சகுண பிரம்மம் என்றால் இறைவனைப் பற்றிய வர்ணனை.

தனது இஷ்ட தெய்வங்களைப் பாடுகிறார். சிவனை, உமையை, தெட்சிணாமூர்த்தியைப் பாடுகிறார்.

இரண்டாவதாக நிற்குண பிரம்மத்தைப் பாடுகிறார். நிற்குண பிரம்மம் என்றால் இறைவன் அனைத்துமாக இருக்கிறார் என்பதாகும். இதனை அதிகமானப் பாடல்களில் பாடியுள்ளார்.

இறைவனைப் பற்றிய வர்ணனை வரும்போது மிகப் பல அடைகளோடு இறையின் இயல்புகளை எடுத்தியம்புகிறார்.

- தூரிய நடுவுருந்த பெரிய பொருள் (பொருள்.8)
- பெரிய பூரணமாம் நித்த நிர்மல சகித நிஷ்ப்ரபஞ்சப் பொருளை (திருவருள்.3) என அது இப் பிரபஞ்சத்துக்கு உரியதல்ல என்பதும்,
- தெரியவரியதாய்க் கலந்த எந்தப் பொருள் அந்தப் பொருள் (பொருள்.3) என அது எங்கும் நிறைந்தமையும்.
- பொருளாகக் கண்ட பொருள் எவைக்கும் முதற் பொருளாகி (பொருள்.7)
- தன்னையன்றி ஒரு பொருளில் இல்லாத எப்பொருட்குந்தான் முதலாய் (மண்டல.2) என அனைத்திற்கும் மூலமாயினமையும்,
- வாக்குமன மணுகாத பூரணப் பொருள்(தேசோ.10)
- பரிபூரணமாம் பொருள் (ஆகார.28)
- பொருளே நின் பூரணம் மேலிட்ட காலம் (கல்லா.12) என பூரணவியல்பும்,
- வடிவில்லாச் சுத்தவான் பொருளே (பன்மாலை.3)
- மறை முடியிருந்த வான் பொருளே (ஆசை.37)

- இருள்தீர விளங்கு பொருளியாதந்தப் பொருளை யாம் இறைஞ்சி நிற்பாம் (பொருள்.7) என அதுவே ஒளிப்பிடம்பாயினமையும்,
- தீதில் பரமாம் பொருளை (பொருள்.5)
- உன்னைப் போன்ற நற் பரம்பொருள் இல்லை (ஆசை.19)
- சாந்தப்பதப் பரம்பொருளே (ஆசை.21)
- மனக்கோதகற்றும் பரம்பொருளே (பாயப் 167)
- விளங்கு பரம் பொருளே (கல்லா.25) என அதன் பரத்தொடர்பும் தன்மையும்.
- அருமறையின் சிரப்பொருளாய் (பொருள்.8)
- சுருதி முடிவான பொருளே (தேசோ.11) என அது வேதமுடிவாயினமையும்.
- வான்பொருளாகி யெங்கு நீயிருப்பு (ஆசை.38)
- சுகவான் பொருளே (பாயப்.43)
- எனவதன் உயர்வும். போக்கு வரவற்ற பொருளே (சின்மயா.4. எந்.பொரு.4)
- மன்னைப் பொருளன் (தன்னை.1) எனவதன் நிலை பேறும்.
- சூழ்வெளிப்பொருள் (வம்பனேன். 6)
- வெட்ட வெளிப் பொருள் (எந்.அருளி.9)
- எனவதன் தன்மையும். தனிவளர் பொருளே (வம்பனேன்.10)
- ஒரு தனிப் பொருள் அளவை (ஆசை.18)
- நீக்கமின்றித் தங்கும் தனிப்பொருள். (எந். பொருளி.13) என அதன் ஒப்பற்ற நிலையும்.

- உயிர்த்திரளை விழுப்பொருளே (ஆகார.7)
- அடியர் களிக்கநின்று ஆடும் விழுப்பொருளே! (பயாப்.54) என விழுமையும்.
- சமயாதீதப் பழம் பொருள் (காடுங்.1)
- பழம் பொருளே (எந்.அன்பு.9)
- பந்தத் துயரற்றவர்க்கு எளிய பரமானந்தப் பரம் பொருளே (தன்னை.7) எனப் பழமையும்.
- பேரின்பப் பொருளே (தன்னையொரு.3)
- பேரின்பமதாய்ச் செறியும் பொருள் நீ (தன்னை.4)
- ஆனந்தமாயிருந்த பொருளோடு (ஏசற்ற.9) என இன்ப நிலையும்.
- குன்றாப் பொருள் (அகவல்.4) எனப் பெருமையும்.

அவரது முதல் பாடலே "அங்கிங்கெனாதபடி எங்கும் பிரகாசமாய்..." என்று தொடங்குகிறது.

"ஓம் பூர்ணமத பூர்ணமிதம் பூர்ணாத் பூர்ண முதச்சயதே.
பூர்ணஸ்ய பூணமாதாய பூர்ணமே வாவிஸிஷ்யதே!!

என்று வேதாந்தத்தில் உள்ள உபநிஷத்து கருத்தைப் பதிவு செய்கிறார்.

தாயுமானவர் அதிகமாக சமஸ்கிருத சொற்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளார். அந்தச் சொற்கள் எளிமையானவை.

உதாரணமாக நிர்குண, நிர்மய, நிரஞ்சன, அசாங்க, நிர்மலம், நிஷ்களம்.

நிர்க்குண பிரம்மத்தை வர்ணிக்கின்ற பாடல்கள் ஆங்காங்கே அமைந்துள்ளன.

தாயுமானவர் பாடல்களில் சாதகன் ஒருவன் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய நெறிமுறைகளை வகுத்துத் தந்திருப்பதைக் காணலாம்.

சாதகர்கள் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய சாதனைகள் பற்றியே அதிகமாகப் பாடியுள்ளார்.

அவரது பாடல்களில் இறைவனது கிருபை, குருவினது கிருபை, குருவை அடைதல், குருவுக்குப் பணிவிடை செய்தல், அறிவின் தேவை, வைராக்கியத் தேவை போன்றவற்றை அதிகமான பாடல்களில் காணலாம்.

தாயுமானவர் பாடல்களை ஐந்து வகையாகப் பிரிக்கலாம்.

முதலில் உலகை நிந்தனை செய்வார். பின்பு தன்னை நிந்தனை செய்வார். போகப் பொருள்களை நிந்தனை செய்வார்.

விவேகம் வந்தபின்பு வைராக்கியாக மாறி அதனைப் பாடுவார். ஞானம் பெற்றதைப் பாடுவார். இறுதியாக ஞான நிஷ்டையில் இருந்து பாடுவார்.

அநேகப் பாடல்களில் போகப் பொருள்களை நிந்தனை செய்துள்ளார்.

நிந்தனை என்றால் திட்டூதல் என்று பொருள். உலகத்தை நிந்தனை செய்கிறார். உடலை நிந்தனை செய்கிறார்.

ஆத்ம நிந்தனை செய்கிறார். தன்னையே நிந்தனை செய்கிறார்.

எவ்வளவு கீழ்த்தரமாகத் தன்னை நிந்தனை செய்ய முடியுமோ அந்த அளவுக்கு நிந்தனை செய்கிறார்.

இறுதியில் மனதை வளப்படுத்தி பக்குவப்படுத்தி உயர்ந்து இறைவனுக்குப் பாத்திரமாகிறார்.

குருவின் அருளால், ஞானம் அடைந்து நிறைவாக இருப்பதாகப் பாடியுள்ளார்.

சித்த புருஷனாக, மனம் நிறைந்து, ஆத்ம திருப்தி அடைந்து, முழுமனிதனாகி இறுதியாகப் பாடியுள்ளார்.

அப்படி வெளிப்படுத்தியப் பகுதிதான் “ஆனந்தக் களிப்பு” எனும் பாடல்களாகும். இது 30 பாடல்களைக் கொண்டது.

உலகத்தை நிந்தனை செய்தல், தன்னை நிந்தனை செய்தல் என அதிகப் பாடல்களில் பாடியுள்ளார்.

இதனால் நமக்கு என்ன பயன்?

நாம் எவ்வாறு நமது ஆன்மீகப் பயணத்தை வரையறுக்க வேண்டும் என்ற பயன் நமக்குக் கிடைக்கிறது.

தாயுமானவர் பாடல்கள் ஒரு தத்துவத்தை நிலைநாட்ட எழுதப்பட்டவை அல்ல.

சைவசித்தாந்தம், விவேகசூடாமணி போன்ற பாடல்கள் படிப்படியாக ஒரு தத்துவத்தை நிலைநாட்டும்.

அத்வைதத்தையோ, துவைதத்தையோ, விசிஸ்டாத் வைத்தையோ, முப்பொருள் உண்மையையோ என்று எதையும் நிலைநாட்டவில்லை.

தன்னுடைய வாழ்க்கையையே, தன்னுடைய சாதனையையே பாடியுள்ளார்.

ஆழ்வார்கள், நாயன்மார்கள் பாடல்களைப் போன்று தன்னுடைய அனுவத்தைப் பாடியுள்ளார் தாயுமானவர்.

அதனால்தான் அத்வைதிகளும், துவைதிகளும், சைவ சித்தாந்திகளும் அனைவரும் இவருடைய பாடல்களில் பரவசமடைகின்றனர்.

தாயுமானவரது ஒவ்வொரு பாடலும், ஒவ்வொரு சொல்லும் நம்மை உற்சாகப்படுத்தும்.

தாயுமானவர் அதிகமான பாடல்களில் ஏன் தன்னை நிந்தித்தார்?

ஒரு சாதகன் ஆரம்ப நிலையிலிருந்து படிப்படியாக எவ்வாறு முன்னேற வேண்டும் என்பதற்காக தன்னை நிந்தித்தார்.

ஒரு சாதகனின் ஆன்மீகப் பயணம் எவ்வாறு அமைய வேண்டும் என்பதற்காகவே பாடப்பெற்றது அவரது பாடல்கள்.

மனிதனின் நிலைகளை ஐந்தாகப் பிரிக்கலாம். 1. விஷயி அல்லது போகி 2. தர்ம அனுஷி 3. விவேகி 4. வைராக்கி. 5. ஞானி

போகி நிலையில் உலக இன்பத்தை மட்டும் அனுபவிப்பான். காமத்திற்கு மட்டும் முதலிடம் தருவான்.

தர்ம அனுஷி என்றால் தர்மத்தைப் பின்பற்றுபவன். தர்மப்படி பொருள் ஈட்டி இன்பத்தை அனுபவிப்பவன்.

மனிதனின் முன்றாவது நிலை விவேகி. அதாவது போக நிலையையும், தர்ம நிலையையும் கடந்து விவேகத்தை அடைகிறான்.

உண்மைப் பொருளை உணர்கிறான். விளக்கம் கிடைத்தபின் பழைய பழக்கத்தை மாற்ற எண்ணுகிறான்.

இறுதியாக வைராக்கியாக மாறுகிறான். எப்படி? விவேகம் அடைந்த பின்பு, அதாவது அறிவு வந்து விட்டது. அந்த அறிவைப் பயன்படுத்த முடியவில்லையே என்று பாடுவார்.

விளக்கம் கிடைத்தபின் பழக்கத்தை விட முடியாமல் சாதகன் திணறுகிறான். சாதகன் இந்த நிலையில் தான் அதிகம் இருப்பான்.

விவேகியாக இருந்து வைராக்கியாக மாறும் நிலையில்தான் சாதகன் அதிகக் காலத்தை செலவழிக்கிறான்.

பழக்கத்திற்கும், கூர்ந்த விளக்கத்திற்கும் இடையே பாருலகில் மனிதரெல்லாம் போராடுகின்றார்.” வேதாத்திரி மகரிஷி

பழக்கத்திற்கும் விளக்கத்திற்கும் போராடுகிறான். வைராக்கியம் பெற தன்னை உணர முயற்சிக்கிறான்.

அறிவு வந்து விட்டது; அந்த அறிவின்படி வாழ முடியாமல் தவிக்கிறான்.

இந்த நிலை அடைவதற்காகத் தான், ஞானிகள் தன்னை நிந்தனை செய்கிறார்கள்.

தாயுமானவர் மட்டுமல்ல. பட்டினத்தார், பத்திரகிரியார், அருணகிரிநாதர், மாணிக்கவாசகர் போன்ற ஞானிகளும் தன்னை நிந்திக்கின்றனர்.

ஏன் வைராக்யம் பெறுவதற்காக, ஞானத்தை அடைவதற்காக.

அதனால்தான் தாயுமானவர் லோகத்தை நிந்தனை செய்கிறார், ஆத்ம நிந்தனை செய்கிறார்.

உலகத்தையும் தன்னையும் நிந்திக்கும் பாடல்களை அதிகமாகப் பாடுகிறார்.

தன் மனதை நிந்திக்கிறார். மனதின் இயல்புகளும் செயலும் பற்றி மிகப் பல இடங்களில் பேசுகின்றார்.

மெய்ப்பொருளை உணராவண்ணம் அமைகின்றது மனம். அதவே பக்குவப்படுமபோது மெய்ப்பொருட்கு இடம் ஆகின்றது.

உலகப்பற்றும் இல்லாது கடவுட் பற்றும் இல்லாது நின்றவிடத்து மனம் கேவல நிலையில் விழுந்துவிடும்.

“பற்றினதைப் பற்றும்எந்தாய் பற்றுவிட்டால் கேவலத்தில் உற்றுவிடும் நெஞ்சம் உனை ஒன்றிநிற்பது எப்படியோ”

- பலவகை

எல்லாவித நினைவிற்கும் மனம் இடமாக இருக்கின்றது. உலகில் கண்டவற்றை மனம் தன்னில் பதிவு செய்து, உயிர் மீண்டும் அவற்றை நினைப்பதற்குக் காரணமாயிருக்கின்றது.

இதனால் அதனைப் பெரியதொரு மாயா தத்துவமாகக் கூறுகின்றார்.

- பல்வகைப் பற்றுக்கள் உடையது மனம். அது ஒன்றை விட்டு ஒன்றைப்பற்றி உழல்கின்றது. (மௌன. 10)
- ஒன்றை நினைந்து ஒன்றை மறந்து ஓடுகின்றது. (பரா.87)
- அந்த உறழ்ச்சியையே விதவிதமாகப் படைக்கும்போது பலகோணக் காட்சியாக மனம் தென்படுகின்றது. தெருளாகி மருளாகி உழலுவது அதன் இயல். (ஆனந்த.2)

- சாண் வயிற்றின் பொருட்டாக மண்டலமும் விண்டலமும் ஒன்றாகி மனது உழன்று மயங்குதலும் உண்டு. (ஆனந்த.3)
 - அம்மறுகிச் சுழலும் மனக்குரங்கு மாள வேண்டும். (ஆசை.13)
 - எத்தனை விதங்கள் தான் கற்றாலும் கேட்டாலும் எந்தன் இதயம் ஒடுங்கவில்லை. (ஆனந்த.9)
 - எண்ணாத எண்ணித் துயருறுகின்றது. (பாயப்.13)
 - பொல்லா மயக்கத்தில் ஆழ்கின்றது. பயனற்று அமிழ் கின்றது. (பாயப்.45)
 - அக்குணமிலா மனம் எனும் பேய்க் குரங்கின் பின்னே மாறாத கவலையுடன் சுழலும் வண்ணம் எனை ஏன் வைத்தாய். (கல்லா 4)
 - மனக் கள்ள மெத்தனை. (ஆனந்த.1)
 - பொய்வளரும் நெஞ்சு. (சின்மயா.4)
 - கள்ளமனத்துறவு (நினைவு.6)
 - கள்ளம் பொருந்து மடநெஞ்சு. (பாயப்.41)
- இவ்வாறு தொகுத்துத் தருவனவற்றையே அங்கங்குத் தனியே தரலும் காணப்படுகின்றது.
- இவை தாயுமானவர் உணர்ச்சிப் போக்கில் மனம் பற்றிக் குறிப்பிட்டனவாயினும் கருத்தாழத்துடன் இருப்பது போற்றத்தக்கது.
- மனக் கோதகற்றும் பரம்பொருளே பாயப். 16
 - அழக் கார்ந்த நெஞ்சுடையேன் பாயப். 34
 - அற்ப மனமே உடல். 13
 - அல்லேறு நெஞ்சன் உடல். 15
 - பாழ் நெஞ்சே தன்னை. 1

- ஏங்கி யிடையு நெஞ்ச ஏழை பரா. 319
- பொய் குவித்த நெஞ்சன் பரா.292

இவ்வாறு தன்னையே தன் மனதையே பல இடங்களில் நொந்து கொள்கிறார்.

இறைவன் அருள் புரிவான். எப்படி அருள் புரிவான். தீவிர பக்தி செலுத்தினால் அருள் புரிவான்.

சத்சங்கத்தின் உதவியால், குருவின் கிருபையால் விவேகியாக இருந்தவர் வைராக்கியாக மாறினார். பழக்கத்திற்கு விளக்கம் கிடைத்தவுடன் விவேகி நிலையைக் கடக்கிறார்.

சாதகன் முதலில் போகியாகி, விவேகியாகி, வைராக்கியாகி ஞானம் அடைகிறான்.

தாயுமானவர் ஞானம் அடைந்த பின்னர் பரப்பிரம்ம ஞானத்தை உணருகிறார். ஆசையே அவருக்கு இல்லை. மனநிறைவு கிடைக்கிறது. பின்பு ஞானநிஷ்டை அடைகிறார்.

ஞான நிஷ்டையால் உலகத்தைப் பார்க்கிறார். இப்போது தன்னையோ, உலகத்தையோ நிந்திக்கவில்லை. ஆனந்தமாய் இருக்கிறார்.

எனக்கு எந்தக் குறையும் இல்லை. வாழ்வு ஆனந்தமாக இருக்கிறது என்பதை ஞானநிஷ்டையில் உணருகிறார்.

ஞானநிஷ்டையில் இருந்து பாடியதுதான் ஆனந்தக் களிப்பு. ஆனந்தகளிப்பில் அனைத்தையும் அறிந்து பாடுகிறார்.

தெரிந்தோ தெரியாலோ இப்பகுதியை தாயுமானவர் பாடல்களில் கடைசியில் அமைந்திருக்கிறார்கள்.

மகிழ்ச்சியின் உச்சியில் இருந்து தன்னுடைய ஆனந்தத்தை வெளிப்படுத்துகிறார்.

தான் என்ன நிலை அடைந்தேன் என்று ஆனந்தக் களிப்பில் பாடுகிறார். அந்த நிலைதான் மோட்சம். ஆனந்தக்களிப்பு பாடுவதில் நமக்கு உற்சாகம் ஏற்படும்.

தன்னுடைய ஆனந்தமான மனநிலையை வெளிப்படுத்தியதுதான் ஆனந்தக்களிப்புப் பாடல்கள்.

பாடல்களில் இடையிடையே சாதகர்கள் ஆன்மீகப் பயணத்தில் முன்னேற வழிகளைக் காட்டுகிறார்.

தன்னுடைய வரலாற்றை, சாதகனின் ஆன்மீகப் பயணத்தின் வரலாறாக அமையவேண்டும் என்று நமக்கு உணர்த்துகிறார்.

வைராக்கியத்தால் தன்னை அறிகிறார். தன்னை உணர்கிறார். ஆனந்தமடைந்து பரவசப்படுகிறார். இதனை ஆனந்த களிப்பாக்கி பாடல்களாக நமக்குத் தந்துள்ளார்.

தாயுமானவரது பாடல்கள் நமது வாழ்க்கைக்கு நமது ஆன்மீகப் பயணத்திற்கு வழிகாட்டும் படிக்கற்களாகும். அவரது பாடல்கள் ஞானப் பொக்கிஷமாகும். ஞானப்பட்டறை ஆகும்.

★★★

ஆனந்தக் களிப்பு பெயர் காரணம்?

கும்மிப் பாடல் போல மும்மை நடையில் வந்தாலும், கும்மிப் பாடலின் ஒவ்வொரு அடியிலும் சேர்ந்திருக்கின்ற அசை நீட்டத்தைத் தனிச்சொல்லுக்கு முன்பாகக் கொண்டு வருவது ஆனந்தக் களிப்பென்று சொல்லப்படும்.

இறையருள் பெற்றவர்கள், பெற்ற மகிழ்ச்சியினால் பாடும் பாட்டுக்கு இப்பெயர் அமைந்ததாகக் கருதலாம்.

மாணிக்கவாசகர் “ஆனந்தம் பாடுதுங்கான் அம்மானாய்” (திருவாசகம். திருவம்மாணை 3) என்று பாடிய ஆனந்தம் என்ற வடசொல் இப்பெயருக்கு முன்னோடியாக இருக்கலாம்.

அதோடு களிப்பு என்ற தமிழ்சொல்லும் சேர்ந்து ஆனந்தக் களிப்பு என்ற தொடர் உருவாகியிருக்கலாம்.

திருவம்மாணைக்கு ஏற்பட்டிருந்த ஆனந்தக் களிப்பு என்ற பெயரை தம் சிந்துப் பாடலுக்கும் கடுவெளிச் சித்தர் போன்ற வர்கள் பயன்படுத்தியிருக்கலாம்.

கடுவெளிச் சித்தரின் ”பாபம் செய்யாதிரு மனமே”, தாயுமானவரின் “சங்கர சங்கர சம்போ” முதலியவற்றை முன் மாதிரியாகக் கொண்டு பின்வந்தோரால் ஆனந்தக் களிப்புகள் எழுதப்பட்டு வந்தன.

கும்மிபோல மும்மையில் வரினும்
அடியின் இறுதிசேர் அசைநீட்டத்தைத்
தனிச் சொல்முன்னர்த்தாங்கி வருவது
ஆனந்தக் களிப்பென்றறையப்படுமே.

கும்மிப்பாடல் போல மும்மை நடையில் வந்தாலும், கும்மிப் பாடலில் ஒவ்வோர் அடியின் இறுதியிலும் சேர்ந்திருக்கின்ற அசை நீட்டத்தைத் தனிச் சொல்லுக்கு முன்பாகவே கொண்டுவருவது ஆனந்தக் களிப்பென்று சொல்லப்படும்.

கும்மிப் பாடல் மும்மை நடையில் வருவதுபோல ஆனந்தக் களிப்பும் மும்மை நடையில் வரும்; கும்மியில் அசை நீட்டம் ஒவ்வோர் அடியின் இறுதியிலும் வரும்;

ஆனால் அந்த அசை நீட்டம் ஆனந்தக் களிப்பில் தனிச்சொல் பெறுகின்ற அரையடியின் முன்பாக வரும்; இது கும்மிக்கும் ஆனந்தக் களிப்பிற்கும் உள்ள வேறுபாடு.

உதாரணம் : கும்மி

மாணைப் பழித்த விழியுடையாள் - ஒரு
மாமயில்போலும் நடையுடையாள் . .
தேனைப் பழித்த மொழியுடையாள் - பெண்ணின்
தெய்வ மெனத்தகும் சீருடையாள் . .

(ஆசியசோதி. தொடை. ப. 280)

இக்கும்மியின் அடி இறுதிகளில் ‘யாள்’, ‘யாள்’ அசை நீட்டம் வந்துள்ளது. ‘ஒரு’, ‘பெண்ணின்’ என்ற தனிச்சொற்களுக்கு முன் அசை நீட்டம் இல்லை.

உதாரணம்: ஆனந்தக்களிப்பு

ஆதிசிவன் பெற்று விட்டான் - என்னை
ஆரியமைந்த கத்தியன் என்றோர்
வேதியன் கண்டு மகிழ்ந்தே - நிறை
மேவும் இலக்கணம் செய்து கொடுத்தான்.

(பா.கவி. ப.166)

இந்த ஆனந்தக் களிப்பில் அரையடிகளின் இறுதியில் வரும் 'என்னை', 'நிறை' என்ற தனிச்சொற்களுக்கு முன்பு அசை நீட்டம் வந்துள்ளதைப் பாடியுணரலாம்.

ஆனந்தக் களிப்புகள் அமைப்பில் நொண்டிச் சிந்துகளை பெரிதும் ஒத்துள்ளன; நடையால் மட்டுமே வேறுபடுகின்றன. நொண்டிச் சிந்துகள் நான்மை நடையின. ஆனால் ஆனந்தக் களிப்புகள் மும்மை நடையின.

களிப்பில் தொடங்கு - ஆனந்தத்தில் முடி

நமக்கு வாழ்க்கையில் களிப்பு, மகிழ்வு, ஆனந்தம் ஆகிய மூன்றும் வேண்டும்.

களிப்பு என்பது உடல் தொடர்பானது. மகிழ்ச்சி என்பது மனம் சம்பந்தப்பட்டது. ஆனந்தம் என்பது ஆன்மா தொடர்பானது.

களிப்பு

களிப்பு என்பது மகிழ்ச்சி, ஆனந்தம், பேரின்பம் சந்தோஷம், உல்லாசம், குசால் என்று பொருள்.

ஆங்கிலத்தில் happiness - rejoicing - - enjoyment - gaiety - merriment என்று சொல்வார்கள்.

மகிழ்ச்சியே மிகச் சிறந்த ஒழுக்கம் (happiness is the highest form of morality) என்று இங்கர்சால் கூறுவது போல நாம் மகிழ்ச்சியோடு இருக்கிறோமா என்பது முக்கியம்.

நேற்று இருந்ததைக் காட்டிலும் இன்று அதிகம் மகிழ்ச்சியுடன் இருக்கிறோமென்றால் நாம் வளர்ந்திருக்கிறோம் என்று பொருள்.

இன்றைக் காட்டிலும் நாளை இன்னும் மகிழ்ச்சியாக இருக்க முடியும் என்று நாம் திடமாக நம்பினால் அதுவே சிறந்த எதிர்பார்ப்பு.

ம கி ழ் ச் சி
என்பது ஒரு
மனநிலை. அது
தனிமனிதனுக்கும்
பெருந்தும்.
சமுதாயத்திற்கும்
பெருந்தும்.
இன்றைய மகிழ்ச்சி
யும், நாளை
ம கி ழ் ச் சி யும்
தொடர்புச் சங்கிலி

யால் பிணைந்தவை.

ஒரு நாட்டின் முன்னேற்றமும், வளர்ச்சியும், மகிழ்ச்சியும் அதில் வாழ்பவர்களுடைய மனநிலையின் அடிப்படையிலேயே நிர்ணயிக்கப்படுகின்றன.

நமக்கு ஒருவர் ஒரு ஜாங்கிரி கொடுக்கிறார். மகிழ்ச்சியாகச் சாப்பிடுகிறோம். அதே ஜாங்கிரியை மற்றொருவர் சாப்பிட முடியாது. எனக்கு மட்டுமே பயன்படும். இது களிப்பு.

மார்கழி மாதத்தில் இசைக்கச்சேரிக்குச் செல்கிறோம். ஒருவர் பாடுகிறார். மெய்மறந்து காதால் கேட்டு மனதால் இன்பமுறுகிறோம். இது மனம் சம்பந்தப்பட்ட மகிழ்வு. இதற்கும் ஒரு எல்லை உண்டு. இது மகிழ்ச்சி.

எனக்கு ஜாங்கிரி பிடிக்கும் என்பதால் 50, 60 ஜாங்கிரிகளைச் சாப்பிடச் சொன்னால் என்ன வரும். எரிச்சல் வரும். சுவையும் இருக்காது.

அதுபோல் பாட்டு நன்றாக இருக்கிறது என்று மணிக் கணக்கில் கேட்டுக் கொண்டே இருக்க முடியாது. அதற்கும் சலிப்பு வரும்.

ஆனால் ஆனந்தம் என்பது ஆன்மா சம்மந்தப்பட்டது. அதற்கு எல்லை இல்லை. பிறருக்கு உதவும் போது ஆனந்தம் உண்டாகிறது. மேலும் பலருக்கு உதவு உதவ ஆனந்தம் பெருகவே செய்யும்.

★ ★ ★

ஆனந்தக் களிப்பு பாடல்கள் அமைப்பு

தமிழ்ப் பாடல்கள் அமைப்பை இரண்டாகப் பிரிப்பார்கள். அவை. 1. அகப்பாடல்கள். 2. புறப்பாடல்கள்.

புறப்பாடல்கள் என்பது பொதுவான நீதியைக் கூறுவது. கொடை, வீரம், தர்மம், நீதி, அரசனின் கடமை போன்றவற்றை கூறுவது.

களிப்பில் தொடங்கி மகிழ்ச்சியில் துளிர்ந்து ஆனந்தத்தை நோக்கிச் செல்வதே உண்மையான வாழ்க்கைப் பயணம்.

அகம் என்றால் உணர்வு என்பது பொருள். அச்சம்,

நாணம், மகிழ்ச்சி போன்ற எட்டு விதமான உணர்வுகளை வெளிப்படுத்துவது அகப்பாடல்கள் அமைப்பு முறையாகும்.

அகப்பாடல்களை விதவிதமான அமைப்பில் பாடியிருக்கிறார்கள்.

சாதகர் இன்னொரு சாதகரிடம் சொல்வதாகப் பாடியிருக்கிறார்கள்.

இறைவனையே கணவனாக எண்ணிப் பாடியிருக்கிறார்கள். (ஆண்டாள் திருப்பாவை)

நண்பனிடம் தன் மகிழ்ச்சியைச் சொல்வது போல் பாடியிருக்கிறார்கள்.

இதுதான் அகப்பாடல்கள் அமைக்கும் இலக்கண வரையறையாகும்.

பொதுவாக நாம் நம்முடைய உணர்வுகளை தாய், தந்தை, சகோதரர்களை விட, நண்பர்களிடம்தான் அதிகம் பகிர்ந்து கொள்வோம்.

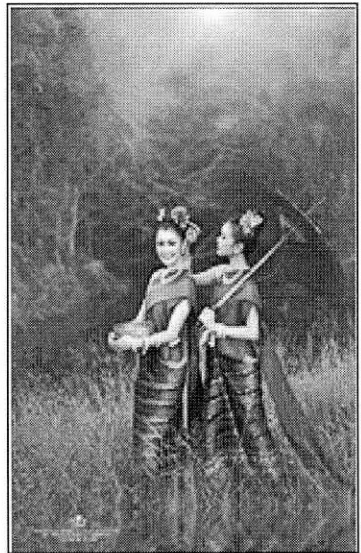
நல்ல நட்பு ஆரோக்கியத்தைத் தரும். நல்ல நட்பு மன வளர்ச்சிக்கு நல்ல தூண்டு கோலாக இருக்கும். நல்ல நட்பு நமது உணர்ச்சிகளுக்கு வடிகாலாக அமையும்.

ஆண் நண்பன் என்றால் தோழன். பெண் நண்பி என்றால் தோழி.

ஒரு பெண் தன் தோழியிடம், தன் உணர்வுகளைக் கூறுவதாக, தாயு மானவர் தன் ஆனந்தத்தை வெளிப்படுத்துகிறார்.

ஆனந்தக் களிப்பு, பல்லவியும் சரணங்களும் மட்டும் பெற்றுவரும் கீர்த்தனையின் சாயல் காட்டி அமையும்.

இதன் கண் பல்லவி போன்றுவரும் பகுதி முந்நாற் சீரொற்றையாகும்.

இப்பகுதி தொடர்ந்து வரும் சிந்துகட்குப் பின் மீண்டும் மீண்டும் பாடப்படல் எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது.

30 சிந்துக்களும் முந்நாற்சீரொற்றையாகும். ஓசை நயமிக்க இச் சிந்துப் பாடல்கள் உணர்வு வெளியீட்டிற்கு ஏற்ற களனாகின்றன.

பிச்சைக்காரர்கள் முதல் பேராசிரியர் வரைப் பாடி இன்புற்று ஆழங்கண்டு அனுபவிக்கும் தகுதி வாய்ந்தன தாயுமானவர் பாடல்கள்.

அவர் பாடலின் தாக்கமே, டாக்டர் மு.வ. அவர்களின் “மண் குடிசை” என்ற புதினம். அதன்கண் பல இடங்களிலும் தாயுமானவர் கருத்துக்களையும் பாடல்களையும் அவ்வாறே எடுத்தாண்டுள்ளார்.

★★★

சங்கர சங்கர சம்போ

இறைவனைப் பார்த்து அழைப்பது போல் தாயுமானவர் "சங்கரா, சங்கரா" என்று பாடல்களை அமைத்திருக்கிறார்.

ராமா, கிருஷ்ணா, கோவிந்தா, அல்லா, பிதாவே.. என்று இறைவனை அழைப்பது போல் "சங்கரா" என்று பாடியிருக்கிறார்.

சம்போ என்று இறைவனை அழைக்கிறார். சந்தோசத்தில், ஆனந்தத்தின் உச்சியில் இருந்து கொண்டு "சம்போ" என்று இறைவனை அழைக்கிறார் தாயுமானவர்.

"சங்கர சங்கர சம்போ - சிவ
சங்கர சங்கர சங்கர சம்பு "

(சங்கரன் (சம + கரன்) நலத்தைச் செய்பவன். சம்பு (Sambhu) ஆனந்தத்தைக் கொடுப்பவன். சிவன் மங்களமானவன்.)

தவம் செய்பவனே! நலம் செய்பவனே! ஆனந்தம் கொடுப்பவனே! மங்களமே! நலம் செய்பவனே! நலம் செய்பவனே! நலம் செய்பவனே! ஆனந்தம் கொடுப்பவனே!

"சம்" மங்கலம். கரக செய்பவன். மங்கலத்தைச் செய்பவன். மங்கலத்தைக் கொடுப்பவர்.

சங்கரக என்றாலும் மங்கலம் என்றுதான் பொருள். நன்மையைச் செய்பவர். நன்மையைக் கொடுப்பவர். இவையெல்லாம் சமஸ்கிருதச் சொற்கள்.

சிவக என்றால் பாபத்தை நாசம் செய்பவர்.

தாயுமானவர் ஆனந்தக் களிப்பின் தொடக்கத்திலும், ஒவ்வொரு பாடலின் முடிவிலும் ” சங்கர சங்கர சம்போ, சிவ சங்கர சங்கர சங்கர சம்போ “ என்று பாடுகிறார்.

சங்கரன் என்றால் சிவன் என்று பொருள். சிவனுக்குரிய பல பெயர்களில் சங்கரன் என்பதும் ஒன்று.

இறைவன் உயிர்களுக்கு நலத்தைச் செய்பவன். உயிர்களுக்கு ஏற்படும் துன்பத்தைத் துடைத்து இன்பத்தை நல்குபவன். எனவே அவன் சங்கரன் என்று அழைக்கப்படுகிறான்.

இறைவன் பேரின்பத்தைத் தருபவனாகையால் அவன் சம்பு என்று அழைக்கப்படுகிறான்.

இறைவன் மனிதவடிவில் மௌனகுருவாக வந்து தமக்கு நலத்தையும் இன்பத்தையும் நல்கியதால் தாயுமானவர் தம் குருவை “சங்கர சம்பு” என அழைக்கிறார்.

சங்கரன் என்ற திருப்பெயர்

சமயாசிரியர்களும் பிற பெரியார்களும் துன்பநீக்கமும் பேரின்பப் பேறும் கருதி மனம் உருகிப் பாடுகின்ற போதெல்லாம் சங்கரன் என்ற பெயரையே கூறிப் பெருமானை அழைக்கின்றனர்.

“நாமார்க்குங் குடியல்லோம் நமனையஞ் சோம்
நரகத்தில்தூடர்ப் டோம்நட லையில்லோம்
ஏமாப்போம்பிணியறி யோம்பணி வோம் அல்லோம்
இன்ப மேளநாளுந்துன்பம்இல்லை

தாமார்க்குங்குடியல்லாத்தன் மையானசங்கரன்நற்
சங்க வெண்குழையோர் காதிற்
கோமாற் கேநாம்என்றும்மீளாஆளாய்க்
கொய்ம்மலர்ச் சேவடியிணையேகுறுகினோமே.”

- திருநாவுக்கரசர்

“தந்ததுன்தன்னைக் கொண்டதென்தன்னைச்
சங்கராஆர் கொலோசதுரர்
அந்த மொன்றில்லா ஆனந்தம் பெற்றேன்
யாதுநீ, பெற்றதொன் றென்பால்
சிந்தையே கோவில் கொண்டஎம் பெருமான்
திருப்பெருந்துறை யுறைசிவனே
எந் தையே ஈசாஉடலிடங் கொண்டாய்
யான்இதற்கிலன்ஓர் கைம்மாறே.”

- மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்

சங்கர சதாசிவமாலை

அன்னையுமை கௌரிஆவுடையு நீயுமிந்தப்
புன்னைவன மேலினதென்பூசாபலந்தானோ
நினைபப் பொருளென வேநீங்காதுணர்ந்திருந்து
தன்னையறிவ தென்றோசங்கர சதாசிவமே
பின்வருவதுசங்கரலிங்கர்உலாவிலுள்ளது.

சித்திரர்ச்சாலைக்காட்சி

“ நீடுபுன்னைக்
காவை நேசித்துவந்துகண்ணுதலைஆவுடைய
பாவையுசித்தபடிபாரீர் - பாவைதனக்
கன்றுவடிவமிரண்டாகஇறைவனொன்றாய்
நின்றகருணைநிலைபாரீர் - சென்றுதொழு
இவ்வுலகில்சங்கபற்பர்என்னும் அரவரசர்க்
கவ்வுருவந்தந்த அருள்பாரீர் - செவ்வேல்
அரசன்வழுதிபுரி ஆலயமும்வானோர்

பரவுதிருநகருமபாரீர் - விரைகமமும்
 ஆரவரை முனிக்கோர் அஞ்செழுத்தின் உண்மைநிலை
 தேர உரைத்த திறம்பாரீர்”

பின்வருவது ஒரு பழையபாட்டு

காவிக்கலையிலை யோகப்பல்ஏறக்கடலிலையோ
 ஆவிக்குமீளப்பிறப்பிலை யோகல்லில்அம்புதனை
 ஏவிப்பிளப்பது போலே இதம் அறியாதவரைச்
 சேவிப்ப ரோசிவசங்கரராசைச் சிவக்கொழுந்தே.

சங்கரன் என்ற சிவமே, சுத்த
 வெளியாக, வெட்டவெளியாக
 இருப்பதால், தாயுமானவர், சங்கரா!
 சங்கரா!! சங்கரா!!! என்று
 மகிழ்ச்சியின் உச்சியில் நின்று
 அழைக்கிறார்.

★ ★ ★

ஆனந்தமாய் அறிவாய் நின்றான்

தாயுமானவர் முதல் பாடலில் இறைவனுடைய இலக்கணத்தைக் கூறுகிறார். இப்படிப்பட்ட இறைவன் எனக்கு குருவாக வந்தார் என்று சொல்லுகிறார்.

(1.) "ஆதி அநாதியும் ஆகி - எனக்கு
ஆனந்த மாய்அறி வாய்நின்று இலங்கும்
ஜோதி மவுனியாய்த் தோன்றி - அவன்
சொல்லாத வார்த்தையைச் சொன்னாண்டி தோழி."

தோழி! தொடக்கமும் முடிவும் ஆகி, எனக்குப் பேரின்ப மாய், அறிவாய், நின்று விளங்கும் பேரொளி மௌனியாய்த் தோன்றி, அவன் பிறர் சொல்லாத வார்த்தையைச் சொன்னான்.

ஆதியாக இருக்கின்ற, அநாதியாக இருக்கின்ற, ஆனந்தமாய் இருக்கின்ற, ஜோதி அறிவு சொருபமாக இருக்கின்ற இறைவன், குருவாக மாறி உருவெடுத்து தோன்றி, சொல்லில் விளக்க முடியாத ஒரு தத்துவத்தை (சின்முத்திரையை) எனக்கு விளக்கினார்.

எப்படிப்பட்ட கடவுள் வந்தார்?

1. ஆதியாக இருக்கின்றார் 2. அநாதியாக இருக்கின்றார்
3. ஆனந்தமாய் இருக்கின்றார் 4. அறிவு சொருபமாக இருக்கின்றார் 5. சத் சொருபமாக இருக்கின்றார்.

எப்படிப்பட்ட குருவாக வந்தார்?

அறிவாக, மெளனியாக வந்தார். பிரபஞ்சத்திலிருந்து விடுவித்துப் பேராணந்தமாகிய சிவானந்தமாக மௌனகுரு வடிவத்தில் வந்தார். சின்முத்திரை தாங்கி மௌன குருவாக வந்தார்.

எப்படிப்பட்ட வார்த்தையைச் சொன்னார்?

தெட்சிணாமூர்த்தி வடிவில் வந்து, சின்முத்திரையைக் காட்டி, "சம்மா இரு" என்று குரு உபதேசம் செய்தார்.

ஆதி

ஆதி என்றால் காரணம் என்று பொருள். உலக உற்பத்திக்குக் காரணமானவன் என்று பொருள். வள்ளுவரும் "ஆதி பகவன் முதலே உலகு" என்றார்.

அநாதியும்

தன்னை அறிந்த பொழுது அறிவின் பூரணம் பெற்று விட்டபொழுது, அதை "வீடுபேறு" என்று சொல்லுவார்கள்.

வீடு என்றால் இடம் என்று பொருள். இடம் என்றால் எது இடம்? இப்பொழுது நாம் உட்கார்ந்து இருக்கின்றோம், நமக்குத் தரையானது இடமாக இருக்கிறது.

இந்தத் தரைக்கு எது இடம்? இந்த உலக உருண்டைதான் இடம். இந்தப் பூமிக்கு எது இடம்? ஆகாசம் தான் இடம்.

ஆகாசமாக உள்ள இந்தப் பேரியக்க மண்டலத்தில் பலகோடி உருவங்கள், கிரகங்கள், சூரியன், சந்திரன் எல்லாமே இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன.

இவற்றிற்கெல்லாம் இடம் எது என்று பார்க்கின்ற பொழுது, அதுதான் "சுத்தவெளி."

ஓர் ஆழ்வார் "ஆழ்ந்து அகன்று ஓங்கி உயர்ந்த முடிவில் வெறும் பாமேயோ" என்று கடவுளைக் குறித்துப் பாடினார்.

கீழே போனாலும் சரி, பக்கவாட்டிலே போனாலும் சரி,

எந்தப் பக்கம் போனாலும், இந்தப் பிரபஞ்சம் முழுவதும் எதில் இருந்து கொண்டு இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறது?

அதற்கு அப்பாலும் விரிந்து போனால் என்ன இருக்கும்? ஆழ்ந்து, அகன்று, ஓங்கி உயர்ந்து முடிவில் வெறும் பாழ். அதுதான் இந்தப் பிரபஞ்சம் முழுமைக்கும் “வீடு”. அனைத்திற்கும் “வீடு” அதுதான். அனைவருக்கும் “வீடு”.

அதுவே “சுத்தவெளி”. அந்தச் சுத்த வெளிக்கு எது வீடு? எது இடம்? அப்படி எதுவுமே இல்லை. அதுவே அதற்கு வீடாகும்.

அதற்கு ஒரு வீடற்ற நிலை இருப்பதனால், வீடற்ற வீடாக இருப்பதனால் “ஆதி” என்று அதற்குப் பெயர். அதற்கு ஒரு ஆதி இல்லாததனால் “அநாதி” என்று மற்றொரு பெயர் ஏற்பட்டது.

இந்த நிலையை உணர்ந்து கொண்ட பிறகு, அந்த நிலையிலேயே நின்று, நின்று மனம் லயிக்க முடியும்.

ஆதியே அனைத்தும்

(கத்துவ ஞானி வேதாத்திரி மகரிஷி.)

இந்த அகண்டாகாரமாக உள்ள பிரபஞ்சத்தை நினைவில் கொள்வோம்.

தோற்றங்களாகவுள்ள எல்லாவற்றையும் கழித்து அவற்றின் மூலப் பொருளாகவுள்ள ஆகாசத்தை (Ethereal Particle) நினைத்துக்கொள்வோம்.

நுண்ணிய இயக்கத் துகள்கள் முதல் கொண்டு பெரும் பெரும் நட்சத்திரங்கள் வரையில் ஒவ்வொன்றிலும் [1] தன்னியக்கச் சூழல் விரைவு (Self rotative force) [2] ஒன்றால் மற்றொன்று தூண்டப்பெற்று தொடரியக்கம் (Chain action) [3] மோதுதலிருந்து எழும் பிரதிபலிப்பு (Reflex action) [4] அவ்வவதற்கேற்ற விளைவுகள் (Results) என்று நான்கு வகையான இயக்கங்கள் நடைபெறுவதை உணருவோம்.

ஆகாசம் என்னும் நுண் துகள்கள்தான் விஞ்ஞானிகளால் Ethereal Particle அல்லது Electron என்று சொல்லப்படுகிறது.

அது இயங்கும் இடத்திற்கேற்ப, அது பெறும் மாற்றம், சிறப்பு இவைகளிலிருந்து மின் அணு (Electron) கரு அணு (Neutron) துணைக்கரு அணு (Proton) எனப் பேசப்படுகிறது.

உதாரணமாக ஒரு குடும்பத்தில் மூன்று ஆண்கள் மூன்று பெண்கள் உள்ளனர் என்று வைத்துக்கொள்வோம்.

அந்த ஆண்களில் ஒருவரைப் பேரன் என்றும், மற்றவரைத் தந்தை என்றும், மூன்றாமவரை தாத்தா என்றும் சொல்கிறோம்.

அதேபோன்று பெண் வரிசையில் பேத்தி, அன்னை, பாட்டி என்று கூறுகிறோம்.

ஒப்பிட்டு நோக்கும்போது ஒன்றுக்கும் மற்றொன்றுக்கும் இடையே பரிணாமத்தால் உள்ள வேறுபாடு, உறவு, சிறப்பு இவைகளைக் கொண்டுதான் பெயர்கள் வேறுவேறாகக் கொடுக்கிறோம்.

மனிதன் என்ற நிலையில் எல்லோரும் ஒன்றே. இதுபோன்றே ஆகாசமெனும் பரமானு, பரிணாமத்தால் அடைந்த பல்வேறு தன்மைகளை ஒப்பிட்டுநோக்கும் அறிவு, பெயர்களைப் பலவாக ஆக்குகிறது. இது பிரித்து உணர்வதற்கு எளிதாக உள்ளது.

இந்தப் பகுத்துணரும் ஒப்புமை நோக்கு (Relative Concept) புலன்களால் விளைந்த சிறப்பாகும்.

புலன்களைக் கடந்து நிற்கும் திறன்பெற்ற ஆறாவது அறிவு இவை அனைத்தையும் தொகுத்துணரும்போது பெறப்படும் உண்மை எல்லாமே ஒரு பொருள் என்பதாகும்.

அதுவே பொருள் நிலையில் ஒன்றாகவும், நிகழ்ச்சி நிலையில் வேறு வேறாகவும் உணரப் பெறுகின்றது என்பது விளங்கும்.

ஆனந்தமே பிரம்மம்

வேதாந்தம் எனப்படும் தத்துவம் உபநிடதங்களின்சாரம். வேதங்களின் அந்தமாக விளங்கும் உபநிடதங்கள் இந்தப் பிரபஞ்சம் குறித்தும் அதன் ஆதாரம் குறித்தும் தேடலை மேற்கொள்கின்றன.

இந்தத் தேடலில் பல்வேறு தத்துவங்களும் கருது கோள்களும் முன்வைக்கப்படுகின்றன.

கவித்துவமான முறையில் மிகச் சுருக்கமாகச் சொல்லப் படும் இந்தக் கருத்துகள் பலவிதமான விவாதங்களுக்கும் விளக்கங்களுக்கும் வழிவகுக்கின்றன.

மனித வாழ்வையும் இந்தப் பிரபஞ்சத்துக்கும் அதற்கும் உள்ள தொடர்பையும் பற்றிச் சிந்திக்க விரும்புவர்களுக்குப் பல விஷயங்களை அள்ளித்தருவது வேதாந்தம்.

“ஆனந்தோ ப்ரஉற்மேதி வ்யஜானாத்!

ஆனந்தாதத்யேவ கல்விமானி பதானி ஜாயந்தே!

ஆனந்தேன ஜாதானி ஜீவந்தி!

ஆனந்தம் ப்ரயன்த்யபிஸம்விசந்தி!

- தைத்தியோசநிஷதம் 3 - 6

ஆனந்தம் பிரம்மம் என்ற (சாதகன்) ஞானத் தெளிவடைந்தான். ஆனந்தத்திலிருந்தே நிச்சயமாக உயிர்கள் தோன்றியுள்ளன.

பிறந்தவைளெல்லாம் ஆனந்தத்திலேயே வாழ்ந்திருக்கின்றன. இறுதியில் ஆனந்தத்திலேயே லயமடைகின்றன.

ஆனந்தமே பரம்பொருள். அது யாருக்கும் தனியுரிமையாகாது.

அண்டங்கள் அனைத்தும் ஆனந்தத்தில் தோன்றி, ஆனந்தத்தில் நிலைத்திருந்து, ஆனந்தத்தில் ஒடுங்குகின்றன.

ஆனந்தத்தை அறியாதார் யார்? ஆனந்தமில்லாது யார் உயிர் வாழ்ந்திருக்க முடியும்? உலப்பில்லா ஆனந்தத்தில் ஒன்றுபட்டிருப்பவர் பரமனை அடைந்தவர் ஆகின்றனர்.

ஆத்மா, பிரம்மம் ஆகிய விஷயங்கள் பற்றியும் உபநிடதங்கள் ஆழமாகப் பேசுகின்றன.

உபநிடத சிந்தனைகள் ஆத்மாவைப் பற்றி விளக்குவதற்கு முன்பு நம் உடலைப் பலவாறாகப் பகுக்கின்றன.

மனித உடலை ஐந்து கோசங்களாகப் பிரித்துப் பார்க்கும் ஒரு பகுதி தைதரிய உபநிடதத்தில் வருகிறது.

பஞ்சகோசங்கள் என்று இவை குறிப்பிடப்படுகின்றன. கோசம் என்றால் உறை; பஞ்ச என்றால் ஐந்து.

அன்னமயகோசம், பிராணமயகோசம், மனோமயகோசம், விஞ்ஞானமயகோசம், ஆனந்தமயகோசம் ஆகியவையே இந்த கோசங்கள். இவற்றைப் பற்றிச் சுருக்கமாகப் பார்ப்போம்.

அன்னமயகோசம்

நம் ஸ்தூல உடல் அன்னம் அதாவது உணவால் தோன்றி, உணவால் வளர்ந்து, உணவின் மூலமாகிய மண்ணில் சிதைந்து அழிகிறது.

இதுவே அன்னமய கோசம் எனப்படுகிறது. உடலுக்கும் வாழ்வுக்கும் உணவின் முக்கியத்துவம் என்னவென்பதை இது உணர்த்துகிறது.

பிராணமயகோசம்

வாயு (காற்று) உடலின் உள்ளும் புறமும் இருக்கிறது. உடலுக்குள் இது மூச்சுக் காற்றாக உள்ளது.

இதன் இயக்கத்தாலேயே உடலின் எல்லா உறுப்புகளும் இயங்குகின்றன. இதன்மூலம் செயலாற்றும் புலன்கள், உயிர் வாழ்வதற்கு அவசியமான உள்உறுப்புகள், அவற்றின் இயக்கங்கள், ஆகியவை பிராணமய கோசம் என வகைப் படுத்தப்படுகின்றன.

மனோமயகோசம்

உணர்ச்சிகள், உணர்ச்சிகளுக்கு ஆதாரமான மனம், அதன் பல்வேறு அடுக்குகள், செயல்பாடுகள் ஆகியவை மனோமய கோசம் எனப்படும்.

விஞ்ஞானமயகோசம்

எது சரி, எது தவறு? எதைச் செய்யலாம், எதைச் செய்யக்கூடாது? எது உண்மை, எது பொய்? எது நிலைக்காது, எது நிலைக்கும்?

இதுபோன்ற தர்க்கரீதியான தேடல்களை நம் பகுத்தறிவும் சிந்தனைத் திறனும் மேற்கொள்கின்றன.

அறிவின் இந்த இயல்புகளும் செயல்பாடுகளும் அடங்கிய உறை விஞ்ஞானமயகோசம் எனப்படும்.

ஆனந்தமயகோசம்

ஆனந்தமயகோசம் என்பது இந்த அடுக்குகளுக்கெல்லாம் அப்பாற்பட்டு இருக்கும் நிலை. இந்த நிலையை உணர்வதும் அடைவதும் ஆன்மிகத்தின் லட்சியம் என்று சொல்லலாம்.

மனித வாழ்வு என்பது இவை ஐந்தையும் உள்ளடக்கியது. ஐந்தாவதுகோசம் நம் புலன் அறிவுக்கு அப்பாற்பட்டது.

மற்ற நான்கு கோசங்களையும் நாம் உணரவும் அறியவும் முடியும். ஒவ்வொருவரும் உடல், மனம், அறிவு இதில் ஏதேனும் ஒன்றுடன் தம்மை அடையாளப்படுத்திக் கொள்கிறார்கள்.

அதற்கு மாறாக இவை ஒவ்வொன்றும் ஒரே உடலின், ஒரே வாழ்வின் வெவ்வேறு அடுக்குகள் என்பதை உணர்ந்தால் ஒருங்கிணைந்த விதத்தில் நம்மை நாமே அணுகிப் புரிந்து கொள்ளலாம்.

எல்லாமே சேர்ந்ததுதான் நம் வாழ்வு என்பதையும் எந்த ஒன்றுடனும் நாம் நின்றுவிடக்கூடாது என்பதையும் அனுபவப் பூர்வமாக உணர்பவர் எல்லாக் கோசங்களையும் தாண்டி ஆனந்தமய கோசத்தை உணரமுடியும் என்பது இதன் உட்பொருள்.

தைரிய உபநிடதத்தில் எது பிரம்மம் என்னும் தேடலில் அன்னமே பிரம்மம் என்று முதலில் உணரப்படும்.

பிறகு இது படிப்படியாக நகர்ந்து பிராணனே பிரம்மம், மனமே பிரம்மம், விஞ்ஞானமே பிரம்மம் என்ற முடிவுகள் எட்டப்படும்.

கடைசியில் ஆனந்தம் பிரம்மனோ வியஜானாத் (ஆனந்தமே பிரம்மம் என அறிக) என முடியும்?

ஆனந்தம் இல்லாத இடமில்லை

ஞானத்துடன், அறிவுடன் பார்த்தால் எல்லாவற்றையும் ஆனந்தமாகவே பார்ப்போம்.

ஆனந்தம் முடிவில் லாதது.

உண்மையாக அறிந்தால் எல்லாம் ஆனந்தம் என்று காண்போம்.

ஆனந்தம் எல்லை யில்லாதது.

அது இல்லாத இடமில்லை.

தெய்வத்தை அறிய அறிவை அறி

தெய்வத்தை அறிய வேண்டும் என்றால் முதலில் அறிவை அறிய வேண்டும் என்பது தாயுமானவரின் விருப்பம்.

சாதகன் அறிவைப் பற்றித் தெரிந்து கொண்டால்தான் தெய்வத்தைப் பற்றி உணர்ந்து கொள்ள முடியும்.

தெய்வம் அல்லது இறைநிலை என்றால் என்ன? அது எங்கே இருக்கிறது? அதை எப்படி அறிவது?

உங்களுக்குள்ளாக இருக்கக்கூடிய அறிவைத் தெரிந்து கொள்ள முடியவில்லை என்றால் அதற்கும் அப்பால், அதற்கு ஆதியாக இருக்கக் கூடிய ஐம்புலன்களால் உணரமுடியாத தெய்வத்தை எப்படி அறியமுடியும்?

அதனால் முதல் கட்டமாக நாம் அறிவை அறிந்து கொள்வோம்.

ஒவ்வொரு நாளும் அனுபவத்தால், வாழ்க்கையிலே நம்முடைய அறிவு அந்த எல்லையை நோக்கி தான் வளர்ச்சி பெற்றுக் கொண்டு இருக்கிறது.

மனிதனுடைய அறிவு இறைநிலையின் ஒரு பகுதி தான். அந்த இறைநிலையையும், அதன் ஒரு பகுதியாகிய இயற்கையையும் முழுமையாக உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும் என்று அறிவு விரிந்து கொண்டே இருக்கிறது.

எனவே, இறைவனைப் புரிந்து கொள்வது என்றால் முதலில் அறிவைப் பற்றிப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

அதன் பிறகு அறிவுக்கு மூலமான ஒரு நிலையை நாடிச் செல்ல வேண்டும். அந்த நிலைதான் இறைநிலை.

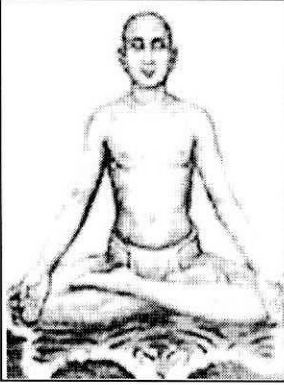
எனவே, அறிவை அறியாது இறைவனை அறிய முடியாது. ஏனெனில் இறைவனே தானே அறிவாக இருக்கிறான்?

அறிவையறிதல் எப்படி?

தாயுமானவர் அறிவைப் பற்றி பல இடங்களில் குறிப்பிடுகிறார். அறிவுதான் ஆனந்தம் என்பார்.

அறிவே தெய்வம் என்பார். அறிவே அனைத்தும் என்பார். எனவே அறிவை அவர் எப்படி அறிந்தார். நாமும் அறிந்து கொள்வோம்.

“எல்லா அறியும் அறிவுதனை விட்டு
எல்லாம் அறிந்து ஈங்கொன்றுமில்லை
எல்லாம் அறிந்த அறிவினை நான் எனில்
எல்லாம் அறிந்த இறையென லாமே.” திருமூலர்

அறிவுக்கு மேன்மை நிலை யென்றும் உண்மை நிலை யென்றும் இரு நிலைகள் உண்டு.

புலன்கள் மூலம் உணர்ச்சி களாக, இன்பதுன்ப அனுபவங் களாக உலகை அறிகிறோம். இது புற அறிவாகும்.

அறிவின் படர்க்கை நிலை யான அலைநிலையில் மனமாக இயங்கும் நிலை இது. இதுவே மேன்மை நிலை.

மனதின் உட்பொருளாக உள்ள அறிவுதான் மெய்ப்பொருள் எனும் உண்மையறிவு.

உள் என்ற சொல்லைக் கொண்டு உள்மை, உண்மை என வழங்கப்படுகிறது.

வேதங்கள் உணர்த்தும் பிரம்மஞானம்

“மனிதமனம் காந்த அலை மாஇறையே அடித்தளம்
மாய்த்திடப் புலன்கவர்ச்சி மனமது தன் ஒளிபெறும்
புனிதமா பிரம்மமே இப்பிரபஞ்சமாய்த் தானுமாய்
புரித்துள்ள தன் மலர்ச்சி புகழனைத்தும் உணரலாம்
தனித்தனியாய்த் தோன்றும் எந்த தரமுடைய பொருளிலும்
தத்துவமாம் தெய்வம் உள்ள தன்மையும் விளங்கிடும்
கனிந்த அந்தப் பேரறிவில் கருத்துணர்ந்த ஞானிகள்
கண்ட உயர் பிரம்மஞானம் காட்டினார் மறைகளில்.”

ஞானக்களஞ்சியம்.

இறைநிலையில் இருப்பாக இருந்த தன்மைகள் மூன்று. அவை பூரணம், பேராற்றல், பேரறிவு என்பனவாகும்.

இம்மூன்றையும் வேறுவேறாகக் கொள்ள முடியாது. மூன்றும் ஒன்று சேர்ந்த தன்மைதான் இறைநிலையின் இயல்பு.

எனவே இறைநிலை என்றாலும், பூரணம் என்றாலும், விரைவு (தன்னிறுக்கச் சூழ்ந்தழுத்தப் பேராற்றல்) என்றாலும், அறிவு (எல்லாம் உணர் பேரறிவு) என்றாலும் ஒரே பொருளைத்தான் குறிக்கும்.

இந்த மூன்று தன்மைகளும் இறைநிலையான பிரம்மத்தின் பரிணாமத் தொடராக வந்த அனைத்திலும் தன்னடக்கமாகவே தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருக்கின்றன.

எனவே மனிதரிடத்திலும் பிரம்மம் எனும் இறைநிலை அனைத்தும் உயர் அறிவாக ஒளி வீசிக் கொண்டிருக்கிறது.

எல்லா உயிரினங்களையும் விட மனிதனிடம் தான் இவ்வறிவு முழுமையாகத் திறமையில் புரித்து வருகிறது.

இந்த நிலையில் தன்னையறிந்து தனது இயல்புக்கு ஒத்த முறையில் எண்ணத்தையும், செயல்களையும் ஒழங்குப்படுத்திக் கொண்டு வாழ்ந்து தனது முழுமை நிலையை மனிதன் அடைய வேண்டியுள்ளது.

இந்த இயல்பான தேவையால் உலக மாந்தர்கள் அனைவர் உள்ளத்திலும் தெரிந்தோ, தெரியாமலோ கடவுள் மேல் விருப்பம் உண்டாகிறது.

மனித சமுதாயத்தில் மெய்விளக்கம் பெற்ற ஞானியர்கள் முற்காலத்தில் குறைவாக இருந்ததாலும், நாடுகளோடு நாடுகள் எளிதில் தொடர்பு கொண்டு அறிவறிந்தவர்கள் போதனை செய்த விளக்கங்களை அனைவரும் பெற முடியாததாலும் விஞ்ஞான அறிவும், கல்வியறிவும் குறைவாக இருந்ததாலும் பெரும்பாலும் மக்களுக்குப் பக்தி வழியே எளிதில் கிடைத்தது. பரவியும் வந்தது.

பக்தி வழியில் உண்மையான இறைநிலையை மனிதன் உணர்ந்து கொள்ள முடியவில்லை.

இறைநிலையுணர் வேண்டும் என்ற ஆர்வமானது அதை நிறைவு செய்து கொள்ள வாய்ப்பு இன்மையால் அது தடம் மாறி பொருள், புலனின்பம், புகழ், அதிகாரம் என்ற நான்கு வழிகளில் ஈடுபட்டு, ஆசை மிகுந்து, அதன் விளைவாகப் பலப்பல துன்பங்களை அனுபவித்து சலிப்பு அடைகிறது.

இந்த நிலைமையில்தான் அருட்பேராற்றலின் அனைத்து முணர் அறிவின் கருணைச் செயலாக உலகில் பல இடங்களிலும் உள்ளுணர்வு மூலம் இறைநிலையையும், அறிவின் நிலையையும் உணர்ந்த தாயுமானவர் போன்ற மகான்கள் தோன்றினார்கள்.

மக்கள் தேவையோ பிரம்மஞானம், வாழ்க்கை முறைகளும், கருத்துக்களும் அதற்கு முரணான தன்முனைப்பு, ஆறு குணங்கள், ஐந்து பெரும் பழிச் செயல்கள் இவற்றில் பழக்கமாகி விட்டிருக்கின்றன.

இந்த நிலையில் மொழி மூலம் விளக்கம் கொடுத்து மனிதன் தன்னை உணரச் செய்ய இறைநிலை உணர்ந்த அறிஞர்களால் முடியவில்லை.

“வித்தையென்றால் பிரம்மவித்தை உயர்வதாகும்.

வேதாந்தம் பேசுவதால் கிட்டாது

அந்துவித மாகி அவன் எங்குமாகி

அணுமுதலாய் அண்டங்களாகி தாங்கும்

சுத்தவெளி சூனியமாய் நிறைந்த தன்மை

சூட்சுமமாய் அனுபவமாய் உணர்ந்து நிற்கும்

தத்துவத்தின் முடிவான தானேயான

தனையறிந்த வித்தையது தர்க்கம் வேண்டாம்.”

ஞானக்களஞ்சியம்.

இயல்பாக எல்லாரிடத்திலும் இந்த உண்மைநிலை உணரும் ஆற்றல் அமைப்பாக இருக்கின்றது. ஆயினும் ஒரு அறிவறிந்த குருவின் மூலம் பெறும் முறையான பயிற்சியினால்தான் வெற்றி கிட்டும்.

இந்தப் பயிற்சி “குண்டலினி யோகம்” என்றும், சக்தி வழியென்றும் வழங்கப்படுகின்றது.

மனிதராகப் பிறந்து வாழும் எல்லாரிடத்திலும் உண்மை நிலையை உணரும் ஆற்றல் அமைப்பாக இருக்கிறது.

ஆயினும் படிப்படியாக அறிவிலும், செயலிலும் மாற்றம் பெற ஒரு அறிவறிந்த குருவின் மூலம் பெறும் முறையான அகத்தவப் பயிற்சி தேவையாகிறது. இந்தப் பயிற்சியைச் சிலர் சக்தி வழி என்பார்கள்.

குண்டலினி என்றால் மனிதன் உடலின் மையப் பகுதியில் அமைந்து உடலையும், மனதையும் சிறப்பாக நடத்திக் கொண்டிருக்கும் தெய்வீக ஆற்றல் என்று பெயர்.

இதுவே சீவகாந்த ஆற்றலாகவும். இவ்வாற்றல் அமைந்துள்ள பகுதிக்குக் கருமையம் என்றும், மூலாதாரம் என்றும் பெயர்.

வினைப் பதிவுகள் எனும் சீவகாந்த அலைத்திரர்கள் கொண்ட அந்தத் தெய்வீக ஆற்றலைத்தான் அகம் என்றும் ஆன்மாவென்றும் இறைநிலையுணர்ந்த பேரறிஞர்களால் பேசப்படுகின்றது.

தொடர்ந்து வரும் பரிணாமங்களில் இறைநிலையானது காந்த ஆற்றல் திணிவை மையமாகக் கொண்டு அறிவாக விளங்குமிடம் இதுவே.

இந்த அறிவின் அலைநிலைதான் காந்தத் தன்மாற்ற முழுமையில் மனமாக இயங்குகின்றது.

மனம் தனது அலைகளை நுண்ணியதாக்கிக் கொண்டு இந்த ஆற்றலின் இருப்பு நிலையடைந்தால் அன்றி அறிவையறிவதோ, இறைநிலையை அறிவதோ முடியாது.

வள்ளுவப் பெருந்தகை கூறுகிறார்

“ஐயப்படாஅது அகத்தது உணர்வானைத்
தெய்வத்தோ டொப்பக் கொளல்” என்று.

குருவின் அன்பு கிடைத்தால் இந்தப் பயிற்சியைக் கற்றுக் கொள்வதும் பயிற்சியாகப் பழகுவதும் மிக எளிது.

சில மணித்துளிகள் போதும். குடும்ப வாழ்வில் ஈடுபட்டுள்ள ஆண், பெண் இரு பாலரும் இதனை மிகச் சலபமாகக் கற்று பயிற்சி செய்து பயன் பெறலாம்.

பயிற்சி முறைகள்

இப்பயிற்சியை வேண்டுகோள், முதலில் தக்க குருவைத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும். சாதாரண மனிதருக்கும், குண்டலினி தவம் செய்து அறிவின் மேல்நிலைக்கு வந்தவர்க்கும் இடையே ஒரு வித்தியாசம் உண்டு.

சாதாரண கண்ணாடியை சூரிய வெளிச்சத்தில் வைத்து அதன் கீழே ஒரு கடிதத்துண்டு அல்லது துணியை வைத்தால் ஒன்றும் ஆகாது.

செறிவு ஏற்றப்பட்ட (magnifying Glass) கண்ணாடியை அதேபோல் சூரிய வெளிச்சத்தில் காட்டி அதன் கீழே துணியை வைத்தால் முதலில் புகையும், பிறகு தீப் பற்றி எரியும்.

இதே போன்று குண்டலினி ஆற்றல் மீது மனம் வைத்துத் தவம் செய்து வரும் பழக்கத்தால் அவருடைய சீவகாந்த ஆற்றல் நாளுக்கு நாள் செறிவு பெறுகிறது.

இந்தப் பேரியக்க மண்டலத்தையே தனது ஈர்ப்பு தள்ளல் (Gravitational Repulsion) எனும் ஆற்றலால் தோற்றுவித்து இயங்கி வரும் அருட்பேராற்றலே சீவகாந்தம் எனும் பிரணவப் பொருளாக சீவன்களிடம் இருப்பதால் அந்த ஆற்றலைத் தக்க மதிப்புடன் வேண்டிய அளவுக்குத் திணிவு பெறச் செய்தால் அதன் பயன் எவ்வளவு இருக்கும் என்று எழுத்தில் விளக்கிவிட முடியாது.

விஞ்ஞானிகளுக்குத் தொலைநோக்கியும், பெருக்காடியும் உதவுதல் போல சீவகாந்தத் திணிவு பெற்ற மன ஆற்றலைக் கொண்டு அறிவைப் பல படிகளில் உயர்த்திக் கொள்ளலாம்.

அந்த உணர்வின் முடிவில் பெறக்கூடிய பேறுதான் இறைநிலையறிதல் அல்லது அறிவையறிதல் என்ற பெரும் பேறாகும்.

அறிவும் இறைநிலையும் ஒன்றாகவே இருப்பதால் ஒன்றையறியும் போது மற்றொன்றும் உடனாக அறியப்படுகிறது.

“அறிவதனை கருவினிலே இணைத்துத் தவமாற்ற
ஐம்புலன்கள் அமைதிபெறும் அறுகுணமும் சீராம்
அறிவு தன் விழிப்பநிலை பிறழாத தெளிவில்
ஐந்து பெரும் பழிச் செயல்கள் விளைய வழி எது?
அறிவு உயிரில் ஒடுங்கி அந்நிலையில் மேலும்
ஆழ்ந்து ஒடுங்கித் தூரியம் நிற்க முன்வினைகள் போமே
அறிவு தூரியாதீத நிலை நிற்க நிற்க
ஆதியாம் மெய்பொருளாம் அறும் பிறவித் தொடரே.
ஞானக்களஞ்சியம்.

குண்டலின் சக்தி என்பது சீவகாந்த ஆற்றலானது பல்லாயிரம் பிறவிகள் தொடராக குண, நல, மன சிறப்புப் பெற்ற ஒன்று, அதன் அலை நிலைதான் மனம். நிலைபொருள்தான் அறிவு.

மனதை அதன் மீதே செலுத்திப் பழகும் போது உடலில் உற்பத்தியாகி புலன்கள் மூலம் செலவாகும் காந்த ஆற்றலை உட்புறமாக அதிலேயே திரும்பத்திரும்பப் பாய்ச்சிச் சுழற்றப்படும் வியத்தகு பயிற்சி முறைதான் குண்டலினி யோகம்.

“இறைநிலையோடு எண்ணத்தைக் கலக்கவிட்டு
ஏற்படும்ஓர் அமைதியிலே விழிப்பாய் நிற்க
நிறைநிலையே தானாக உணர்வதாகும்
நித்தம் நித்தம் உடலில் உயிர் இயங்குமட்டும்
உறைந்து உறைந்திந்நிலையில் பழகிக் கொள்ள
உலக இன்பங்களிலே அளவு கிட்டும்
கறை நீங்கி அறிவு மெய்ப் பொருளாய் நிற்கும்
கறைந்துபோம் தன்முனைப்பு, காணும் தெய்வம்.”
ஞானக்களஞ்சியம்.

சீவகாந்த ஆற்றலின் தன்மாற்றங்களே அழுத்தம், ஒலி, ஒளி, சுவை, மணம், மனம் இவையாகி உடலையும் நடத்துகிறது. மனமாகவும் இயங்குன்றது.

இதனை வீண் விரயம் செய்யாமல் சேமித்து நலம் கணித்து அளவு முறையோடு திட்டமிட்டுப் பயன்படுத்தும் அற்புதமான பயிற்சி முறையே மனதை வளப்படுத்தும் கலையாகும்.

மனதை வளப்படுத்தும் மனவளக்கலையின் உச்சக்கட்டப் பயன்தான் பிரம்மஞானம் என்னும் இறைநிலையை யும் அறிவையும் ஒன்றாகக் காணும் அகக்காட்சி.

குண்டலினி யோகம் என்னும் மனவளக்கலை ஒரு சிறந்த உளவியல் விஞ்ஞானமாகும். பிரபஞ்சத்தில் உலவும் எந்தவித அலையானாலும் இறை வெளியில்தான் நடைபெற வேண்டும்.

தன்னிறுக்கச் சூழ்ந்தழுத்த ஆற்றலால் அது எந்த அலையையும் தடுத்து வளைத்துச் சுழலச் செய்கின்றது.

அலையின் விரைவுக்கேற்பச் சுழல் வட்டத்தினுடைய அளவும் ஒவ்வொரு வட்டத்திற்கும் இடையிலான நீளமும் வேறுபடும்.

அலையின் சுழற்சி விரைவைக் காலத்தால் கணக்கிட்டு ஒரு வினாடிக்கு இத்தனை சுழற்சி என்றும், சுழற்சிகளுக்கிடையே நிற்கும் கால நீளத்தை அலை நீளம் (wave length) என்றும் வழங்குகிறோம்.

இந்த இயற்கை நியதியின் கீழ் மன அலைச் சுழல்களும் நடைபெறுகின்றன.

மனிதன் கர்மேந்திரயங்களான கை, கால், வாய், குதம், பால்குறி இவற்றை இயக்கும்போதும், கண், காது, மூக்கு, நாக்கு, தோல் ஆகிய ஞானேந்திரியங்களை இயக்கும் போதும் சீவகாந்த அலை தூண்டப்பெற்று வினாடிக்குப் பதினாலு முதல் நாற்பது வரையில் சுழற்சி விரைவு நடைபெறுகிறது. இதனை பீட்டா அலை (Beta wave) எனக் கூறுகிறோம்.

மனதைப் புலன்களிலிருந்து விலக்கிக் கொண்டு குண்டலினி ஆற்றலை எழுப்பி அதனைப் புருவ மத்தியிலோ (Aghna) அல்லது உச்சியிலோ (Thuriyam) வைத்து தியானம் செய்யும் போது மன அலைச்சுழல் எட்டிலிருந்து பதின்மூன்று வரையில் விரைவு குறைந்து நடைபெறுகிறது.

இதனை அமைதி அலை (Alpha wave) என்று கூறுகிறோம்.

முன்னமே அமைதி நிலையில் பழகிக் கொண்டவர்கள் இதே மனதைப் பேரியக்க மண்டல விரிவில் பரவவிட்டு நிலைத்துத் தியானம் செய்தால் மனஅலைச்சுழல் விரைவு வினாடிக்கு 4 முதல் 7 வரையில் இயங்குகிறது.

இதனை (Thetawave) எனவும், மனம் பேரியக்க மண்டலத்தைத் தாண்டி இறைவெளியில் நின்று அதிலேயே ஆழ்ந்து நிற்கும் போது வினாடிக்கு 1 முதல் 3 வரையில் ஓடும். இதனை வீடுபேறு (Delta Wave) அல்லது இறை நிலையென்று வழங்குகிறோம்.

இவையெல்லாம் யூகத்தினால் பேசும் கற்பனையென்று எவரும் கருத வேண்டாம்.

லண்டன் மாநகரில் இயங்கும் ஒரு உளவியல் ஆராய்ச்சி நிலையத்திலும் நமது நாட்டில் ஆந்திர மாநிலத்தில் விஜயவாடா நகரில் இருக்கும்ஷிமிஸிமி என்ற ஆராய்ச்சி நிலையத்திலும் குண்டலினித் தவம் செய்யும் போது EEG (Electro Encephelogram) என்ற விலையுயர்ந்த மன அலையை அளக்கும் நுண் கருவியின் மூலம் கணிக்கப்பட்ட விஞ்ஞான உண்மை களைதான் கூறுகிறோம்.

இத்தகைய அகத்தவப் பயிற்சியெனும் உளவியல் விஞ்ஞானத்தின் பயன்கள் வாழ்வில் பலப்பல . பிரம்மஞானம் என்னும் மனிதப் பிறப்பின் பயனை எளிதாக அடையும் வழி இதுவே.

மன அலைகளில் சுழல்விரைவு குறையக் குறைய மனிதன் நிலைபொருளான அறிவாகி மனமே தரத்தில் உணர்கின்றது.

பிறகு மனம் அற்று அறிவே அகக் காட்சியாகும். அக்காட்சியில்தான் இறைநிலையேதான் அறிவு என்பது விளங்குகின்றது. இந்த அனுபவத்தில்

“உன்னிலே நானடங்க என்னுளே நீ விளங்க
உனதுஅருள் ஒளிர எனதுள்ளம் தூய்மை பெற்றேன்.
இன்னும் வேறென்ன வேண்டும் இப்பேறு பெற்ற பின்னர்
எடுத்த மனிதப் பிறபெய்தியதே முழுமை”

என்று ஞானக்களஞ்சியத்தில் விளக்கப்பட்டுள்ளது. இது எல்லாருக்கும் சாத்தியமே. பிரம்மம் என்ற பேராதார நிலையை ஐயமின்றித் தெளிவாக உணர்ந்தவர்கள்தான்,

“தத்துவம் அசி”

“அகம் பிரம்மாஸ்மி”

“அயனாம்சம் பிரம்மம்”

“பிரக் ஞானம் பிரம்மம்”

என்று நான்கு வார்த்தைகளாலும் பிரம்ம ஞானத்தை உலக மக்களுக்கு விளக்கியுள்ளார்கள்.

அறிவாய் நின்ற தெய்வம்

தெய்வம் அறிவாய் தான் இருக்கிறது. அதனால்தான் “அறிவே தெய்வம்” என்று பாரதியார் சொன்னார். அறிவே தெய்வம் எப்படி? விளக்குகிறார் வேதாத்திரி மகரிஷி.

இரும்பைக் கொண்டு ஒரு கரண்டி செய்கிறோம். இரும்பு ஒரு கரண்டியாக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்போது இரும்பு என்றாலும், கரண்டி என்றாலும் அது ஒரே பொருளையே குறிக்கும்.

அதுபோல தெய்வம் என்ற அருட்பேராற்றலே பேரியக்க மண்டலத்தில் இயங்கும் எல்லாமாக இருக்கிறது.

நாமாக மனித வடிவமாக இருப்பதும் அதுவே. இந்தக் கருத்தை மனதில் பதித்துக்கொண்டு உண்மையை உணர்ந்து கொள்ளுங்கள். நீங்கள் என்றாலும் தெய்வம் என்றாலும் ஒரு பொருளையே குறிக்கும்.

கரண்டியை உருக்கிவிட்டால் இரும்புக்குக் கொடுத்த வடிவம் மறைந்து விடுகிறது. கரண்டி என்ற பெயர் மறைந்து விடுகிறது. மீதம் இருப்பது என்ன? இரும்புதான்.

இரும்பை பல வடிவங்களாக்கி பெயர்களை அக் கருவிக்குக் கொடுக்கிறோம். வடிவத்தையும், பெயரையும் கழித்துவிட்டால் மிஞ்சுவது இரும்புதானே.

அதே போன்று நீங்கள் உங்களை அறிந்துகொள்ள முயற்சி செய்யுங்கள்.

மனிதன் என்ற வடிவத்தையும், உங்கள் செயல்பதிவுகளாக உள்ள வினைப்பதிவுகளையும் கழித்துப் பாருங்கள். உங்களில் மிஞ்சுவது எல்லாம் வல்ல அருட்பேராற்றலாக விளங்கும் பரம்பொருளே.

உடலோ அணுக்களால் கட்டப்பட்ட ஒரு தோற்றம். அணுவோ எல்லாம் வல்ல அருட்பேராற்றலின் நுண்ணிய சுழல் அலை.

உடலுக்குள் நுண்ணியப் பொருளாக உள்ள அணுவே உயிர். உயிருக்கு மத்தியில் துவங்கி பேரியக்க மண்டலம் முழுவதும் விரிந்து எல்லையற்ற விரிவு உடைய ஒரு அருப நிலையே அறிவு.

நீங்கள் உங்கள் உடலை நினைத்துப் பாருங்கள். புலன்கள் வரையில் உங்களை எல்லை கட்டிக் கொண்டு உடலே "நான்" என்று எண்ணுகிறீர்கள்.

உடலில் உள்ள உயிரை நினைத்துப் பாருங்கள். உலகிலுள்ள எல்லா உயிர்களோடும் பேரியக்க மண்டலத்தில் ஆற்றல்களமாக நிறைந்துள்ள பரமாணு மண்டலத்தோடும் ஒன்றுபட்டிருக்கிறீர்கள்.

இந்த நினைவில் ஆன்மாவாய் பேரியக்க மண்டலம் முழுவதும் பரவியுள்ள சக்தியாய் உணர்கிறீர்கள்.

அதற்கும் மேலாக நுணுகி நின்று உங்கள் அறிவை நோக்குங்கள்.

உயிராற்றலின் மையத்தில் தொடங்கி, உடலிலே பரவி பேரியக்க மண்டலம் முழுவதும் பரவி அதற்கும் அப்பாலும் உள்ள பிரம்ம நிலையாய் சுத்தவெளியாய் உங்களை உணர்வீர்கள்.

உங்களது அறிவின் உண்மை நிலையை உணர்ந்தபின் உங்களது அறிவின் விரைவே அன்பாக மலர்ந்து உயிர்களுக்கு உதவி செய்து உயிர்த் துன்பம் போக்கவும் எந்த உயிருக்கும் துன்பம் தராமல் செயலை ஒழுங்குப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்ற விழிப்பு நிலையும் வந்துவிடும்.

இந்த அறிவு நிலையிலேயே உங்களை உடலாகவும், உயிராகவும், அறிவாகவும் உணர்வீர்கள்.

உங்களது அறிவு எல்லையற்று விரிந்து அருபமாக உணரும் நிலையில் அறிவேதான் "பிரம்மம்" என்ற உண்மையை உணர்வீர்கள்.

இந்த உள்ளொளியில் தன்முனைப்பு என்ற இருள் மறைந்து விடும். ஒருதலைப்பட்சம், வெறுப்புணர்ச்சி, பொறாமை, கடும்சொல் நீக்கி, நீங்கள் உங்களை உத்தமப் பொருளான இறைவனாகவே காண்பீர்கள்.

காட்டாணை மேலேறிக் கடைத்தெருவே போகையிலே
நாட்டார் நமைமறித்து நகைபுரியப் பார்ப்பரன்றோ
நாட்டார் நமைமறித்து நகைபுரியப் பார்த்தாலும்
காட்டாணை மேலேறி என்கண்ணம்மா
கண்குளிரப் பாரேனோ.

- அழகணிச்சித்தர்.

தன்னைவெளிக்காட்டாத அறிவைப்பற்றிக்கொண்டு, வீடுபேறுஎனும்கடைநிலையை அடையமுயற்சி செய்யும்போது, மயக்கநிலையில் உள்ளஐம்புலன்கள் எங்களைமீறி, உன்னால்வீடுபேறு அடையமுடியுமா என்றுதடுக்கமுயற்சிமேற்கொள்ளும். இருந்தாலும் நான் அறிவின் துணையோடு நிச்சயமாகவீடுபேறு அடைந்தேதீருவேன்.

ஜோதி என்றால் என்ன?

ஜோதி மவுனியாய்த் தோன்றினான் என்று குறிப்பிடுகிறார் தாயுமானவர்.

உண்மையான சிவம் வெட்டவெளிதான் (சுத்தவெளி) என்றால், அது எல்லாவற்றிலும் ஊடுருவிப் பாயக் கூடியது.

அது வற்றாயிருப்பு, பேராற்றல், பேரறிவு, காலம் என்கின்ற நான்கு தன்மையும் உடையதாக இருக்கிறது.

அதை வைத்து நீங்கள் எந்தக் கணக்கு வேண்டுமானாலும் போடுங்கள். ஆனால் தாயுமானவர் "அங்கிங்கெனாதபடி எங்கும் பிரகாசமாய்" என்ற வார்த்தைகளில் விளக்கினார்.

பிரகாசம் என்பதை ஜோதி என்று அந்தக் காலத்தில் சொன்னார்கள். அறிவைக் குறிப்பதற்காகத்தான் அந்த வார்த்தையையே போட்டிருந்தார்கள்.

ஜோதி என்றாலும், விளக்கு என்றாலும் ஒன்றே. "விளக்கம்" என்பதிலிருந்துதான் "விளக்கு" என்ற வார்த்தையே வந்திருக்கிறது.

விளக்குவதுதான் அறிவு. அதனால், அந்த அறிவை "சுடர்" என்றும், ஜோதி என்றும், விளக்கு என்றும் சொல்வார்கள்.

வள்ளலார் கூட ஜோதி என்று அறிவைத்தான் சொல்கிறார். இறைநிலை அறிவாக இருப்பதானால், அது ஜோதி வடிவமானது என்று சொல்கிறார்கள்.

அந்த முறையில் இறைநிலையை உணர்ந்து கொண்டீர்களானால், அதிலிருந்துதான் செயல்விளைவு தத்துவத்திற்கு வரலாம்.

அங்கிங்கெனாதபடி எங்கும் பிரகாசமாய் இருப்பதனால், அது எல்லோருள்ளும் இருக்கிறது.

அதனால்தான் எல்லோர் செயலையும் கண்காணிப்பதற்கு அதனால் சுலபமாக முடிகிறது.

உங்களுக்குள்ளேயே உள்ளதால், செயலுக்குத் தக்க விளைவை நீங்களே பெற்றுக் கொள்கிறீர்கள் என்கிறார் வேதாத்திரி மகரிஷி.

அறிவின் முழுமை :

"அறிவு" என்பது உண்டா, இல்லையா? இல்லை என்று யாருமே சொல்ல முடியாது. ஆனால் அறிவு எப்படி இருக்கிறது?

எந்த பொருளுக்காகிலும் எந்த விஞ்ஞானத்துக்காகிலும் எந்த கருவிக்காகிலும் அடங்குமா? புலன்களால் காணமுடியுமா? முடியாது.

அப்படியானால் அது என்ன? அருபம். முழுமுதற் பொருளாகிய ஆதிநிலை; வெட்டவெளி; சிவம் என்று சொல்லக்கூடியது அருபமா, ரூபமா? அதுவும் அருபம்தான். அருபத்தில் இரண்டு இருக்குமா? இந்தக் கேள்விதான் உண்மையை உணர்த்தக் கூடிய கேள்வி.

ரூபமாக இருந்தால் எல்லை (Volume) கட்டிவிட முடியும். எண்ணிக்கைக்கு உட்படுத்திவிடமுடியும். (It would be circumscribed and subject to the numbering process).

ஆனால் அருபம் இரண்டு இருக்க முடியாதே! இரண்டு பூஜ்யம் (zero) என்னவாகும்? ஒரு சைபர் தானல்லவா? அதுபோல அறிவும் பிரம்மமும் ஒன்றுதான். அந்தப் பிரம்மம் என்ற நிலையிலே, முழுமுதற் பொருளாக, சுத்த வெளியாக, இந்தப் பிரபஞ்சத்தையும் தாண்டி அப்பாலும் சூழ்ந்து உள்ளது.

அதுவே அணுவாகி இயங்கிப் பிரபஞ்சமாக இருந்து கொண்டிருக்கிறது;

அந்தப் பிரபஞ்சத்தில், ஒவ்வொரு பொருளிலும் தன்மையிலும் இருந்துகொண்டு உயிர்களில் இவைகளை யெல்லாம் உணர்ந்துகொள்ளக்கூடிய ஆற்றலாகவும் இருக்கிறது.

ஒரே ஒரு பொருள்; பல இயக்கங்கள். இந்த உண்மையை மனிதன் உணரும்போதுதான் ஆறாவது அறிவு முழுமை பெறுகிறது.

"அணுவாயும் தனித்தனியே இயங்கிக்கொண்டு ஆறாகவும் காட்சியளிக்கும் நீர்போல் அணுவாயும் கூட்டுறவாய்க் காட்சியாகும் அகண்ட பேரண்டத்தில் தோற்றமெல்லாம்

அணுநிலையை பருஉருவில் உணரவல்ல
அறிவுதான் உயிருணர்வாம் அதற்குமேலும்
அணுவுக்கு ஆதிநிலை பிரம்மம் என்று
ஆழ்ந்துணர்ந்த அறிவே மெய்யுணர்வுஆகும்".

- ஞானக்களஞ்சியம்

மௌனியாய்

தாயுமானவர் அரசரிடம் அமைச்சராக இருந்தார். இளமையிலேயே வடமொழி, தமிழ்மொழி உட்பட வேதங்களையும் இலக்கியங்களையும் கசடறக் கற்று புலமைப் பெற்றிருந்தார்.

தாயுமானவர் ஆலயத்தில், அவர் ஒரு குருவைச் சந்திக்கிறார். அவர் இவரை “சும்மா இரு” என்று உபதேசித்துச் செல்கிறார். அதனால் தாயுமானவர் குருவுக்கு, மௌனகுரு என்று பெயர்.

மௌனகுரு என்றால் பேசமாட்டார் என்று பொருள் அல்ல. அதிகம் பேசமாட்டார். அளவாகப் பேசுவார். மிதமான சொற்களைத் தான் பேசுவார்.

தாயுமானவர் குருவிடம் இறைவனைக் காண்கிறார். குரு மௌனமாக இருந்து, சொல்லாத வார்த்தையைச் சொன்னார் என்று கூறுகிறார்.

சொல்லாத வார்த்தை

பிரபஞ்சம் அல்லது பிரகிருதியாகத் தோன்றிய நிலையில் சான்றோர்கள் வாக்கு மூலமாகவும், பிரபஞ்ச நிகழ்ச்சிகள் மூலமாகவும் நமக்கு உபதேசம் செய்கின்றார்.

மனத்தை மாற்றக் கூடிய சொல்லுக்கு மந்திரம் என்று பெயர். மந்திரஜபம் மனத்துக்குள் நிகழும் பொழுது மனத்திலுள்ள கேடுகள் எல்லாம் அழிகின்றன.

மந்திரத்தை வாய்விட்டுச் சொல்லுதலை ஸ்தூலஜபம் என்கிறோம். அதற்குச் சக்தி குறைவு. ஓசை வெளிவராது.

உதடு மட்டும் அசைகின்ற பாங்கில் மந்திர ஜபம் நிகழும் பொழுது அதற்கு ஸ்தூல ஜபத்தை விடச் சக்தி அதிகம்.

உதடும் அசையாது உணர்வுடன் மனத்துக்குள் மந்திரஜபம் நிகழும் பொழுது அது மிக சக்தி வாய்ந்தது ஆகிறது.

அப்படி மனதுக்குள் ஜபிக்கின்ற மந்திரத்தைத்தான் “சொல்லாத வார்த்தை” என்று தாயுமானவர் குறிப்பிடுகின்றார்.

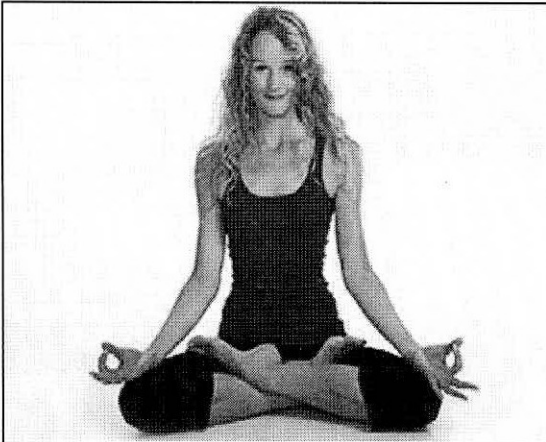
மனத்தை மகோன்னத நிலைக்கு எடுத்துச் செல்கின்ற மகாமந்திரத்தை மௌனகுருவானவர் தம் மனதுக்கு உபதேசித்த குருவின் மாபெரும் கருணையை, அன்பை தாயுமானவர் உணர்ந்தார்.

இதனைச் “சொல்லாத வார்த்தையைச் சொன்னாண்டி தோழி” எனப் பாடுகிறார்.

பேரின்பத்தைப் பெறுவதற்கு மௌனகுரு தமக்கு மந்திரோபதேசம் செய்த இரகசியத்தை இந்த ஆனந்தக்களிப்பில் தாயுமானவர் வெளியிடுகின்றார்.

சின்முத்திரை

குருவாக வந்த இறைவன், வாயினால் விளக்க முடியாத சூத்திரத்தை, வார்த்தையினால் சொல்ல முடியாத, சின்முத்திரை மூலமாக விளக்கினார்.

அறிவின் உயர்நிலையை அல்லது ஞானத்தைக் கை விரல்களால் காட்டும் அடையாளம் சின்முத்திரை ஆகும்.

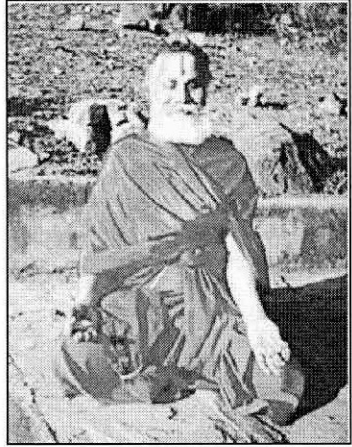
மகரிஷிகள், ஞானிகள் தங்களுக்கு ஏற்படும் தெளிவு நிலையை விளக்க சின் முத்திரையை உபயோகப்படுத்துவர்.

இந்துக் கடவுளான தட்சிணாமூர்த்தி இந்த முத்திரையுடனே காட்சியளிப்பார்.

சற்குருவாக அமைந்து ஞானத்துக்கு வழிகாட்டியாக இருப்பவர் என்பதை இது விளக்குகின்றது. சின்முத்திரை ஞானமுத்திரை எனவும் அழைக்கப்படும்.

சின்முத்திரை காட்டப்படும் முறை

வலது கையில் சுட்டு விரலால் அதன் பெருவிரலின் நுனியைச் சேர்த்து மற்றைய மூன்று விரல்களையும் வேறாக தனியே நீட்டி உயர்த்திப் பிடித்தல் சின்முத்திரை ஆகும்.

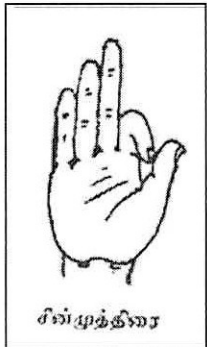

(ஐகத்குரு ராமபத்ராச்சாரி யார் மந்தாகினி ஆற்றங்கரையில் சின் முத்திரை காட்டியவாறு அமர்ந் திருக்கும் நிலை.)

இங்கு பெருவிரல் இறைவனைக் குறிக்கிறது. சுட்டுவிரல் ஆன்மாவைக் குறிக்கிறது.

நடுவிரல் ஆணவமலத்தையும், மோதிர விரல் கன்ம மலத்தையும், சின்னவிரல் மாயாமலத்தையும் சுட்டுகின்றன.

அதாவது ஆன்மா இறைவனைச் சேரும் போது ஆணவம் முதலான மும்மலங்களும் ஆன்மாவை விட்டு நீக்கம் பெறுகின்றன என்பதே இதன் கருத்தாகும்.

ஆதிசுரு தட்சிணாமூர்த்தி

எல்லாம் வல்ல இறைவன் முதன்முதலில் உயிர்களுக்குத் தன்னை அடைய வழிகாட்டி முதல் குருவாக ஆதிசுருவாக வந்த திறத்தினையும் அவர் கூறி அருளிய மோன உபதேசத்தினையும் தெட்சிணாமூர்த்தி விளக்குகிறார்..

புராதன காலத்தில் பிரம்மபுத்திரர்கள் நால்வர் கல்வி கேள்விகளில் சிறந்து விளங்கியவர்கள் பூரணத்துவம் பெறாமல் தவித்தனர்.

எல்லாம் வல்லவனை, எங்கும் நிறைந்தவனை, ஆதி அந்தமில்லா அருட்பெருஞ்ஜோதியினை, பரம்பொருளை, பிரபஞ்ச கர்த்தாவை, ஒவ்வொரு அணுவுக்குள்ளும் அணுவாக ஒளிர்வனை அறியவெண்ணாமல் வழிதெரியாமல் பரிதவித்தனர்.

வேண்டினர் பரமாத்மனிடம், மனம் உருகினர் மன்பதை உய்யவழியை நாடி, தவித்தனர் செய்வதறியாமல்.

சனகாதிகளின் தவிப்பை உணர்ந்த சர்வேஸ்வரன் அருள்புரிய திருஉளம் கொண்டார்.

சனகாதி முனிவர்கள் முன்தோன்றினார். திடீரென்று தங்கள் முன் ஒரு உருவம் தோன்றியதைக் கண்டு திகைத்து நின்றனர்.

பரம்பொருளை கடவுளைக் காண விரும்பினோமே. இப்படி ஒரு உருவம் முன் இருக்கிறதே! ஏன்? யார்? எதற்கு? என மிகவும் ஆச்சர்யத்துடன் தங்களுக்குள் வினவிக் கொண்டனர்.

கல்விகேள்விகளில் கற்றுத் தேர்ந்த சனகாதிகள் ஒருவாறு யுகித்து அறிந்தனர். நாம் கடவுளைக் காண விரும்பினோமே, திடீரென்று தோன்றிய இவ்வுருவம் ஒன்றும் கூறாமல் நம்முன் இருக்கிறதே! கடவுளைக் காண அந்த கடவுளே நமக்கு வழிகாட்டத்தான் வந்திருக்கிறார் என யுகித்து அறிந்தனர்.

கடவுளை எல்லாம் கடந்தவனை அவ்வளவு எளிதில் காணமுடியுமா என்ன? நாம் அதற்குப் பக்குவமாக இருக்க

வேண்டாமா? சனகாதிகளுக்கே இறைவன் நேரடியாக அருள்புரியவில்லை!?

சர்வமும் அறிந்த சனகாதி முனிவர்களுக்கு, அதன் மூலம் உலகுக்கே, இறைவன் முதன்முதலாய் குருவாக வந்து காட்சி கொடுத்து மோன உபதேசம் அருளினான்.

தன்னை அடைய குரு உபதேசம் பெற வேண்டியதன் முக்கியத்துவத்தை இறைவனே சனகாதி முனிவர்களுக்காக தட்சிணாமூர்த்தியாக காட்சி கொடுத்தார். அதன் மூலம் மீட்சி பெறவழி காட்டினார்.

தங்கள் முன் பேசாமல், பாதி கண் திறந்தநிலையில் இடக் காலை மடக்கி வலக் காலை ஊன்றி அசுரனை மிதித்த நிலையில் கல்லால் மரத்தின் கீழ் அமர்ந்திருக்கும் பகவானைக் கண்டனர்.

ஒரு கையில் தீயும் ஒரு கையில் உடுக்கையும் ஒரு கையில் வேதமும் ஒரு கை சின்முத்திரையுடன் அருளும் நிலையும் இருக்கக் கண்டனர். நாற்கரமும் கண்டனர்.

சிரசின் வலப்பக்கம் சூரியன், இடப்பக்கம் சந்திர பிறையுடன், சாந்தம் தவமும் புன்னகை தவமும் அழகிய முகமும் கண்டனர். யோசித்தனர் யுகித்தனர். ஒருவாறு உண்மையை உணர்ந்து கொண்டனர். அது என்ன?

ஆதிசுரு தட்சிணாமூர்த்தி தங்கள் முன் தோன்றியுள்ளது. தென்திசையான எமனிடமிருந்து மீள, மரணமில்லாத பேரின்பப் பெருவாழ்வுபெற தென்திசை நோக்கி இருக்கும் ஆதிசுரு தட்சிணாமூர்த்தியை நோக்கி நாம் வட திசைநோக்கி அமரவேண்டும்.

தட்சிணபாகத்தை தென்திசையை நோக்கி அமர்ந்த மூர்த்தம் ஆனதால் தட்சிணாமூர்த்தி என்றனர் சனகாதி முனிவர்கள்.

ஆதிசுரு தட்சிணாமூர்த்தி ஒன்றும் பேசாமல் இருப்பதால் நாமும் ஒன்றும் பேசாது மௌனமாக இருக்கவேண்டும் என்று உணர்ந்தனர். இதுவே மோனநிலை.

இறைவன் தீயை சுமந்துதான் தீயாக அக்னியாக ஜோதி சொருபமாக இருப்பதாய் உணர்த்தினார். அதுமட்டுமல்ல ஒளியான அவனோடு உடுக்கைஒலி, ஓங்கார நாதமும் இருப்பதாகவும் உணர்த்துகிறார். அதாவது ஒளியும், ஒலியுமாக விந்துநாதமாக இருப்பவன்.

மற்றொரு கையிலுள்ள வேதங்கள் சொல்வது இதைதான். தட்சிணாமூர்த்தியான இறைவன் பற்றியும், அவனை அடையும் வழியுமே. நான்காவது கை அருள்பொழியும் சின்முத்திரை தாங்கிய கை.

ஒலிசேர்ந்த ஒளியாக பரம்பொருள் சின்முத்திரையில் உள்ளார். சின்முத்திரை அறிந்து உணர்ந்து தவம் செய்க.

கண்ணை திறந்து பேசாது “சும்மா இரு” என்பதுவே தட்சிணாமூர்த்தி ஆதிசுரு சொல்லாமல் உணர்த்திய ஞான இரகசியம்.

வேதங்கள் சொல்லும் மறைபொருள், ஞானஇரகசியம்! பரம்பொருளான இறைவன் பேரொளியானவர். ஒளியோடு ஒலியும் இணைந்துள்ளது. அது மனித தேகத்தில் சின்முத்திரையில் உள்ளது.

சின்முத்திரை பிடித்தால் சும்மா இருந்தால் நாம் இறைவனை அடையலாம். சனகாதி முனிவர்கள் அறிந்தனர். உணர்ந்தனர். அடைந்தனர். உய்தனர்.

இதில் முக்கியமானது சின்முத்திரை. இதுதான் மனித தேகத்தில் இறைவன் துலங்கும் இடம். நாம் தவம் செய்யவேண்டிய ஸ்தலம்.

சும்மா இருக்க வேண்டிய இடம். இறைவன் தன் வலதுகை பெருவிரலில் மத்தியிலுள்ள கோட்டை ஆள்காட்டி விரலால் மடக்கிதொட்டு, மற்ற விரலை நீட்டியபடி அருள்பாலிக்கிறார்.

சின்முத்திரை வைத்தபடியே கையைப் புரட்டி பார்த்தால் ஆள்காட்டி விரலும் கட்டை விரலும் கூடிய பகுதியானது நமது கண் போலவே தோன்றும்.

கட்டை விரலின் மேல் நுனியிலிருந்து ஆள்காட்டி விரல் தொட்டு உள்ள கோடு வரையிலுள்ள இடமே நம் கண் அளவு.

ஆக சின் முத்திரை என்பது “கண்” என்பதை மறைமுகமாக பரிபாசையாக சூட்சுமமாக யூசித்து அறிந்து கொள்ளவேண்டியே சொல்லப்பட்டது. உணர்த்தப்பட்டது.

கடோப நிடத்தில் நசிகேதன், மனிததேகத்தில் இறைவன் இருக்கும் இடம் யாது? என எமதர்மரஜனிடம் வினவ, அதற்கு எமன், இறைவன் கட்டைவிரல் அளவான இடத்தில் புகை இல்லாத ஜோதியாக விளங்குகிறான் என்று பதில் கூறுகிறார். இதுவே ஆதாரம் இதற்கு.

நம் உடலில் கட்டைவிரல் அளவான இடம் என பரிபாசையாகக் கூறப்பட்டது நமது கண்ணையே. பேரொளியான அருட் பெரும்ஜோதியான இறைவன் புகையில்லாத ஜோதி.

நம் கண்மணி உள்இருக்கும் சுயம்ஜோதி. எவ்வளவு பெரிய ஞான இரகசியம். இது தெரிந்தால்தானே தட்சிணா மூர்த்தி உணர்த்தியது போல கண்ணை திறந்து சும்மா இருந்து தவம் செய்ய முடியும்.

தட்சிணாமூர்த்தியாக ஆதிசூருவாக இறைவன் உணர்த்திய உபதேசம் கண்ணில் ஒளியை உணர்ந்து விழித்து சும்மா இரு என்பதுவே. “சும்மா இரு” என்பதுவே. சனகாதி முனிவர்கள் அதிபுத்திசாலிகள் ஆனதால் அறிவால் அறிந்தனர்.

ஆதிசூரு சொல்லாமல் சொன்னதால், அறிவித்ததால் அறிந்து உணர்ந்தனர். இதுவே உண்மை, சத்தியம் என வேதமும் சித்தர்களும் பற்பல ஞானியரும் பறைசாற்றுகிறார்கள்.

சனகாதி முனிவர்களுக்கு மோனமாக உணர்த்திய ஆதிசூரு, அருணகிரிநாதருக்கு, முருகன் ஓர் அந்தணர் வடிவாக வந்து “சும்மா இரு” என்று சொல்லியே காத்தார்.!

இறைவன் நேரடியாக அருளவில்லை. சூருவாக உபதேசித்து அருளினார். தன்னை அடைய சூரு மிக மிக மிக முக்கியம் என்பதை உணர்த்தி, “சும்மா இரு” எனவும் உபதேசிக்கிறார்.

சும்மா இருந்து விழித்திருந்து தவம் செய்து பக்குவம் பெற்றவர்க்கே இறைவன் தன்னைச் காட்டியும் உணர்த்தியும் அரவணைத்தும் ஆட்கொள்கிறார். இதுவே ஞானநிலை. மோனநிலை.

விழிதான் ஞானம் பெற ஒரேவிழி என்பதை உணர்வீர். விழித்திருந்து தவம் செய்வது ஒன்றே நம் தவம் என்பதையும் உணர்வீர். விழி! விழி!

ஆதிசுருவாம் தட்சிணாமூர்த்தி உணர்த்திய சும்மா இருந்து தவம் செய்து இறைவனை அடையும் உபாயத்தை, ஏதாவது குருமூலம் உபதேசம் பெற்று அறிந்து தீட்சை பெற்று உணர்ந்து தவம் செய்பவனே ஞானம்பெற்று அந்த இறைவனை அடைவான்.

இந்த ஆதிசுரு சுட்டிக்காட்டிய விழி வழி தவம் செய்பவரின் பற்பல பிறவிகளில் செய்த கோடி வினைகளையும் இந்த ஆதிசுரு இறைவன் பார்த்தால்தான் தீரும்.

ஆதிசுரு நம்முள் இருந்து பார்க்கணும். தட்சிணாமூர்த்தி அருள்கிட்டணும். ஆதிசுருவை அறிய நீ இங்கே ஒரு சற்குருவை பணிந்து உபதேசம் தீட்சை பெறு. தவம் செய்.

ஏதாவது ஒரு குரு கிடைத்தால் போதும். சீடன் உத்தமனாய் இருந்தால் போதும். குரு எப்படியிருந்தாலும் பரவாயில்லை. அவர் குருதான்.

சீடன் உத்தமனாயிருந்தால் அந்த ஆதிசுரு தட்சிணாமூர்த்தி அந்த நல்ல சீடனுக்கு வேறு நல்ல சீடனுக்கு வேறு நல்ல குருவை காட்டி இரட்சிப்பார்.

தீய ஒரு குருவை நாடிடும் சீடனின் நம்பிக்கையே ஆதிசுரு தட்சிணாமூர்த்தி சற்குருவை நல்ல ஒரு குருவை பணியச் செய்து தடுத்தாட்க் கொள்வார். தயாபெருந்தகை. ஞான சொருபம். ஆதிசுரு.

ஆக குரு வேண்டும். நல்ல குரு வேண்டும். ஆதிசுருவை அறிய வேண்டும்.

“குருவின் அடிபணிந்து கூடுவதல்லார்க்கு அருவமாய் நிற்கும் சிவம்.”

எனைப் பற்றிக் கொண்டாண்டி

மானுட வாழ்வு நிறைவு பெற குரு அவசியம் வேண்டும். மனித மனம் பக்குவப்படும்போது குரு தானாக வருவார்.

புலனறிவின் விரைவில் ஆழ்ந்துள்ள போது இறைநிலை விளக்கம் பெற முடியாது.

இவ்விரைவு குறைந்து அறிவிற்கு நிலைபேறு கிட்ட வேண்டும். அதற்கு அகநோக்குப் பயிற்சி தேவை.

அகம்நோக்கி அறிவு நிலை பெற வேண்டுமெனில் உயிராற்றலை அறிவு உணர்தலாகப் பெற வேண்டும்.

உயிராற்றலே ஒவ்வொருவருக்கும் வினைப்பயனுக்கேற்ப பிறவியை உருவாக்கும் நியதியின் கீழ் மூலாதாரத்தில் சுழற்சி விரைவாக ஆற்றி வருகின்றது.

உடலையும் அறிவையும் நடத்திக் கொண்டே பிறவிக்கும் வழி தேடிக் கொண்டிருக்கும் இந்த உயிராற்றலை யோகிகள் குண்டலினி சக்தி என்று சிறப்புப்படுத்திக் கூறுகின்றார்கள். இங்கேதான் சீவாகந்த சக்தி மையம் கொண்டுள்ளது.

இவ்வயிர் ஆற்றலின் விரைவை மேல் நோக்கித் திருப்ப வேண்டும். இதனை ஒருவர் தானே முயன்று பெறுவதென்பது அரிது.

அகநோக்குப் பயிற்சியில் (Inner Travel) முழுமை பெற்ற ஆசானின் அருள் வேண்டும். இறையணர்வு விளக்கம் பெற்ற பேரறிஞனை ஆசிரியனாகப் பெற்றுதான் அவன் வழிகாட்ட, தெளிவுரை கூற இறையணர்வான இப்பெரும் பதம் அடைய வேண்டும்.

(2) “சொன்னசொல் ஏதுஎன்று சொல்வேன் - என்னைச்
சூதாய்த் தனிக்கவே சம்மா இருத்தி
முன்னிலை ஏதும்இல் லாதே சுகம்
முற்றச்செய்தேஎனைப் பற்றிக்கொண் டாண்டி”

தோழி! அவன் சொன்ன சொல் ஏது எனச் சொல்வேன். என்னைச் சூழ்ச்சியாய் தனியே சம்மா இருக்குமாறு செய்து, பொறிகளின் வழிகாணும் சுட்டு ஏதுவும் இல்லாது, இன்பம் பெருகுமாறு செய்து, என்னைப் பற்றிக் கொண்டான்.

இ ற வ னே
குருவாக வந்து
சொன்ன மந்திரத்தை
நான் எப்படி எடுத்துச்
சொல்வேன்.

குருவே சொல்ல
முடியாததை வார்த்தை
களை நான் எப்படிச்
சொல்ல முடியும்.

குரு என்னை
ஏமாற்றி, சூது செய்தார்.

பின்பு என்னைத் தனிமைப்படுத்தினார்.

எனக்கு முன்னால், என்னுடைய இந்திரியங்களுக்கு முன்னால், எந்தப் பொருளும் இல்லாமல் இருக்கச் செய்தார்.

அந்த இந்திரியச் சுகங்களுக்கும் மேலான சுகத்தின் எல்லையைக் காட்டினார். என்னை தன் மயமாக்கிக் கொண்டார்.

மெய்ப்பொருளை காட்டுபவர் குரு

"இறை" என்பது தெய்வநிலையைக் குறிக்கும் ஒரு சிறப்புச் சொல்,

"தெய்வம்" என்பது அருபமான "பேராதாரச்சக்தி". மாபெரும் பேரியக்க மண்டல நிகழ்ச்சிகள் எல்லாவற்றிற்கும் மூலமானதும் புலன்களைக் கொண்டு வேகம், காலம், பருமன், தூரம் என்ற நான்கு அளவைகளாலும் கணிக்க முடியாததும், அறிவுபுலன்களின் மூலமாகத் தேடும்போது இல்லையென்றும் தனது ஆறாவது அறிவுநிலையின் உயர்விலே ஆராயும்போது உண்டு என்றும் உணரக் கூடியதுமான உண்மைநிலை எதுவோ அதுவே தெய்வம் என்று வழங்கப்படுகிறது.

Nature is identified as Unified Force. The source of all forces இயற்கை என்பது எல்லா ஆற்றல்களுக்கும் அடிப்படையான மூலஆற்றல். "Unified Force" ஒருங்கிணைப்புப் பேராற்றல் இது விஞ்ஞானிகளின் வார்த்தை. இதையேதான் தத்துவ ஞானிகள் எல்லோரும் தெய்வம், பிரம்மம், கடவுள் என்கிறார்கள்.

வானியல் தத்துவத்தின்படி, இன்னொரு உண்மையை நாம் அறிவில் கொள்ளவேண்டும்.

கோடானுகோடி கோள்கள் பிரபஞ்ச வெளியில் உலவி வருகின்றன. அவையெல்லாம் ஒன்றுக்கொன்று இடையே ஒரு குறிப்பிட்ட தொலைவை அமைத்துக்கொள்கின்றன.

இந்தத் தொலைவு எப்பொழுதும் நெருங்காமலும், அகலாமலும், தன் சுழற்சியில் எந்த மாற்றமும் இன்றி உள்ள நியதிப்படி முறையாக இயங்கிக்கொண்டு இருக்கின்றது. இதற்குக் காரணம் என்ன?

இந்த உண்மையைக் கருத்தில் கொண்டு வானத்தைப் பார்ப்போம். எத்தனையோ கோடி கோள்கள் இருந்தபோதிலும், அவை ஒவ்வொன்றும் அதனதன் இடத்திலும் பாதையிலும் வழுவாது நிலைத்தும், சென்றும் இயங்கிவருகின்றன.

இத்தகைய இயக்க ஆற்றலுக்கு மூலமாகவும் முடிவாகவும் உள்ள பேராற்றலே தெய்வம் என்ற அருட்பேராற்றலாகும் (Unified Force, Static State, The Source of all the Forces, Divine Power) .

இந்த பேருண்மைகளை எல்லாம் உணர்ந்து கொள்ளக் கூடிய மனித அறிவு, மெய்ப்பொருள் உணர்ந்த குருவின் மூலம் கற்றுக்கொள்ளும் முறையான அகத் தவப்பயிற்சியின் மூலம் (Simplified Kundalini Yoga) உயிருணர்வுபெற்று, அறிவை அறிந்து, தனது முழுமை நிலையை அடைந்துவிட, மனிதனே தெய்வம்தான்.

"ஐயப்படாது அகத்தது உணர்வானைத்
தெய்வத்தோடு ஒப்பக்கொளல்." - திருக்குறள்.

"வற்றாயிருப்பு, பேராற்றல், பேரறிவு, காலம் எனும் வளம் நான்கும் ஒன்றிணைந்த பெருவெளியே தெய்வமாம், வற்றாத இந்நான்கும் விண்முதல் ஐம்பூதங்கள் வான்கோள்கள் உலகம் உயிரினம் ஓரறிவு முதல்ஆறாம்; வற்றாது பெருகிவரும் பிரபஞ்சத்தின் வளர்ச்சியே தன்மாற்றம் வந்தவை அனைத்திலும் சீரியக்கம் இயல்புக்கம் வற்றாது பெருகும் பேரண்டத்தில் உயிரினத்தில் வழுவாத செயல்விளைவு நீதியே கூர்தலறம் உண்மை உண்மை".

சொன்ன சொல் ஏது என்று சொல்வேன்

குரு உபதேசித்த மந்திரத்தின் சக்திகளை எவ்வாறு எடுத்துச் சொல்ல முடியும்?

அம்மந்திர உபதேசம் பெற்றபின் நமக்கு ஏற்பட்ட அனுபவத்தினை எடுத்துச் சொல்ல இயலாது என்பதனைச் "சொன்ன சொல் ஏதென்று சொல்வேன்?" என்று தாயுமானவர் குறிப்பிடுகின்றார்.

நாம் யாருக்கும் எதையும் புரிய வைக்க முடியாது. அப்புறம் எதற்கு இந்தப் புத்தகங்கள், அறிவுரைகள், உபதேசங்கள் என்ற கேள்வி எழலாம்?

யாருக்கும் எதையும் நான் புரிய வைக்க முடியாது. ஆனால் கருவியாக இருக்கலாம். கர்த்தாவாக இருக்க முடியாது. புரிந்து கொள்பவர்களுக்குத் தான் வலிமை இருக்கிறது.

தாயுமானவர் அடிக்கடி சொல்லுவார் “சொன்ன சொல் ஏதென்று சொல்வேன்” “பெற்றதை ஏதென்று சொல்வேன்”, “பேசாத காரியம் பேசினான்” என்ற வரிகளை நாம் அவரது பாடல்களில் பார்க்கலாம்.

நாம் கர்த்தாவாக நினைக்கும் போது பேசுவோம். யாருக்கும் புரிய வைக்க முடியாது என்றவுடன் மௌனமாகி விடுவோம்.

உங்களுக்கெல்லாம் சதாசிவபிரமேந்திரர் வரலாறு தெரிந்திருக்கும்.

சதாசிவ பிரமேந்திரர் மதுரை மாநகரில் 1718ஆம் நூற்றாண்டில் ஒரு பிராமணக் குடும்பத்தில் பிறந்தவர். இவரின் தந்தை சோமநாத அவதானியார், தாயார் பார்வதி அம்மையார்.

சதாசிவ பிரமேந்திரரின் இயற்பெயர் சிவராமகிருஷ்ணன் என்பதாகும். இளம் வயதிலேயே இவருக்குத் திருமணம் நடைபெற்றது.

இவர் பரமசிவேந்திரரால், வேங்கடேச அய்யர் ஆகியோரிடம் முறையாக சாஸ்திரங்களைக் கற்றுத்தேர்ந்தார்.

பரமசிவேந்திரராளிடம் கல்வி கற்று வரும்போது இவரின் திறமைகளைக் கேள்விப்பட்டு மைசூர் மகாராஜா இவரை சமஸ்தான வித்வானாக்கிக் கொண்டார்.

மைசூர் சமஸ்தானத்தில் மற்ற வித்வான்களை எல்லாம் வாதத் திறமையில் தோற்கடித்தார்.

இதைக் கேள்வியுற்ற அவரின் குரு பரமசிவேந்திரரால் இவரை அழைத்து “ஊர் வாயெல்லாம் அடக்க கற்றுக் கொண்ட நீ உன் வாயை அடக்க கற்றுக்கொள்ளவில்லையே” என்று கூறியுள்ளார்.

உடனே மைசூர் மகாராஜா சமஸ்தான வித்வான் பதவியை துறந்து இனி பேசுவதில்லை என்று முடிவு செய்து மவுனத்தைக் கடைபிடித்துவந்தார்.

மேலும், மனிதர்கள் நடமாட்டம் அற்ற காடு, மலைப் பகுதிகளில் சென்று வசிக்க ஆரம்பித்தார். தீவிர யோக சாதனைகளில் ஈடுபட்டார்.

தவத்தின் விளைவாய் தான், தனது என்ற எண்ணங்கள் நீங்கி ஸ்திதப்பிரக்ஞன் ஆனார். அது முதல் சதா பிரம்ம நிலையில் லயித்திருப்பது சதாசிவ பிரம்மேந்திரரின் வழக்கமானது.

ஊன் இல்லை. உறக்கம் இல்லை. உணவு இல்லை. உடை இல்லை ஆசை, அபிலாஷைகளைத் துறந்த அவதூதராக நடமாடத் துவங்கினார்.

என்னைச் சூதாய்த் தனிக்கவே

சூது என்றால் ஏமாற்றுவது என்பது பொருள். இறைவன் ஒரு சூதினால் என்னை ஏமாற்றினான் என்று தாயுமானவரா கூறுகிறார்?

உலக நடப்பில், குழந்தைகள் நன்மைக்காக, பெற்றவர்கள் சில சூது செய்வார்கள்.

குழந்தைகளுக்குச் சில உணவுப் பொருட்கள் கொடுக்கக் கூடாது என்றால், வேறு பொருள்களைக் கொடுத்து ஏமாற்றுவார்கள்.

குழந்தைகளை விட்டு விட்டு, பெரியவர்கள் வெளியே செல்ல சில பொம்மைகளைக் கொடுத்து ஏமாற்றிவிட்டுச் செல்வார்கள்.

இது போன்றுதான் இறைவன் பக்தனுக்கு சூது செய்கிறான்.

சில பக்தர்களுக்கு சூலை நோய் கொடுத்து சூது செய்வான். வயிற்றுவலி கொடுத்து சூது செய்வான்.

பக்தனுக்கு எதிர்மறையாக சூது செய்தால், அதிகமான அனுக்கிரகம் செய்கிறார் என்று பொருள். அதாவது அவனிடம் உள்ள பதிவுகளைக் கழித்து செம்மைப்படுத்துகிறார்.

யாரிடம் அதிகம் அன்பு இருக்கிறதோ, அவர்களுக்குத் தான் இறைவன் அதிகத் துன்பம் தருவான்.

“சுகம் என்பது இறைவன் கொடுக்கும் பிரசாதம். துக்கம் என்பது இறைவன் கொடுக்கும் மகாபிரசாதம்.” என்பார் ஆதிசங்கரர்.

தனிக்கவே சும்மா இருத்தி

இறைவன் சூதின் மூலம் தாயுமானவருக்கு இரண்டு காரியங்களைச் செய்தார்.

1. தாயுமானவரைத் தனிமைப்படுத்தினார்.

2. தாயுமானவரைச் சும்மா இருக்க வைத்தார்.

ஏன் தனிமைப்படுத்தினார். மக்கள் கூட்டத்திலிருந்து தாயுமானவரைத் தனிமைப்படுத்தினார்.

ஆடுகள், மாடுகள் கூட்டம் கூட்டமாக வசிக்கும். பயத்தின் காரணமாகக் கூட்டமாக வசிக்கின்றன.

சிங்கம், புலி இவையெல்லாம் தனியாக வசிக்கும். இவற்றிற்குப் பயம் கிடையாது.

“ஆட்டுமந்தையில் ஒருவனாக இருக்காதே தனித்திரு” என்பது ஞானிகள் வாக்கு.

ஆன்மீகப் பயணத்திற்கு தனிமை வேண்டும். ஆசா பாசங்களில் அறிவை அழுந்த விடாமல் பற்றற்றான் பற்றினையே பற்றிக் கொண்டிருத்தல், எவ்விதக் கூட்டுறவுகளில் கலந்திருந்த போதிலும் சீவன்பரமனைப் பற்றி இருத்தலே தனித்திருத்தல் மனம் தனித்து அமைதி நிலையில் இருத்தல் ஆகும்.

பசித்திரு, தனித்திரு, விழித்திரு என்னும் தாரக மந்திரத்தை வடலூர் வள்ளற்பிரானாகிய இராமலிங்க அடிகள் போதித்தார்.

ஆன்மீக நாட்டம் கொண்டோர் அதாவது இறைவனது திருவடிகளைப் பற்றிக் கொள்ள வேண்டும். தனித்திருக்க வேண்டும். விழித்திருக்க வேண்டும் எனப் பொருள் கூறப் பெறுகிறது.

இவ்வாறு பசித்து, தனித்து, விழித்திருந்தால் ஆன்ம தரிசனம் கிடைக்கும் எனவும் கூறப்படுகிறது. அதனால் தான் பசித்திரு, விழித்திரு, தனித்திரு எனும் சொற்களுக்குரிய உண்மைப் பொருளைப் போதித்தார்.

தனித்திரு, பசித்திரு, விழித்திரு

வினா: சுவாமிஜி 'தனித்திரு, பசித்திரு, விழித்திரு' என்ற சொற்களுக்கு விளக்கம் என்ன?

வேதாத்திரி மகரிஷியின் விடை: இவ்வார்த்தைகள் ஆன்மீகப் பயிற்சியில் உள்ளோருக்கு மிக உயர்ந்த கருத்துக்களை விளக்குகின்றன.

1. எந்த வெளிப்பொருளையும், நிகழ்ச்சியையும் அறிவு நாடாமல், உன்னையே நோக்கி அது நிற்கவேண்டும் என்ற குறிப்பு 'தனித்திரு' என்பது.

உன் மூலம் நாடி அறிவு நிற்பது, உன்னில் ஒடுங்கி நிற்பது; எங்கும் நிறைந்த பூரணமான அருபநிலையில் நிற்பது என்றும் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

2. உன் மகத்துவத்தை அறிந்துகொள்வதில் வேட்கை கொண்டிரு என்பதே 'பசித்திரு' என்பதாகும்.

"நான் யார்... அறிவா? உயிரா? உடலா? இம்மூன்றும் வேறுவேறா... ஒன்றா? இவற்றின் மூலமும் முடிவும் யாது?" என்பது போன்ற விளக்கங்களைத் தெரிந்துகொள்வதில் ஆர்வத்தோடு இரு என்பதை 'பசித்திரு' என்னும் வார்த்தை உணர்த்துகின்றது.

3. பழைய ஞாபகங்களும், பிறர் விருப்பங்களும் உன் அறிவில் அடிக்கடி பிரதிபலிப்பதால், உன் சிந்தனை அடிக்கடி திசைமாற்றம் அடையக்கூடும். அதனால் ஆன்மீகத்துறைக்கு முரணாக நீ செயலில் ஈடுபட நேரிடக்கூடும்.

ஆகையால் நீ மிகவும் உஷாராக, உன் நிலையில் மாறுபாடு அடையாமல் 'விழிப்பாய் இரு' என்று வலியுறுத்திக் கூறுவதே 'விழித்திரு' என்ற வார்த்தையாகும்.

தாயுமானவரை மௌனகுரு தனிப் பாதையில் செல்ல அனுமதித்தார். அவரை மக்கள் கூட்டத்திலிருந்து பிரித்து, உடலாலும் சிந்தனையாலும் தனிமைப்படுத்தினார்.

இதனால் நான் என்னுடைய ஆன்மீக முன்னேறப் பாதையில் வந்து விட்டேன் என்கிறார் தாயுமானவர்.

சும்மா இருத்தி

சும்மா என்பதை ஒன்றும் செய்யாமல் இருப்பது என்று பலர் நினைப்பார்கள். சோம்பலின் விளைவுதான் அவர்கள் நினைக்கும் சும்மா.

நாம் கடைக்குப் போகும்போது, யாராவது எங்கு போகிறீர்கள் என்று கேட்டால் "நான் கடையில் மளிகைச் சாமான் வாங்கப் போகிறேன்" என்று கூறுவோம்.

சாதாரணமாக காலாற நடந்து போகும் போது “யாராவது எங்குப் போகிறீர்கள்?” என்று கேட்டால் சும்மா போகிறேன் என்பீர்கள்.

இங்கு சும்மா என்பது கடமையின்மையையும் பொறுப் பின்மையையும் காட்டுகிறது.

இந்த இடத்தில் “என்னிடத்தில் இருந்து அனைத்து கடமை களிலிருந்து விடுதலை கொடுத்தார்” என்று பொருள் தருகிறது.

என்னிடத்தில் உள்ள அனைத்துப் பொறுப்புகளையும் எடுத்துக்கொண்டார். அவரது ஆன்மீகப் பயணத்தில் எந்தத் தடையும் வராதிருக்க அனைத்துக் கடமைகளையும் பொறுப்பு களையும் எடுத்துக் கொண்டார்.

மனிதனுக்கு எப்போது கடமைகள் முடியும். அவரவர் களுக்கு மனப்பக்குவத்திற்குத் தகுந்தவாறு கடமைகள் வருகிறது.

வைராக்கியத்தில் பூரணம் ஆகும்போது, வைராக்கியத்தில் உச்சநிலையில் சென்றவனுக்கு, கடமைகள் முடிந்து விடுகிறது. அவனுக்குக் கடமைகள் இருக்காது.

வைராக்யம் நிறைவடைந்தாலும், கடமைகள் நம்மை விட்டுச் சென்று விடும். (உம். காரைக்கால் அம்மையார்)

உண்மையான பக்குவம் வந்துவிட்டால் யாரும் தடையாக இருக்க மாட்டார்கள். வைராக்யம் என்றால் உணவு, உறவு, தனிமை எல்லாவற்றிலும் வைராக்யம் வேண்டும்.

தாயுமானவருக்கு இரண்டு பெரிய நிலைகள் கிடைத்தது. இதுதான் இறைவன் அவருக்குச் செய்த அனுக்கிரகம்.

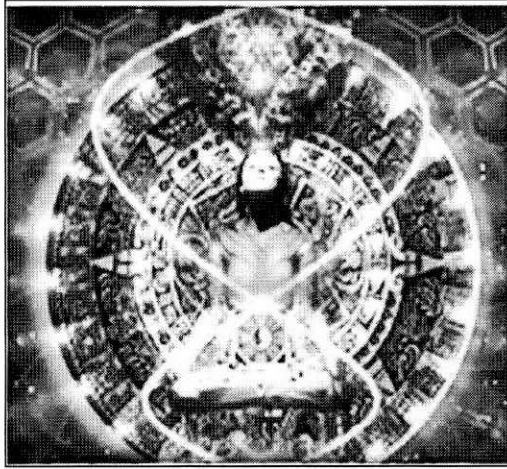
பொறிகளின் மூலமாக தம் மனம் புறவுலகுக்குச் சென்று புறப் பொருள்களைப் பற்றி நின்று அப்பொருள்களிலிருந்து சுகத்தை அனுபவித்து வந்தது.

அப்படிப் புறப்போய்க் கொண்டிருந்த மனத்தைத் தந்திரமாக உள்ளே இழுத்துப் புறப்பெருள்களினின்றும் தாயுமானவரைப் பிரித்தெடுத்துச் சும்மா இருக்கும் சுகம் என்று மந்திர உபதேசத்தின் மூலமாக மௌனகுரு அவருக்குக் காட்டித்தந்தார்.

சும்மா இருக்கின்ற சீறியச் செய்தல்

மனம் இல்லாத மனிதன் இல்லை. மனதை அறிந்த மனிதனும் இல்லை.

கடலில் அலையைப் பார்க்கிறோம். நீரின் அசைவுதான் அலை. அந்த அசைவைக் கழித்து விட்டால் மிச்சம் இருப்பது நீர்தான். அலைக்கு உட்பொருள் நீர்.

அதுபோல் மனதுக்கு உட்பொருளாக இருப்பது இறைநிலைதான். மன அலை அசைந்து கொண்டிருக்கின்ற வரை இறைநிலையைத் தெரிந்துகொள்ள முடியாது. அதனால் அந்த மன அலையை நிறுத்த வேண்டும்.

அதற்காகத்தான் நாம் தியானம் என்னும் தவத்தைச் செய்கிறோம். நேரடியாக மன அலையை நிறுத்தி விட முடியாது. அதனால் அந்த மன அலையை நிறுத்த வேண்டும்.

“கந்துக மதக்கரியை வசமாய் நடத்தலாம்
கரண வெம்புலியையும் வெல்லலாம்.
சிந்தனையை அடக்கியே சும்மா இருக்கின்ற
சீறியச் செய்வது அரிது.”

எந்தப் பழக்கத்தை மனதாலே, உடலாலே, செய்தாலும் உடலில் இருக்கக் கூடிய சக்தி உந்தித் தள்ளும் போது, அந்தப் பழக்கத்தின் பதிவுகள் அதேவிதமான இயக்கங்களைத் தூண்டுகின்றன.

நீ பேசாது இருக்கும்போது இறைவன் பேசிக் கொண்டிருக்கிறான் என்று ஒரு முதுமொழி உண்டு.

இறைவன் உள்ளேதான் இருக்கிறான். நீ உன் பேச்சிலேயே நினைவை வைக்கும்போது அவன் பேசுவதைக் கேட்க முடியாது. உன்னுடைய பேச்சை நிறுத்து என்று பொருள்.

நம் மனதைப் பற்றியும், நம் மனதால் உலகம் முழுவதும் ஒன்றுபடக் கூடிய உண்மையையும் நேரடியாக, தத்துவமாக உணர்ந்து கொள்வதற்கு மௌன நோன்பு தான் நல்லதொர் பயிற்சி.

வாய்பேசாமல் இருப்பது மட்டும் மௌனம் அல்ல. உள்ளே என்ன நடக்கிறது என்று பார்க்கவேண்டும். இதுவரைக்கும் மௌனத்திற்கு நாம் இடம் கொடுக்கவில்லை.

தற்சோதனைகள் செய்ய வேண்டும். அப்போது அதற்கென நேரத்தை ஒதுக்கி வைத்துப் பார்க்க வேண்டும். அதுதான் மௌன நோன்பு.

மனிதனுக்குக் கிடைக்கக்கூடிய பெரிய பொக்கிஷம் மௌனம். அது தெரியாததால் அதை அலட்சியம் செய்து விடுகிறோம்.

“எத்தனை ஆயிரம் ஆயிரம் இன்பங்கள்
இவ்வுலகெங்கும் பேரண்ட முழுமையும்
அத்தன் அருளாட்சியாக நிறைந்துள்ளான்
அறிவை விரித்து அனைத்தையும் துய்தின்புற
அன்பர்களே வாரீர்--”

இங்கே இந்த வார்த்தைகளைப் பாருங்கள். எத்தனை ஆயிரம் ஆயிரம் இன்பங்கள். ஆயிரம் ஆயிரம் என்றால் ஆயிரத்தை ஆயிரத்தால் பெருக்கினால் வருவது. அவ்வளவு இன்பங்கள் உலகத்தில் நிரம்பியிருக்கின்றன.

எதுவுமே இன்பமயமாகத்தான் இருக்கிறது. அதை நாம் தான் துன்பமயமாக மாற்றி விடுகிறோம். காரணம் நமது தவறு தான்.

நாம் உண்மையை உணர்ந்து இப்படி இப்படித்தான் நடக்க வேண்டும் என்று ஒரு தீர்மானம் செய்து கொண்டு, அதை முக்கியமான பழக்கமாக வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். அதற்கு உதவுவது மௌனம்.

அ மை தி யி ன்
ஆனந்தத்தில் நிலை
கொள்ளும் போதுதான்
தெரிகிறது.....!!!

அ மு த சு ர ப் பி யி ன்
இருப்பிடம் இதுதானோ
என்று.....,!!!

அ மை தி யெ ன் னு ம்
அரண்மனை வாயிலில்
அடியெடுத்து வைக்கும்
போதே இந்நிலை
யென்றால்.....!!!

இன்னும் இதே
நிலையில் தொடர்ந்து நிலை
பெற்று இருந்தால்.....!!!

எந்நிலையோ என்று எண்ணினாலே,
ஏகாந்தமே நம்முள் நிலவுகிறது.....!!!

மௌனத்தில் எந்தப் பழக்கமும் சரியாக வந்து விடும்.
பழக்கத்தை மாற்றியமைத்து விளக்கத்தோடு ஒன்றுபடுத்தக்கூடிய
ஒரு சக்தி மௌனம்.

மௌனத்தின் மூலம்தான் எண்ணம், சொல், செயலில்
சீர்திருத்தத்தைக் கொண்டு வர இயலும்.

சிரத்திருத்தம் என்றால் என்ன? மனிதனுக்குப் பழக்கம்
ஒன்று உண்டு என்றால், விளக்கம் வேறொன்றாக வருகிறது.

பழக்கத்தை விட முடியாது. விளக்கத்தையும் மறக்க
முடியாது. இரண்டுக்கும் மத்தியில் ஊசலாடிக் கொண்டே
இருக்கிறோம்.

பழக்கத்தை விளக்கத்தோடு இணைத்து விட்டோமானால்
அதுதான் பண்பாடு. அதாவது பண்படுத்தல்.

துன்பத்தைத் தவிர்த்துவிட்டால் வாழ்க்கையில் இன்பம்
தான் மிச்சம் இருக்கும். அப்படித் துன்பத்தைத் தவிர்த்த இன்பம்
வருமேயானால், இறைநிலை உணர்வு தானாக வந்து விடும்.
அதைத் தடுப்பதே துன்பம்தான்.

இந்த உண்மை உணர்வுகளையெல்லம் பெறுவதற்கு நமக்கு
கிடைக்கும் நல்லதோர் வாய்ப்பு மௌனநோன்பு.

முன்னிலை ஏதும்இல் லாதே சுகம் முற்றச்செய்தே
எனைப் பற்றிக் கொண் டாண்டி

தன் முன்னால் எந்தப் பொருளும் விஷயமும் இல்லாமல்
செய்து, குரு ஆனந்தத்தைக் கொடுத்தார்.

வேதத்தில் விஷயானந்தம், ஆத்மானந்தம் என்ற இரண்டு
சொற்கள் உண்டு.

விஷயானந்தம் - நமக்கு முன் ஒரு பொருள் இருக்கும்.
அந்தப் பொருளிலிருந்து நமக்கு இன்பம் அல்லது மகிழ்ச்சி
கிடைக்கும்.

உதாரணமாக தொலைக்காட்சியில் படம் பார்ப்பது, வானொலியில் இசை கேட்பது. இவையனைத்தும் நமக்கு சுகத்தைக் கொடுக்கிறது. இவையெல்லாம் புலன் இன்பங்கள். விஷய இன்பங்கள்.

ஆத்மானந்தம் - ஆத்மா என்றால் நான் என்று பொருள். ஆத்மா ஆனந்த சொரூபமாக உள்ளது. நானே ஆனந்த சொரூபமாக இருக்கும் போது, பின் எதற்காக வெளியில் போக வேண்டும்.

உனக்கு நீயே ஆனந்த சொரூபம் என்ற அறிவு விளங்கலும். அதுவரை நீ ஆனந்தத்தை தேடிப் போகிறாய்.

நானே ஆனந்தம் என்ற அறிவு இல்லாத அறியாமையால் நாம் ஆனந்தத்தை வெளியில் தேடுகிறோம்.

நானே ஆனந்தம் என்ற அறிவு வந்து விட்டால் , நான் ஆனந்த சொரூபம் என்ற உணர்வு வந்துவிடும்.

ஞானத்தின் விளைவுதான் ஆத்மானந்தம். அறிவுக்குப் பொருள் ஆனந்தமே. விவேகானந்தர் என்றால் விவேகமே அவருக்கு ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கிறது.

அப்படிப்பட்ட சுகத்தைக் கொடுத்து எனக்கு ஞானத்தைக் கொடுத்தார். ஆனந்த களிப்பு என்றாலே அறிவினால் வரும் ஆனந்தம்.

பிறகு துக்கம் வராது. அறிவின் இருப்பிடம் ஆனந்தம். வந்தால் நம்மிடம் தொடர்ந்து இருக்கும். வந்துவிட்டால் அது போகாது.

சுகத்துக்கு அறிவு தேவைப்படுகிறது. நித்ய சுகம். நித்யானந்தம். நித்யமான, பூரணமான, அடிமைப்படுத்தாது, ஆனந்தத்தின் திளைப்பில் இருப்பதுதான் ஆனந்தக்களிப்பு.

என்னைப் பற்றிக் கொண்டான் என்றால், ஆனந்த மயமாக இருக்கிறேன் என்று பொருள்.

ஆனந்தக்களிப்பில் தொடக்கத்தில் இரண்டு பாடல் களிலும், முழு மையக் கருத்தையும் தாயுமானவர் வைத்து விட்டார்.

ஆசை பிசாசைத் துரத்தினான்

ஆனந்தக் களிப்பின் 3 மற்றும் 4 ஆவது பாடல்கள் ஆசையைப் பற்றியது. இரண்டு பாடல்களின் கருத்தும் ஒன்றுதான்.

ஆசை, பற்று, காமம், விருப்பம், இச்சை என்ற ஒரே கருத்தைத்தான் இரண்டு பாடல்களும் பேசுகின்றன.

உலகப் பற்றை ஒழித்துத் தெய்வப்பற்றை வளர்த்துப் பேசாத பேரின்பத்தைப் பெறுவது இறைவனைப் போற்றுவதின் பயனாகும் என்னும் கருத்தை இந்த ஆனந்தக் களிப்பில் தாயுமானவர் கூறுகிறார்.

- (3) "பற்றிய பற்றுஅற உள்ளே - தன்னைப்
பற்றச்சொன் னான்பற்றிப் பார்த்த இடத்தே
பெற்றதை ஏதுஎன்று சொல்வேன் - சற்றும்
பேசாத காரியம் பேசினான் தோழி"

தோழி! முன்னமே பற்றி இருந்த உலகப் பற்றுக்கள் அறுமாறும், அகமுகமாகத் தன்னைப் பற்றிக் கொள்ளுமாறும் எடுத்துச் சொன்னான். அவ்வாறு பற்றிப் பார்த்தபோது, பெற்றதை என்ன என்று வியப்பேன்? சிறிதும் பேசாத செயலெல்லாம் பேசினான்.

என்னைப் பற்றிக்கொண்ட ஆசையை, அறவே நீக்குவதற்காக, ஆழ்ந்து இறைவனைப் பற்றச் சொன்னார்.

உன்னிடமுள்ள ஆசையை நீக்கவேண்டுமானால் உள்ளே ஆழ்ந்து ஈசுவரனைப் பற்றச் சொன்னான்.

அவ்வாறு இறைவனைப் பற்றிப் பார்த்தபொழுது, நான் பெற்ற ஆனந்த நிலையை, பெற்ற நிலையை என்னால் சொல்ல முடியவில்லை.

அதனால் அடைந்த மேன்மையை எப்படிச் சொல்வேன்.

ஐவகைப் பற்று :

இயற்கையின் ஓர் கூறுதான் மனிதன். ஆனாலும் பேரியக்க மண்டலத்தில் விளங்கும் எல்லாச் சிறப்புகளும் நுணுக்கமாக உள்ளடக்கம் பெற்ற திருவுருவமாக மனிதன் திகழ்கிறான்.

இயற்கையின் ஆதிநிலையாகிய மெய்ப்பொருள் மனிதனிடத்தில் தான் தன் பெருமதிப்பை உணர்ந்து நிறைவுகொள்ளும் அறிவாற்றலாக அமைந்திருக்கிறது.

இவ்வறிவு ஐம்புலன்கள் மூலம் பொருள்கள், மக்கள், இன்ப துன்ப உணர்வுகள் இவை வரையில் எல்லை கட்டி குறுகி நின்று இயங்கும்போது மாயையாகவும், உணர்ச்சி வயமாகவும் சிறுமையடைகிறது.

அவ்வறிவு, தனது இயக்கத்திற்கு உலக மக்கள் சமுதாயத்தின் எண்ண அலைகளும், பேரியக்க மண்டலத்தில் இயங்கும் எல்லாத் தோற்றங்களின் ஆற்றலும் அடிப்படையாக அமைந்துதான் அறிவின் முழுமை பெற்று உய்ய உதவியாக உள்ளன என்ற விளக்கத்தில் மெய்ஞ்ஞானமாகி, விரிவும் விழிப்பும் பெற்று நிறைவு பெறுகிறது.

எனவே எல்லையற்ற அருட்பேராற்றலின் ஒரு பகுதியே ஒவ்வொரு மனிதனும் என்ற உண்மையினை உணர்ந்து அதனை மறவாமல் இருக்கவும், பழகிக் கொள்ளவும் வேண்டும்.

அகன்ற பேராற்றலை மறவாத விழிப்போடு உலக வாழ்வை நடத்தும்போதுதான், பற்றி நிற்பதிலும் பற்றின்மை என்ற தகைமை மனிதனுக்கு உண்டாகிறது.

உலக வாழ்வில் பொருள், மக்கள், பால், புகழ், செல்வாக்கு என்ற ஐவகைப் பற்று ஏற்படுவது இயல்பே. கடமை யுணர்வோடும் அளவு முறை அறிந்தும், விழிப்போடு இப்பற்றுக்களை வளர்த்தும், காத்தும் கொள்ளவேண்டியது பிறவிப் பயனை எய்த அவசியமானவை.

நீரில் குளிப்பது தேவைதான். ஆனால் நீரில் மூழ்கி விடாமலும் காத்துக் கொள்ள வேண்டும். நெருப்பு வாழ்க்கைக்கு பல வகையிலும் தேவைதான்.

ஆனால் நெருப்பு எரித்து விடாமலும் காத்துக் கொள்ளவேண்டும்.

ஆசைப் பற்று : (Moralisation of Desire)

வழியில் சந்தித்த துறவியும் வியாபாரியும் பேசிக்கொண்டே அந்த ஊரை அடைந்தனர். இருவரும் பசிக்களைப்ப்டன் அந்த ஊரில் அன்னதானம் கிடைக்கும் சத்திரத்தை வந்தடைந்தனர்.

அன்று பணக்காரர் ஒருவர் அன்னதானம் ஏற்பாடு செய்திருந்தார். பழம் முதல் இனிப்பு, வடையென தடபுடல் விருந்து. இவர்கள் சென்றநேரம் ஒருவருக்குத் தான் சாப்பாடு மீதம் இருந்தது.

வியாபாரிக்குச் சாப்பாட்டின் மேல் ஆசைவந்தது. வியாபாரி துறவியைப் பார்த்து, "இன்று அமாவாசையாயிற்றே, தாங்கள் பட்டினியாயிருக்க வேண்டாமா?" என்று கேட்டார்.

துறவி மவுனமாக இருந்தார்.

வியாபாரி மட்டும் சாப்பாடை வாங்கிக்கொண்டார். பழம் முதல் இனிப்பு வரை ஒன்றுவிடாது ருசித்து சாப்பிட்டு முடித்தார்.

பிறகு இருவரும் சேர்ந்து பயணத்தைத் தொடர்ந்தனர். வழியில் ஒரு ஆறு குறுக்கிட்டது. வியாபாரிக்கு விபரீத ஆசை உதித்தது. மடியில் உள்ள பணம் தண்ணீரில் மூழ்காமல் இருக்க வேண்டுமே?

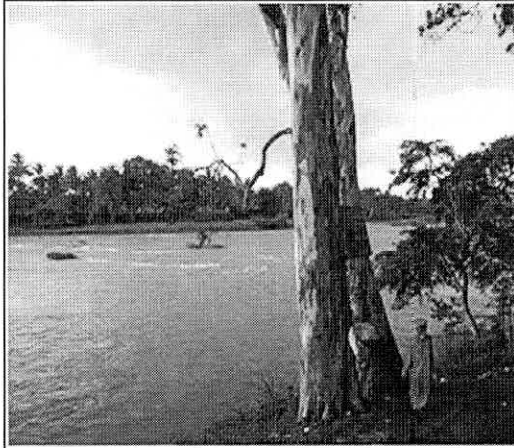
தண்ணீர் என்றால் தனக்குப் பயம் என தன்னைத் தூக்கிச் செல்லும்படி வியாபாரி துறவியிடம் வேண்டினார்.

அவரும் அப்படியே தூக்கிச் சென்றார்.

பாதி ஆற்றைக் கடந்ததும், துறவி வியாபாரியைப் பார்த்து, "உன் மடியில் பணம் இருக்கிறதா?" என்று கேட்டார்.

வியாபாரியும், "இருக்கிறது" என்றார்.

"அப்படியா? துறவியாகிய நான் பணத்தைச் சுமக்கக் கூடாதே!" என்று வியா பாரியைத் "தொப்"பென்று தண்ணீரில் போட்டார்.

வியாபாரி உயிர் தப்பிப் பிழைத்தது பெரிய கதை.

ஆசையில்லாமல் உலகில் வாழமுடியாது, ஆசையை சீரமைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று வேதாத்திரி மகரிஷி கூறுகிறார். பிறவிப் பெருங் கடல் நீந்துதல் என்ற இலட்சியத்தை நாம் அடையவேண்டும் என்பதே ஓர் ஆசை தானே!

ஆசையை அடக்கினால் அடங்காது. உணர்ந்து அதனைப் பிறந்த இடத்திலேயே ஒடுங்கச் செய்யவேண்டும்.

தேவையா? வசதி இருக்கிறதா? பின்விளைவு என்ன? என்று ஆராயும்போது நிறைவு செய்யக் கூடாத தீய ஆசைகள் அப்போதே அமைதி பெறும். பிறந்த இடத்திலேயே அதாவது மனதிலேயே தாமாகவே மாய்ந்துவிடும் என்கிறார்.

அந்த நோயாளிக்கு இறப்பதற்கு அரைமணி நேரம்தான் அவகாசம்.

டாக்டர், "உங்கள் கடைசி ஆசை என்ன?" என்று கேட்டார்.

"வேற நல்ல டாக்டரைப் பார்க்கணும்."

"பற்றிய பற்றுஅற உள்ளே - தன்னைப் பற்றச் சொன்னான்"

இவ்வுலகப் பற்றைப் போக்கத் தெய்வப் பற்றை வளர்க்க வேண்டும். தெய்வத்தை நம்பி இருப்பவர்களுக்கு அவர் உலகப் பற்றை விடுவதற்கும் தெய்வப்பற்றை வளர்ப்பதற்கும் வழிவகுக்கின்றார்.

சாதகனுடைய மனம் உலகப் பற்றுக்கு இடம் தரும்போது இறைவன் துன்பத்தைத் தந்து உலகப்பற்றிலிருந்து மனதை விடுவிக்கின்றார்.

மனம் பண்பட்டு வரவரச் சிற்றின்பத்துக்கு ஏதுவான உலகச் சிந்தனை துன்பமாக வடிவெடுத்து உள்ளத்தைத் தாக்குகிறது.

அப்பொழுது மனதுக்கு உலக நாட்டம் குறைகிறது. உலகப் பற்றுக் குறையக்குறைய இதயத்திலே தெய்வப் பற்று வலுக்கிறது.

தெய்வப்பற்று வலுத்து வரவும் உலகப்பற்று நீங்கவும் சாதகனுக்கு இறைவன் வழிகாட்டித் தருகிறார்.

இதனைத் தாயுமானவர் “பற்றிய பற்றுஅற உள்ளே தன்னைப் பற்றச் சொன்னான்” என்கிறார்.

“பற்றிப் பார்த்த இடத்தே
பெற்றதை ஏதுஎன்று சொல்வேன்”

எப்பொழுதெல்லாம் மனதில் சிற்றின்ப வாசனை அகலுகிறதோ அப்பொழுதெல்லாம் உள்ளத்தில் பேரின்பம் உண்டாவதை சாதகன் உணருகிறான்.

பேரின்ப உணர்வு உண்டாகும் பொழுது மனத்தில் தெளிவும் சாந்தியும் ஞானமும் உண்டாகின்றன.

அதற்கு மேல் பேரின்பத்தை அறிந்து கொள்வதற்கு அனுபவம்தான் உதவும்.

பேரின்பத்தை அனுபவத்தால் அறிய வேண்டுமேயன்றி சொல்லாமல் எடுத்து அதை விளக்க முடியாது.

இக்கருத்தைப் “பற்றிப் பார்த்த இடத்தே பெற்றதை ஏது என்று சொல்வேன்” எனத் தாயுமானவர் பகர்கிறார்.

“சற்றும் பேசாத காரியம் பேசினான் தோழி”

உலகத்திலிருந்து பெற்றதைப் பிறரிடம் எடுத்துச் சொல்லும் பொழுது இன்பம் உண்டாகிறது.

செல்வந்தன் ஒருவனுடைய செல்வத்தைச் சிலாகித்துப் பேசும் பொழுது அவனுக்கு மகிழ்ச்சி உண்டாகிறது.

கல்விமான் ஒருவனுடைய கல்வியை எடுத்துச் சொல்லும் பொழுது அவன் மகிழ்வு அடைகின்றான்.

ஒருவனுக்கு உண்டாகும் பேர் புகழைக் குறித்துப் பெருமிதம் கொள்வது அவனுடைய இயல்பு.

பேரின்பம் உலகத்திலிருந்து வருவதன்று. உலகைத் துறப்பதாலேயே அது உண்டாகிறது. எனவே அப்பேரின்பத்தை நமக்கு நாமே அனுபவிக்கின்றோம்.

இராமகிருஷ்ணன் இப்பேரின்பத்தைப் பற்றிப் பகர்ந்திருப்பதாவது:

“மூலதாரத்திலிருந்து குண்டலினி சக்தி மேலெழுந்து வரும்பொழுது விசுத்தி சக்கரம் வரையிலும் உண்டாகிற அனுவத்தை பிறருக்கு எடுத்துச் சொல்ல முடிகிறது.

ஆனால் விசுத்திச் சக்கரத்துக்கு மேல் அச்சக்தி செல்லும் பொழுது உண்டாகும் அனுபவத்தை அனுபவிக்கத்தான் முடிகிறது. பிறருக்குச் சிறிதும் எடுத்துச் சொல் முடிவதில்லை.”

மனம் பேரின்பத்தில் லயமாகும்பொழுது மனம் என்று சொல்வதற்கு ஒன்றுமில்லாது போய்விடுகிறது.

விறகு கட்டை அக்னியோடு சேர்ந்து அக்னி மயமாகும் பொழுது விறகுகட்டை என்று சொல்வதற்கு ஒன்றுமில்லாது போய்விடுகிறது.

அவ்வாறு மனம் பேரின்பத்தில் லயமாகும் பொழுது மனம் என்று சொல்வதற்கு ஒன்றுமில்லாது போய் விடுகிறது.

மனம் இல்லாதபொழுது பேச்சுக்கும் இடம் இல்லை. இதனைத் தாயுமானவர் “சற்றும் பேசாத காரியம் பேசினான் தோழி” எனப் பகர்கிறார்.

ஆசைப் பிசாசைத் துரத்தினான்

ஆன்மீகத் துறையில் ஆசையைப் பற்றிக் குறிப்பிடாத மகான்களே இல்லை எனலாம்.

உலகில் பிறந்த ஒவ்வொருவருக்கும் ஒன்றோ, பலவோ ஆசைகள் இருக்கின்றன. ஆசையில்லாத மனிதனே இல்லை எனலாம்.

“ஆசையே துன்பங்களுக்கெல்லாம் காரணம். எனவே ஆசையை ஒழித்து விட வேண்டும்” என்பார் புத்தர்.

ஆசையின்றி வாழ முடியுமா? ஆசையின் பிறப்பிடம் எது? வாழ்க்கைக்குத் தேவையான அடிப்படைப் பொருட்களை அடைய வேண்டும் என எண்ணுவது ஆசை எனப்படுகிறது.

4. “பேசா இடும்பைகள் பேசிச் சுத்தப்

பேய்அங்கம் ஆகிப் பிதற்றித் திரிந்தேன்

ஆசா பிசாசைத் துரத்தி-ஐயன்

அடியினைக் கீழே அடக்கிக்கொண் டாண்டி”

தோழி! பேசத்தகாத பழிச்சொற்கள் பேசி, முழுவதும் பேய் உடம்பு கொண்டு பிதற்றித் திரிந்தேன். அப்பொழுது ஆசை என்ற பேயை விரட்டிவிட்டு, தனது திருவடி இணையின் கீழே அடங்கி இருக்குமாறு செய்தான்.

பேசக் கூடாத தீய பேச்சுக்களை எல்லாம் பேய் போல் உளறிக் கொண்டிருந்தேன்.

என்னிடமுள்ள ஆசை என்ற பிசாசைத் துரத்தி, அவனுடைய அருளுக்குக் கீழே அடக்கிக் கொண்டான்.

ஆசை என்றால் என்ன?

ஆசை என்றால் ஒரு எண்ணம். ஆசையை விருப்பம், அவா, பற்று, இச்சை, வேட்கை, காமம், காமியம், வேண்டுதல் எனப் பலவாறாக அழைக்கிறார்கள்.

தேவைகளின் பால் தோன்றும் துன்பத்தைப் போக்க அல்லது இன்பத்தைப் பெற எழும் இயற்கை எழுச்சியே ஆசை.

மூவகை ஆசைகள்

ஆசையைப் பொதுவாக மண்ணாசை, பொன்னாசை, பெண்ணாசை என்று மூன்றாகப் பிரித்தார்கள்.

துன்பங்கள் தோன்றுவதற்கு இம்மூவகை ஆசைகளே காரணம் ஆகும். ஆகவே ஆசையை ஒழிக்க வேண்டும் என்ற கருத்து நெடுங்காலமாக இருந்து வருகிறது.

ஆசை எழக் காரணம்

மனிதன் உயிர் வாழ்வதால் பசி, தாகம், உடல் வெப்ப தட்ப ஏற்றத் தாழ்வு, உடற்கழிவுப் பொருட்களின் உந்துவேகம் போன்ற இயற்கைத் துன்பங்கள் ஏற்படுகின்றன.

உயிர் வாழ்தல் என்ற காரணத்தால் தேவையும், தேவையால் ஆசையும் ஏற்படுகின்றன. உயிர் வாழ்தல் என்பதே ஆசைக்கு மூலகாரணமாகிறது.

- ஆசைகள் எழுவது இயற்கையே. அவை
- மண்ணாசை, பெண்ணாசை, பொன்னாசை
- இயற்கைத் தேவைகள்
- வாழ்வின் முன்னேற்றத்திற்கான தேவைகள்
- வாழ்வின் நோக்கமான இறைநிலை உணர்தல் (அறிவில் முழுமைய் பேறு அடைதல்) ஆகியனவும் ஆசைகளே.
- ஆசையை ஒழிக்க முடியாது
- ஆசையைச் சீரமைக்க வேண்டும்.

ஆசை அறிவை மயக்கக் காரணம்

பசி, தாகம் முதலிய இயற்கைத் துன்பத்தைப் போக்கிக் கொள்ள எழுந்த ஆசை, தேவை முடிந்தவுடன் நிற்க வேண்டும். ஆனால் அப்படி நிற்பதில்லை.

தேவை நிறைவு செய்யப்படும் போது ஏற்பட்ட திருப்தியின் மீது அல்லது இன்பத்தின் மீது மனம் மயங்கி விடுகிறது. எந்தச் செயல் இன்பத்தை தந்ததோ அச்செயலை மீண்டும் செய்ய விரும்புகிறது.

அதாவது, உண்மையான தேவை இல்லாமலேயே ஆசை எழுகிறது. துன்பத்தைத் தீர்க்கும் வகையில் தோன்றிய ஆசை இப்போழுது அறிவு மயங்கிச் செயற்கையாக இன்பத்தைத் தேடும் முயற்சியில் ஈடுபடுகிறது.

இயற்கைத் துன்பத்தைப் போக்கிக் கொள்ள எழுந்த ஆசை, நிறைவேறிய பின்னர் தீய விளைவுகளைத் தரக் கூடிய இச்சைகளையும் கட்டுப்படுத்தித்தான் ஆக வேண்டும்.

பேராசை

வாழ்க்கையில் உயர, திட்டமிடுதல் ஒவ்வொருவருக்கும் அவசியம். ஆனால், தகுதியையும் அதற்கான ஆற்றலையும் வளர்த்துக் கொள்ளாமல் வெறுமனே ஒன்றை அடைய விரும்புவது பேராசையாகும்.

இந்தப் பேராசையைத் தான் ஆசைப் பிசாசு என்பார் தாயுமானவர்.

இது துன்பத்தை உண்டு பண்ணும். பேராசையே அறிவை மயக்குகிறது. பேராசையைத்தான் கட்டுப்படுத்த வேண்டும். எழாமலும் காக்கவும் வேண்டும்.

- முறையற்ற ஆசை
- அதிக ஆசை
- பேராசை (இன்னும் வேண்டும் என்ற ஆசை)
- நிறைமனம் வேண்டும்.

பேராசையால் எழும் தீய குணங்கள்

ஆசையின் மறுமலர்ச்சியே பேராசை, சினம், கடும்பற்று, முறையற்ற பால்கவர்ச்சி, உயர்வு தாழ்வு மனப்பான்மை, வஞ்சம் என்ற ஆறு தீய குணங்கள் எழுக்கின்றன.

அக்குணங்கள் செயல்படுவதால் பொய், கொலை, களவு, சூது, கற்பழிப்பு என்ற ஐந்து பெரும் பழிச்செயல்கள் விளைகின்றன. ஆறு தீயகுணங்களை நற்குணங்களாக மாற்ற வேண்டும்.

மனநிறைவு செய்ய முடியாத நூறு ஆசைக்குப்பைகளை மனதில் சேர்த்து வைத்துக் கொண்டு திணறுவதில் யாருக்கு என்ன லாபம்?

மன அமைதி முதலில் போயிற்று. மனதில் பலம் போயிற்று. செயல் திறன் போயிற்று. உடல் நலம் போயிற்று.

நற்குணங்கள் போயின. எரிச்சலும் கோபமும் அடிக்கடி வந்தன. முகத்தில் தெளிவு போய் சோகம் படிந்தது.

கொள்ளையாசை கொள்ளை போய்விட்டது.
(ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் சொன்ன கதை)

ஒரு சீடன் தன் குருவிடம் சொன்னான்.

“சுவாமி, என்மீது என் மனைவிக்கு அளவில்லாத அன்பு. கொள்ளை ஆசை என்மீது அவளுக்கு இருக்கிறது. அது காரணமாகத்தான் நான் சன்னியாசம் பெறாமல் இருக்கிறேன்”.

சீடன் சொன்னதைக் குரு கேட்டார். அவருக்குச் சீடன் சொல்லும் காரணத்தில் உண்மை எதுவும் கிடையாது என்பது நன்றாகத் தெரியும்.

ஆகவே அவர், சீடன் நினைப்பதைப் போல உலக மக்கள் இல்லை என்பதை அவனாகவே உணர்ந்து கொள்ள வாய்ப்பை ஏற்படுத்திக் கொடுக்க திருவுள்ளம் கொண்டார்.

அதன்படி குரு தமது சீடனுக்கு ஏதோ ஒரு இரகசிய யோகமுறையைச் சொல்லிக் கொடுத்தார்.

திடீரென்று ஒருநாள் சீடனுடைய வீட்டில் ஓலமும் அழுகரலும் கேட்டன. வீடே அமளி துமளிப்பட்டது.

அக்கம்பக்கத்து வீட்டுக்காரர்கள் என்னவோ ஏதோ என்று நினைத்து ஓடிவந்து பார்த்தனர்.

அங்கே ஓர் அறையில் சீடன் மூச்சுப் பேச்சில்லாமல் அசைவற்று ஒரு கற்சிலையைப் போல உட்கார்ந்திருந்தான்.

அவனது உடலும் அவயங்களும் இயல்புக்கு மாறாகப் புதுமையான வகையில் கோணிப் போயிருந்தன.

அவனை அந்த நிலையில் பார்த்த உறவினர்களும் மற்றவர்களும் அவனுக்கு உயிர் போய்விட்டதென்றே முடிவு செய்தார்கள்.

சீடனுடைய மனைவி ஒப்பாரியும் பிரலாபமுமாக, “ஐயோ! என் பிராணநாதா! நீங்கள் எங்கே போய்விட்டீர்கள்? எங்களை எல்லாம் கைவிட்டுப் போய்விட்டீர்களே!

எங்களை எல்லாம் ஏமாற்றி விட்டுப் போய் விட்டீர்களே!” என்று என்ன என்னவோ சொல்லிக் கூச்சல் போட்டுக் கொண்டிருந்தாள். அழுதாள். புலம்பினாள். தேம்பினாள்.

இதனிடையில், உறவினர்கள் பிணத்தைத் தகனம் செய்வதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்தார்கள்.

பிணத்தைச் சுடுகாட்டிற்குக் கொண்டு போவதற்காக ஒரு பாதையைக் கட்டிக்கொண்டு வந்தார்கள். அப்போது அவர்களுக்கு ஒரு சங்கடம் வந்தது.

சீடனின் உடல் கோணலான நிலைமையில் இருந்ததால், வாயிற்படி வழியாகப் பிணத்தைக் கொண்டுவர முடியாத நிலை ஏற்பட்டது.

ஆகவே ஒருவன் கோடரியைக் கொண்டு மரத்தாலான வீட்டின் நிலைப்படியை இடிக்க ஆரம்பித்தான்.

அதுவரையிலும் துக்கம் தாங்காமல் தேம்பித் தேம்பி அழுதுகொண்டிருந்த சீடனின் மனைவி, கோடரிச் சப்தம் கேட்டதும் நிலைப்படி இருந்த இடத்திற்கு ஓடோடி வந்துவிட்டாள்.

அங்கிருந்தவர்களிடம் அழுதுகொண்டே அவள், “என்ன விஷயம்? ஏன் நிலைப்படியை இடிக்கிறீர்கள்!” என்று விசாரித்தாள்.

அங்கிருந்தவர்களுள் ஒருவன், “உங்களுடைய கணவனின் உடல் கோணிப்போய் இருப்பதால், பிணத்தை வாயிற்படி வழியாக எடுத்துவர முடியாது.

ஆகவே நிலைப்படியைப் பெயர்க்க வேண்டியிருக்கிறது. அதைத் தவிர வேறு வழியில்லை” என்று அவளுக்குப் பதில் சொன்னான்.

இதை அவள் கேட்டவுடனே, “இல்லை இல்லை. இதை இப்போது இடிக்க வேண்டாம். நானோ விதவையாகி விட்டேன்.

என்னைக் காப்பாற்றுபவர் இப்போது யாருமில்லை. தந்தையை இழந்துவிட்ட என் குழந்தைகளை நான் காப்பாற்றி யாக வேண்டும்.

நிலைப்படியை நீங்கள் இப்போது இடித்துவிட்டுப் போய்விட்டால், மறுபடியும் அதைப் பழுது பார்க்க முடியாது.

ஏதோ என் கணவருக்கு நேர வேண்டியது நேர்ந்துவிட்டது! வேண்டுமானால் பிணத்தின் கை கால்களை வெட்டி வெளியே கொண்டு போய் விடுங்கள்” என்று சொல்லி விட்டாள்.

மனைவி அப்படிச் சொன்னவுடனே, இதுவரையிலும் இறந்துவிட்டவனைப் போல இருந்த சீடன் எழுந்து நின்றான். அவன் சாப்பிட்டிருந்த மருந்தின் வேகமும் இதற்குள்ளாகத் தணிந்து போயிருந்தது.

மனைவியைப் பார்த்து அவன், “அடிப் பாதகி! பெண்ணே, என் கை கால்களை வெட்ட வேண்டுமென்றா சொல்கிறாய்?” என்று கூவிக் கொண்டு வீடு வாசல்களைத் துறந்துவிட்டு அந்த நிமிடமே தன் குருவுடன் புறப்பட்டுப் போய்விட்டான்.

“நமது உலக ஆசைகளைப் பூர்த்தி செய்வதில் ஈடுபட்டு அவற்றில் மூழ்கி அந்தகாரத்தில் கஷ்டப்பட்டாலும், ”நாம் யார்? இவற்றை அனுபவிப்பது யார்?” என்ற கேள்வி எப்போதாவது ஒரு சமயம் நமது உள்ளத்தில் எழும். இந்தக் காலம் தான் இரகசியப் பொருளை விளக்கும் புனித நேரமாகும்.”

ஆசையின் மறுமலர்ச்சியே ஆறு தீய குணங்கள்

பேராசை - முறைப்படுத்தப்படாத ஆசை

- சினம் - ஆசை தடைபடும்போது அத்தடையை நீக்க எழும் ஆர்வம்.
- கடும்பற்று - ஆசையுள்ள பொருட்களைத் தனக்கு வேண்டுமெனப் பிறர் கவராமல் பாதுகாத்துக் கொள்ளும் செயல்

- முறையற்ற பால்கவர்ச்சி - ஆசை முறையற்று பிற பாலை நாடுவது.
- உயர்வுதாழ்வு மனப்பான்மை - ஆசை, பொருள், செல்வாக்கு, புகழ் இவற்றின் மீது அழுந்தி, மக்களை உயர்வாக அல்லது தாழ்வாகக் கருதுவது.
- வஞ்சம் - சினத்தை முடிக்க வலுவையும், வாய்ப்பையும் நாடி நிற்கும்.

மதிக்கப்பட வேண்டிய ஆசைகள்

- எழுகின்ற ஆசைகள் அறிவின் மேம்பாட்டை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தாலும், வாழ்வில் முன்னேற்றத்தை ஏற்படுத்துமானாலும், சமுதாயத்திற்கு நலம் சேர்ப்பதாக இருந்தாலும் நிறைவு செய்யலாம்.
- அதை விடுத்து. பல பொருட்களின் மீதும் ஆசையை விரித்துக் கொண்டே போகலாகாது.
- மதிக்கப்பட வேண்டிய ஆசைகளைக் கண்டறிந்து. முறையான இன்றியமையாதத் தேவைகள் நிறைவு செய்யப்பட வேண்டும்.
- இயற்கைத் துன்பங்கள் சமன் செய்யப்பட வேண்டும். நாளுக்கு நாள் அறிவில் மேம்பாடு ஏற்படுத்தும் ஆசைகளை நிறைவேற்ற வேண்டும். இவையே தேவையின் பாற்பட்டதாகும்.
- தேவையைக் காரணமாகக் கொண்டு எழுந்த ஆசை, தேவை நிறைவோடு நின்றுவிட வேண்டும். பசி, தாகம் முதலிய இயற்கைத் துன்பத்தைப் போக்கிக் கொள்ள எழுந்த ஆசை, துன்பத்தைப் போக்குவதோடு நின்று விட வேண்டும்.
- உயிராற்றல் செலவைச் சரிசெய்ய எழுந்த ஆசை, அப்படிச் சரி செய்வதோடு நின்று விட வேண்டும். ஆனால், பொதுவாக அப்படி நிற்பதில்லை.

ஆசை சீரமைத்தல்

மனிதர்கள் அனைவரும் மண் மீது பெண் துணை கொண்டுதான் வாழ்கிறோம். முன்று ஆசைகளை ஒழித்து யார் வாழ முடியும்? ஆக ஆசையை ஒழிக்க முடியாது.

ஆசையை அடக்கினால் அது பிதுக்கிக்கொண்டு வேறு கஷ்டங்களாக உருவாகும். ஆக ஆசையை ஆராயுங்கள். அது பிறந்த இடத்திலேயே அது ஒடுங்கும்.

ஆசை நிறைவுபெறுமானால் மற்ற எல்லா நலன்களையும் பெறுவது எளிதாக சாத்தியமாகி வாழ்வின இலட்சியமே? கைக்கு வந்த மாதிரி

தம்மில் எழும் ஆசைகளை ஆராய்ந்து. துன்பம் தரக்கூடிய முறையற்ற ஆசைகளைத் தவிர்த்து, தனக்கும் சமுதாயத்திற்கும் நன்மை பயக்கக்கூடிய ஆசைகளைச் செயல்படுத்துவதும், தீமை பயக்கும் ஆசைகளை ஒழுங்குபடுத்துவதுமே ஆசை சீரமைத்தல் எனப்படும்.

சீரமைக்க வேண்டிய ஆசைகள்

தேவை நிறைவின்போது ஏற்பட்ட திருப்தியின் மீது அல்லது இன்பத்தின் மீது உயிர் மயங்கி விடுகிறது. எந்தக் காரியம் இன்பத்தைத் தந்ததோ, அந்தக் காரியத்தைத் தேவையில்லாமலே செய்ய விழைகிறது.

அதாவது உண்மையான தேவை இல்லாமலேயே ஆசை எழுகிறது. எழுகிற துன்பத்தைத் தீர்க்கும் வகையில் ஆசை தோன்றியது போக, இன்பத்தைச் செயற்கையாகத் தேடும் முயற்சியிலே இப்போது ஆசை எழுகிறது.

இந்த ஆசையைத்தான் சீரமைக்க வேண்டும். மீண்டும் எழாமலேயே காக்க வேண்டும்.

ஓர் ஆசை எழும் போதே...

- இந்த ஆசை தேவைதானா?
- நிறைவு செய்து கொள்ள வாய்ப்பு, வசதி இருக்கிறதா?
- நிறைவு செய்தால் பின்விளைவு நன்மையா? தீமையா?

ஆசையை ஒழிக்க வேண்டாம். வெறுப்பை ஒழித்தாலே போதும். ஆசையை அணுகும் போது விழிப்பு நிலையில் இருக்க வேண்டும்.

உயிர்களோடும், பொருட்களோடும் தொடர்பு கொள்ளும் போது பிணக்கின்றி இணக்கத்தோடு இருப்பதுதான் விளைவற்ற விழிப்புநிலை எனப்படும்.

பொருட்களோடு தொடர்பு கொள்ளும்போது புலன்களால் மட்டும் தொடர்பு கொள்ள வேண்டும். எண்ணமோ அனுபோகத்தோடு ஒட்டாத துறவு நிலையில் இருக்க வேண்டும்.

உலக வாழ்வில் பொருள், புகழ், செல்வாக்கு, புலனின்பம் என்ற நான்கு பொருட்களிலும் ஆசை ஏற்படுவது இயல்பே யாகும்.

கடமையுணர்வோடும், அளவுமுறை அறிந்த விழிப்பு போடும் ஆசைகளை வளர்த்துக் காத்துக் கொள்ள வேண்டியது பிறவிப் பயனை எய்த அவசியம்.

எண்ணத்தால் பூணும் துறவாகிய உறவின் தெளிவுதான் ஆசைகளைச் சீரமைத்துக் கொள்ள உதவும். வாழ்வினை உய்விக்கும்.

“விருப்பத்தை ஒழித்துவிட முயல வேண்டாம்

வெறுப்பை ஒழித்தாலதுவே மேன்மை நல்கும்

விருப்பமே? சீவனது இயக்கச் சான்று

வெறுப்பு அறிவின் குறையை விளக்கும் ஆடி.

விருப்பத்தை ஒழித்து விட்டால் வாழ்வு ஏது?

விளைவற்றிந்து, முறையோடு, அளவாய்க் கொள்ளும்.

விருப்பமே, வாழ்வை வளமாக்கும் சிற்பி!

விருப்பம் அளந்தே விரும்பி, வெறுப்பொழிப்பீர்!”

வேதாத்திரி மகாரிசி.

ஆசை முறைக்கெட்டுப் போனால் பேராசை. முறைப் படுத்தப்பட்ட ஆசை நிறைமனம். உணர்ச்சி நிலையில் இருந்து நாம் முழுமை நிலை அடைய வேண்டும். தாயுமானவர் அந்த நிலையை அடைந்தார்.

உணர்ச்சி நிலை	முழுமைநிலை
பேராசை	நிறைமனம்
சிணம்	பொறுமை
கடும்பற்று	ஈகை
முறையற்ற பால் கவர்ச்சி	கற்பநெறி
உயர்வுதாழ்வு மனப்பான்மை	நேர்நிறை உணர்வு
வஞ்சம்	மன்னிப்பு.

ஆசை சீரமைக்கப்பட்ட பின் நிறைமனமாவதால் மனம் கலகலப்பாகி - தன்னம்பிக்கை - தைரியம் - உற்சாகம் - வெற்றி கிட்டுகின்றன. மனம் விரிந்து பொறுமை - அன்பு - ஈகை போன்ற நற்குணங்கள் வெளிப்படுகின்றன.

ஆசையின் இயல்பறிந்து அதை நலமே விளைவிக்கத் தக்க வகையில் பண்படுத்தி ஒழுங்குபடுத்தி விட்டால், அதுவே ஞானமாகவும் மலரும்.

அறுகுண சீரமைப்பு தரும் ஆனந்த வாழ்வு

எல்லாம் வல்ல பரம்பொருள் அல்லவா நம் உள்ளே இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறது? அது எங்கே இருந்தாலும் விரிவடைந்து கொண்டே இருக்கிற தன்மையது.

அப்படி விரிவடைவதைத் தடைபடுத்தும் பொழுது உருவாவதே ஆசை.

தான் என்னும் அதிகாரப் பற்றும் தனது என்னும் பொருள் பற்றும் வினோதமான தம்பதியினர். அவர்களுக்கு பிறக்கும் வேண்டாக் குழந்தைகள் ஆறு.

முதல் குழந்தை பேராசை. எவ்வளவு தான் இருந்தாலும் அதற்கும் மேலே வேண்டும் என்ற பரபரப்பே அது.

இது ஏன் வருகிறது என்றால், எல்லாம் வல்ல பரம் பொருள் அல்லவா நம் உள்ளே இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறது? அந்தப் பரம்பொருள் எங்கே இருந்தாலும் விரிவடைந்து கொண்டே இருக்கின்ற தன்மை உடையது.

மனிதன் எண்ணத்திலே “இன்னும் வேண்டும்” என்னும் போது தான் அந்த எண்ணமே பேராசையாக மாறுகிறது.

ஆசைக்கு உரிய இடமாக உள்ள பரம்பொருளிடத்திலே எண்ணத்தைக் கொண்டு சேர்க்கும் வரையிலும், அது சிறு பொருளிடத்தில் தேங்குகின்ற காரணத்தால் பேராசையாக, முறையற்ற ஆசையாக, (Inordinate desire) அது அமையும்.

அந்த ஆசையை ஒழுங்குபடுத்த வில்லையானால், கட்டுக்கடங்காத ஆசை என்ற வகையிலே, யார் அல்லது எந்தப் பொருள் அதனைத் தடுத்தாலும் அல்லது தடுப்பதாகக் கற்பனை செய்து கொண்டாலும், “அந்தத் தடையை நீக்கி விட வேண்டும் ஒழித்து விட வேண்டும் என்ற ஆர்வம் பிறக்கிறது.

நம் உடலாற்றலை முழுவதுமாகச் செலுத்தி அந்தத் தடையை நீக்குவதற்கோ அல்லது அந்தப் பொருளை, மனிதரை, ஜீவனைத் துன்புறுத்துவதற்கோ, வருத்துவதற்கோ எழக் கூடிய எண்ண எழுச்சி, உடல்வலு இவற்றையே சினம் என்று கொள்கிறோம்.

ஆக. சினம் என்பதானது விருப்பம் அல்லது ஆசை தடைப்படும்போது, அந்தத் தடையை நீக்குவதற்காக எழக்கூடிய ஆசையின் அடுத்த கட்டம் என்று சொல்லலாம்.

“மேலும் மேலும் உடைமை வேண்டும், பிறர் பொருளைக் கொண்டேனும், சொத்து வாங்க வேண்டும்” என்ற ஆசை, தனக்குத் தேவையே இல்லாது போனாலும் விட்டுக் கொடுப்பதில்லை என்ற பிடிவாதம், இதுதான் கடும்பற்று.

இதுவும் ஆசையே. அதாவது ஆசையின் இன்னொரு மடிப்பு.

பிறருக்கு உதவக் கூடியது தன்னிடம் இருந்தால், அது தனக்கு உதவப்போவது இல்லை என்றாலும்கூட, “யாருக்கும் கொடுக்க மாட்டேன்” என்று பதுக்குவது. மேலும் மேலும் சேர்த்துக் கொண்டே இருப்பது என்பது கடும்பற்றாகும்.

இன்னொரு பெண் அல்லது ஆணுடைய உள்ளம் ஒத்துக் கொண்டாலும் ஒத்துக் கொள்ளாவிட்டாலும், “என்னுடைய எண்ணம் பூர்த்தியாக வேண்டும்” என்ற அளவுக்கு

மனிதனுடைய பால் வேட்கை ஆசையைப் பூர்த்தி செய்து கொள்வதற்கு வரம்பு கடந்த எண்ணமும், முயற்சியும், செயலும் எதுவோ அதுதான் முறையற்ற பால் கவர்ச்சியாக வருகின்றது.

அறுகுண வரிசையில் அடுத்து உயர்வு தாழ்வு மனப் பான்மை வருகிறது.

“நான் தான் உயர்ந்தவனாக இருக்க வேண்டும்” என்ற எண்ணத்தில், இன்னொருவர் கொஞ்சம் உயர்ந்திருக்கிறார் என்றால், அதை இவனால் தாங்க இயலவில்லை என்றால், அந்த மனநிலை உயர்வு தாழ்வு மனப்பான்மை ஆகும்.

உயர்வு தாழ்வு மனப்பான்மையால் பொறாமை முதற் கொண்டு பல மாசுகள் ஏற்படும்.

உள்ளத்தில் சினம் எழுந்தது தடையைத் தண்டிக்கவோ, அழித்து விடவோ முடியவில்லை.

“காலம் வரட்டும். வலுவும் வாய்ப்பும் கிடைக்கும்போது அதைச் செய்து முடிப்பேன்” என்று சினத்தைத் தள்ளி வைத்துக் கொண்டு இருக்கிறபோது, அதன் பெயர் வஞ்சம் அல்லது மாச்சரியம்.

வஞ்சம் என்றால், சினத்தை இருப்புக் கட்டி, அதை நிறைவேற்றுவதற்காகக் காலத்தை எதிர் பார்த்துக் கொண்டு இருப்பது.

எனவே வஞ்சம் என்பது சினத்தின் மறு வடிவமே. அதாவது மேல் மடிப்பு நிலையே.

துன்பத்திற்குக் காரணம்

நாம் ஆசை சீரமைப்புக்கான பயிற்சி ஒன்றை பெறாத தனாலேதான், தீமை செய்கின்ற இந்த அறுகுணங்கள் உருவாகி நம்மை அலைக்கழிக்கின்றன.

ஆசையைக் கட்டுப்படுத்தாது, அதன் போக்கில் விட்டபோது, இந்த ஆறு குணங்களாக அது மலர்கின்றது.

அறுகுண வயப்பட்டு நாம் செய்யக் கூடிய செயல்கள் எல்லாம் பழிச் செயல்களாகவே அமையும். பழிச் செயல்கள்

என்று நாம் தமிழில் சொல்வதைத் தான் வடநூலார் பாவம் என்று குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

ஆணவத்திலிருந்து கிளைத்து எழும் அறுகுண வயப்பட்ட செயல்களெல்லாம் பாவங்களாக வருகின்றன. இவையே கன்மம் எனவும் கூறப்படுகின்றன.

செய்ததையே மீண்டும் மீண்டும் செய்து கொண்டு விளக்கம் இல்லாமல் அந்த இருட்டிலேயே மனிதன் நடக்கிறபோது, நல்லது கெட்டது தெரியாமல் மேலும் மேலும் அவன் துன்பத்திற்கு ஆளாகும் நிலையை மயக்கம், மாயை என்று சொல்கிறார்கள்.

ஆணவம், கன்மம், மாயை இந்த மூன்றைச் சேர்த்துக் கட்டிய மூட்டைதான் மனிதன் என்ற பிரகிருதி.

மனிதன் படுகின்ற துன்பங்கள் அத்தனைக்கும் உற்பத்தி ஸ்தானம் இம்மூன்றே. இவற்றை அப்படியே எடுத்து அகற்றிவிட முடியாது.

ஆணவத்தைப் போக்க வேண்டுமானால் உண்மையை, அதாவது மெய்ப்பொருளை அடைய வேண்டும்.

கன்மத்தைப் போக்க வேண்டும் என்றால் நல்ல செய்கைகளைச் செய்து செய்து அவற்றை மேல் பதிவாகக் கொண்டு, ஏற்கனவே செய்துள்ள தீய செயல்களின் பதிவுகள் செயலுக்கு வராமல் தடுக்க வேண்டும்.

இவ்வாறு வினைத் தூய்மை பெற்று, பரம்பொருள் உணர்வும் வந்துவிடுமானால், தெளிந்த விழிப்பு நிலை கைகூடும்.

அவ்விடத்திலே மயக்கம் (மாயை) விலகி விடும். இதுதான் மனிதனாகப் பிறந்தவன் செய்ய வேண்டியதும் அடைய வேண்டியதும். இதற்குத்தான் குருவினுடைய உதவி வேண்டும்.

ஆத்மதாகம் கொண்ட மனிதன் இந்த நினைப்பிலே உருகி நிற்கும்போது, அந்த நினைப்பானது குருவை அவன் முன் கொண்டு வரும். குரு வருவதற்கு வேறு மார்க்கமேதும் கிடையாது.

ஓர் ஏற்புத் தன்மை இருந்தால் குருதானே இங்கே வருவார். எனவே. குருவைத் தேடி அலைய வேண்டியதில்லை.

தன்னை அறிந்து கொள்ள வேண்டும், என்ற ஆர்வம் உயரட்டும். தானாகவே அவனுடைய எண்ணம் உயர் நிலையில் பக்குவப்பாட்டும், குரு தானாக வருவார்.

மனிதனுடைய எண்ணம் என்பது என்ன? அது பிரம்மத்தினுடைய சாயைதானே? பிரம்மத்தினுடைய இயக்கம் தானே எண்ணமாக. அறிவாக இருக்கிறது?

உயர்ந்த நிலையில் அறிவாகவும், மயக்க நிலையில் மனமாகவும் அதுவே குறிப்பிடப்படுகிறது. அது தானாக அமர்ந்த நிலையில் பிரம்மமாக உள்ளது. பக்குவப்பட்டவன் நினைத்தால் குரு வர வேண்டியது தானே? (Fraction demands and Totality supplies).

அவ்வாறு குரு வர வேண்டியதைத் தடுப்பது எது? ஏற்கெனவே எண்ணியிருந்த எண்ணங்களால் உருவான ஒரு மேடு மத்தியிலே தடுக்கிறது.

இதைக் கணித்து உணர்ந்து கொண்டு நல்லதிலேயே மனதை நிலைக்கச் செய்யப் பழகிக் கொள்ள வேண்டும்.

தாயுமானவர் பக்குவப்பட்டு இருந்தார். மௌனகுரு அவரைத் தேடி வந்தார்.

இங்கே இல்லாத கனி ஒன்று வேறுநாட்டில் இருக்கிறது என்றால், அதன் விதையைக் கொணர்ந்து இங்கே போட்டு வைத்தால், பத்து வருடம் கழித்தேனும் அது பழம் கொடுக்கிறதரல்லவா?

முதலில் நல்ல செயல்களை எண்ணி எண்ணிச் செய்து வையுங்கள். நல்ல காரியங்களே செய்ய வேண்டும் என்று எண்ணம் கொள்ளுங்கள்.

நல்ல காரியங்கள் வேண்டும் என்றபோதே அந்த எண்ணமே உங்கள் உள்ளத்தின் ஒரு நல்ல இடத்திலிருந்துதான் வருகிறது.

வேண்டுவதெல்லாம் கிட்டும்

தவம் என்பதை நாம் ஒவ்வொரு நாளும் சிறிது சிறிது நேரமே செய்தாலும், சிந்தனை மட்டும் இந்த வழியில் எப்பொழுதுமே இயங்கிக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

இதற்காகவே நாம் அகத்தாய்வுப் பயிற்சி செய்ய வேண்டும். எண்ணம் ஆராய்தல், ஆசைச் சீரமைப்பு. சினம் தவிர்த்தல், கவலை ஒழித்தல் என்றெல்லாம் தனித்தனிப் பயிற்சிகளைச் செய்ய வேண்டும்.

கவலையே இல்லாமல் எப்பொழுதும் அமைதியாகவே வாழ வேண்டும் என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்கள். அத்தகு நினைப்பிற்குரிய செயலும் இருந்தாலன்றி, இதில் வெற்றி கிட்டாது.

செய்ததையே செய்து கொண்டிருந்தால் வந்து கொண்டிருந்த விளைவும் வந்து கொண்டேதான் இருக்கும். கவலையும் உங்களை விட்டு அகலாது.

பிரச்சினை, சிக்கல் என்று சொல்கிறீர்களே? அது எதனாலே வருகிறது? உங்களுடைய அறியாமையினாலும் உணர்ச்சி வயப்படுகின்ற தன்மையினாலும் அல்லவா?

அதை நிறுத்தி நீங்கள் விளைவைத் தெரிந்து செயலைச் செய்து வந்தீர்களானால் விளைவு நன்றாகத் தான் வரும்.

எல்லாம் வல்ல பரம்பொருள் எனக்கு வேண்டியதை எல்லாம் உரிய காலத்தில் கிடைக்குமாறு உருவாக்கி வைத்திருக்கும்பொழுது, அந்தப் பரம்பொருள் இயற்கையாக, பிரபஞ்சமாக, உலகமாக, மக்களாக, என்னுடைய அறிவாக இருந்து கொண்டு. எல்லாவற்றையும் அளித்துக் கொண்டே இருக்கிறபோது, நான் எதற்காக இது இல்லை, அது இல்லை என்று குறைபட்டுக் கொள்ள வேண்டும். பிச்சை எடுக்க வேண்டும் என்ற தெளிவு உங்களுக்கு ஏற்படுவது தான் ஞானம்.

உறவும் துறவும்

ஞானம் என்பது நம் நாட்டில் பிறந்ததுதான். "துறவு" என்ற தத்துவமும் இங்கே ஜனித்ததுதான்.

ஆனால், அது குழப்பப்பட்டு இருக்கிறது. துறவு என்றால் எல்லாவற்றையும் விட்டுவிட்டு எங்கேயாகிலும் ஓடி விடுவது என்ற தவறான கருத்து பரப்பப்பட்டுள்ளது. இடம் மாறினால் துறவாகி விட முடியுமா என்ன?

ஒருவர் சென்னையிலுள்ள அலுவலம் ஒன்றில் வேலை பார்க்கிறார். அவரை 500 மைல் தொலைவிலுள்ள ஊருக்கு மாற்றி விட்டார்கள், போய் விடுகிறார் சென்னையைத் துறந்து விட்டார் என்று அர்த்தமா?

எந்தக் காரியத்தில் ஈடுபட்டாலும் “அளவு” ஒன்று “முறை” ஒன்று என்று இந்த இரண்டையும் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

இந்த அளவும் முறையும் மீறப்படுகின்ற போதுதான் துன்பம் உண்டாகிறது. இந்த அளவு மற்றும் முறைகள் (Limitation and Method) இரண்டையும் கடைப் பிடித்தால் அதுதான் துறவு. “உறவிலே கண்ட உண்மை நிலைத் தெளிவே துறவு.”

நாம் சாப்பிடும் பொழுது “உணவு சுவையாக இருக்கிறது” என்று நினைத்து உட்கொள்கிறோம் அல்லவா, அதுதான் உறவு.

“இந்த அளவுக்கு மேலே போனால் வயிறு பாதிக்கப்படும்” என்று உணவைத் தள்ளிவிட்டு வருகிறோம் அல்லவா, அது தான் துறவு.

இந்தத் தத்துவம் கையாளப்படுமானால் நாம் உலகை ஆளலாம். இன்பமே வரும். இன்றேல் உலகம் நம்மை ஆளும். அதாவது துன்பந்தான் வரும்.

இந்தத் தத்துவங்களை இக்கலையைக் கற்று வாழ்க்கை மேம்பாடுகளைப் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள். வீடுபேறு தன்னாலே வரும்.

வாய் பேசா வண்ணம் செய்தாண்டி

வாய் பேசாதபோது மனம் பேசுகிறது. மனம் பேசாத போது இறைநிலை பேசுகிறது.

நீ பேசாது இருக்கும்போது இறைவன் பேசிக் கொண்டிருக்கிறான்.

வாய்ப்பேச்சு இல்லாதிருத்தல் பேசா நோன்பு, மனம் அடக்கப் பயிற்சி அல்லது மனத்தைச் சீரமைத்துக் கொள்ளும் பயிற்சி, மனதைச் சீரமைக்கும் சாதனைக்கு வாய் பேசாதிருத்தல் ஒரு புறச்சடங்கு ஆகும்.

- (5.) அடக்கிப் புலனைப் பிரித்தே-அவன்
ஆகிய மேனியில் அன்பை வளர்த்தேன்
மடக்கிக்கொண் டான்என்னைத் தன்னுள்-சற்றும்
வாய்பேசா வண்ணம் மரபும்செய் தாண்டி -

தோழி! திருவடியின்கீழ் அடக்கி, புலன்களைப் பிரித்து அவன் ஆகிய திருமேனியில் அன்பை வளர்த்தேன். அப்பொழுது என்னைத் தனக்குள் மடக்கி வைத்துக் கொண்டான். சிறிதும் வாய் பேசாதபடியும், அவனைப் பற்றி மட்டும் பேசும்படியும் ஒரு மரபு செய்தான்.

ஆனந்த நிலை அடைய தான் என்னென்ன சாதனைகள் செய்தேன் அதனால் என்ன விளைவு வந்தது என்று இப்பாட்டில் தாயுமானவர் கூறுகிறார்.

இறையணர்வு பெற என்னென்ன சாதனைகள் செய்தேன் என்று நினைவு படுத்திக் கொள்கிறார். ஒரு சாதகன் என்னென்ன சாதனை செய்ய வேண்டும் என்று நமக்கும் அறிவுறுத்துகிறார்.

தன்னுடைய புலன்களை முறைப்படுத்தினார். உலகப் பொருள்களில் போகப் பொருள்களில் செல்லும் புலன்களை விலக்கினார்.

தேவையில்லாத விஷயங்களில் இந்திரியங்கள் செல்லாமல் இந்திரிய ஒழுக்கத்தைப் பின்பற்றினார்.

புலன்களை அடக்கி தனது அன்பை இறைவன் மீது செலுத்தினார். இறைவன் மீது அன்பை வளர்த்துக் கொண்டார். அன்பை வளர்ப்பதற்கு அளவு கோல் என்ன? தியாகம் செய்தார்.

இதன் பலனாக இறைவன் அவரைத் தன் பிடிக்குள் வைத்துக் கொண்டான். பின்னர் அவரை வாய் பேசா வண்ணம் மெளன நிலையில் வைத்தான்.

இப்பாட்டில் நான்கு கருத்துக்கள் உள்ளன. 1. புலனடக்கம். 2. இறைவன் மீது அன்பு செலுத்துதல். 3. இறைவனது அருள் கிடைத்தது. 4. மெளனம் என்ற பலன் கிடைத்தது.

இந்திரியங்கள்

அடக்கி வைத்திருக்க வேண்டிய ஐந்து இந்திரியங்கள் (புலன்கள்)

ஞானேந்திரியங்கள் 5

1. மெய் (உடம்பு) காற்றின் அம்சமாதலால் குளிர்ச்சி, வெப்பம், மென்மை, வன்மை அறியும்
2. வாய் (நாக்கு) நீரின் அம்சமாதலால் உப்பு, புளிப்பு, இனிப்பு, கைப்பு, கார்ப்பு, துவர்ப்பு என அறுசுவையறியும்
3. கண் நெருப்பின் அம்சமாதலால் நிறம், நீளம், உயரம், குட்டை, பருமன், மெலிவு என பத்து தன்மையறியும்
4. மூக்கு மண்ணின் அம்சமாதலால் வாசனை அறியும்
5. செவி வானின் அம்சமாதலால் ஓசையறியும்

கர்மேந்திரியங்கள் 5

1. வாய் (செயல்) சொல்வது
2. கை (செயல்) கொடுக்கல், வாங்கல், பிடித்தல், ஏற்றல்
3. கால் (செயல்) நிற்பது, நடத்தல், அமர்தல், எழுதல்
4. மலவாய் (செயல்) மலநீரை வெளியே தள்ளுதல்
5. கருவாய் (செயல்) விந்தையும், சுரோணிதத்தையும், சிறுநீரையும் வெளியே தள்ளும்

எப்படி பாத்திரத்தில் உள்ள தண்ணீர் ஒரு சிறு ஓட்டை இருந்தாலும் வெளியே சென்றுவிடுமோ அதுபோல ஒரு புலன் கட்டுப்பட்டுபாட்டை இழந்தாலும் மற்ற புலன்கள் கட்டுக்கு அடங்காமல் போய்விடும்.

ஞானேந்திரியங்கள் வெளிஉலகப் பொருட்களைக் குறித்த அறிவை நமக்குத் தரும் உடல் உறுப்புக்களுக்கு ஞானேந்திரியங்கள் ஆகும்.

கண், காது, மூக்கு, நாக்கு மற்றும் தோல் ஆகிய உடல் உறுப்புக்களின் மூலம் வெளிஉலக அறிவை நாம் அடைவதால், இந்த உடலுறுப்புக்கள் சமஸ்கிருத மொழியில் ஞானேந்திரியங்கள் என்று அழைக்கப்படுகிறது.

இந்த சடஉறுப்புகளான காதின் மூலம் ஒலியும், தோல் மூலம் தொடு உணர்வும், கண் மூலம் வெளிப்புறக் காட்சிகளும், நாக்கின் மூலம் சுவையுணர்வும், மூக்கின் மூலம் மணம் எனும் ஐந்து உணர்வுகள் நமக்கு கிடைப்பதால் இவ்வுறுப்புக்களை ஞானேந்திரியங்கள் என்பர்.

புலனடக்கம்

அஞ்சும் அடக்கு அடக்கு என்பர் அறிவிலார்
 அஞ்சும் அடக்கும் அமரரும் அங்கிலை
 அஞ்சும் அடக்கிய அசேதனமாம் என்றிட்டு
 அஞ்சும் அடக்கா அறிவு அறிந்தேனே. - (திருமந்திரம் - 2033)

ஐந்து பொறிகளையும் அடக்கு என்று வலியுறுத்துபவர்கள் எதுவும் அறியாதவர்கள். ஐந்தும் அடக்கிய தேவர்கள் அங்கே வானுலகிலும் இல்லை.

ஐந்துபொறிகளையும் அடக்கிவிட்டால் நாம் சடப்பொருள் போல் ஆகிவிடுவோம் என்பதை உணர்ந்து அடக்காமல் இருக்கும் அறிவை அறிந்து கொண்டேனே!

புலனடக்கம் என்பது அவற்றை வேலை செய்யாமல் அடக்குவது என்று அர்த்தம் ஆகாது. அப்படி புலன்களை இயங்காமல் செய்தால் நாம் அறிவற்ற சடப்பொருள் போல ஆகிவிடுவோம்.

அவற்றைச் சரியான நெறியில் இயங்கச் செய்வதே அறிவுடைய செயலாகும்.

இதற்குத்தான் புலனடக்கம் இல்லாத பூஜைகள் வீண் என்னும் கருத்தைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டிய அவசியம் ஏற்படுகிறது.

அப்படி இவ்வாக்கியம் சொல்ல முற்படுவது என்ன?

மனத்தை அடக்க முடியாமல், மனத்தின் உணர்ச்சிகள் கோபம், வெறுப்பு, ஆத்திரம், அவமானம், கர்வம் இவற்றினை அடக்கி மற்றையோரையும் தன்னைப் போலவே எண்ண முடியாதவர்கள் பல பூஜைகளை செய்தும் என்ன லாபம்?

அன்பே தெய்வம், அன்பே சிவம், அன்பே கர்த்தர், அன்பே அல்லா... இதை உணர்வுபூர்வமாக உள்வாங்கிக் கொள்ளாமல் எத்தனை கோவில் கோவிலாக ஏறி இறங்கினாலும் மனம் அமைதி கொள்ளாது.

திருமூலரும் திருமந்திரமும் - உபதேசம் 23

புலன்களுக்கு போடணும் கடிவாளம்

புலன்கள் ஐந்து அவை அடைகிற அனுபவங்களுக்கு அளவே இல்லை, அவற்றால் உண்டாகிற விளைவுகளுக்கும் கணக்கே இல்லை.

கண் போனபோக்கில் மனம் போகக் கூடாது என்பார்கள். வாயில் வந்ததைப் பேசக்கூடாது காதில் விழுந்ததை நம்பக்கூடாது என்றெல்லாம் பெரியோர்கள் தடைபோட்டு வைத்திருந்தார்கள்,

அதைத்தான் ஐம்புலனடக்கம் பஞ்சேந்திரிய ஒழுக்கம் என்பது. சாத்துவிகக் குணத்தில் ஒன்று ஐம்புலங்களையும் அடக்கிவைத்தல். ஐம்புலங்களின் நுகர்ச்சியை பஞ்சேந்திரியா நுபவம் என்பர்.

பொறிகள் ஐந்து அவை கண், காது, தோல், நாக்கு, மூக்கு என்ற புலன்கள். அவற்றின் அறிவாகும் பார்த்தல், கேட்டல், ஸ்பரிசித்தல், ருசித்தல், முகர்தல், (ஒளி, ஒசை, ஊறு, சுவை, நாற்றம்) புலன்களின் இயக்கம் ஒருவனுக்கு நன்மையும் செய்யும் தீமையும் செய்யும், அது அவற்றின் செயலைப் பொறுத்தது.

மனிதரில் மாமனிதன் என்ற போற்றப்படுகிறவன் புலன்களை அடக்கியவன் தான். சாதனைகளில் மிகப் பெரிய சாதனை புலனடக்கம். வெற்றிகளில் சிறந்த வெற்றி புலன்களை வெல்வதுதான். அறிவைப் பயன்படுத்தி பொறிகளை அடக்கவேண்டும், “சாப்பாட்டில் ஆசை வைத்தாலும், சம்போகத்தில் (புணர்ச்சி) பெருவிருப்பு கொண்டாலும் ஆன்ம வெற்றியை அடைய முடியாது” என்கிறார் திருமூலர். விதியை மதியால் வெல்லலாம் என்பார்கள்.

ஆனால் மதியை மறைக்கும் மயக்கத்தை ஏற்படுத்தி அதைச் செயல்படாதவாறு தடுக்கும் விதி. அதனால்தான் விதி வலியது என்கிறார்கள்,

புலன்கள் செருக்குற்று பாதிப்பை ஏற்படுத்துவதும் அப்படித்தான். புலன் மயக்கம் கூடாது. புலனை வென்றவன் முனிவன், புலன் வழி சென்றவன் சராசரி மனிதன்.

ஐம்பொறிகளும் துள்ளிக் குதிக்கும் கன்றுகளாயிருந்தால் கயிற்றால் பிணைத்து அடக்கலாம்,

அவை மதங்கொண்ட யானைகள். கரும்புத்தோட்டத்தில் புகுந்தால் என்ன நடக்கும் என்பதைப் புரிந்துகொள்ளுங்கள்.

புலன்களின் விருப்பத்தைக் கட்டுபடுத்த என்ன வழி பொறிகளை தறிகெட்டு போகாமல் காப்பது எப்படி?

பிரணவமான திருவைந்தெழுத்தை ஓதியிருப்பதே பாதுகாப்பு என்கிறது திருமந்திரம். பாடல்: ஐந்தில் ஒடுங்கில்.....

பேசாத வார்த்தை உங்களுக்கு அடிமை. பேசிய வார்த்தைக்கு நீங்கள் அடிமை என்பார்கள்.

நிறையப் பேசுவதால் என்ன பயன்? சொற்கள் விளைவுடையவை. விளைவறிந்து பேசவேண்டும், பேசிய வார்த்தைகளும் இழந்த காலமும் மீண்டும் பெற முடியாத முத்துக்கள்.

பொறிகளை இயக்குவது மனம். மனந்தான் அவற்றை உந்துகிறது. சிவத்தியானத்தில் மனதை அடக்கினால் இந்திரியங்கள் (பொறிகள்) அடங்கும். பொறிகள் வழியே மனம் போகாமலிருக்க நல்ல கருத்துடைய நூல்களைக் கற்க வேண்டும்.

"தீதும் நன்றும் பிறர் தர வாரா" என்பர் பெரியோர்.

அவை செயலின் விளைவேயாகும், சிவ சிந்தையாயிருந்தால் பொறி வழி போகிற நிலையிருக்காது.

உடலுக்கு ஒன்பது வாசல் என்றால் மனதுக்கு ஓராயிரம் வாசல். ஒவ்வொரு எண்ணமும் ஒரு வாசல்தான். எந்த

வழிபோவது என்பதைவிட எந்த வழியிலும் போகாமல் இருப்பதே சிறப்பு.

ஞானியரும், யோகியரும் அதைத்தான் செய்கிறார்கள்.

மனமிறக்க வாயேன் பராபரமே என்பார் தாயுமானவர்.

மனவழி சென்று உடலின் இன்பத்தை நாடினால் குற்றங்கள் உண்டாகும், வாழ்க்கை நிம்மதியை இழக்கும், உடலின்பத்தை நாடாதிருந்தால் உள்ளம் சிந்தனையற்று ஆனந்தத்தில் நிலை பெறும்.

துரியத்தில்...தவமியற்றி

தறிகெட்டோடும் புனன்களை அறிவால் மீட்டிடுங்கள்.

“மனதை ஒருமைப்படுத்தினால், பிறிதொன்றில் கவனம் செல்லாது. அப்போது உள்ளத்தில் ஊறும் அமுதத்தைத் துய்த்திடுங்கள்”

நீங்கள் உலகியல் நாட்டம் கொண்டு பேசுகிற வரை உளளொளி காண இயலாது போகும்

சொல்லற்றிரு! சும்மாயிரு! என்பது அதற்காகச் சொன்ன வார்த்தைகள். அதற்காகத்தான் பொறிகளின் இயல்பை அறிந்தவரே இருளைக் கடந்து ஒளியை காண்கிறார்கள்.

அதைவிடு, இதைவிடு என்பது துறவறம். இல்லறத்தான் ஐம்பொறிகளையும் தனது கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருந்தால் போதும், எதையும் விடுகிற கட்டாயம் இருக்காது.

இறைவனைப் பற்றியிருங்கள். இல்லையேல் பற்றுகள் உங்களை நாலா பக்கமும் ஐந்து பக்கங்களிலும் (ஐந்து புலன்கள் வழி) கவர்ந்து சென்றுவிடும், எனவே ஐம்புலன் அடக்கம் அருளைத் தரும்.

மனிதன் பழக்கத்திற்கும் விளக்கத்திற்கும் இடையே தவித்துக் கொண்டிருக்கிறான். விளக்கம் கிடைத்த பின்னும் பழக்கத்தை விடமுடியவில்லை.

மெய்யுணர்வு பெற்ற போதும் ஐயுணர்வைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. புலனின்பம் மெய்யின்பத்தை அடைய விடாமல் தடுக்கிறது.

“ஆன்மிக வாழ்வில் பேரின்பம் கிடைக்காமல் போனால் அதற்காகப் புலனின்ப வாழ்வில் திருப்தி கொள்ளக்கூடாது. இது அமுதம் கிடைக்காவிட்டால் சாக்கடை நீரை நாடிச் செல்வதற்கு சமம்.(1)” என்று விவேகானந்தர் சாட்டையடி தருகிறார்.

“புலன் கவர்ச்சியில் சிக்கி நிற்கும்போது விளைவறியாமல் எண்ணுதலும் பேசுதலும் செயல்புரிதலும் இயல்பு”(3)என்கிறார் வேதாத்திரி மகரிசி.

“மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்ற ஐம்பொறிகளும் அனுபவிக்கக்கூடிய இன்பத்திற்கு அளவுமுறை வேண்டும்.

எந்தப் பொறியை அதிகமாகப் பயன்படுத்தி இன்பத்தை அனுபவிக்கிறோமா அதன் விளைவாக அந்தப் பொறி பழுதடைந்து அதன் மூலமாகவே நாம் துன்பத்தை அனுபவிக்க நேரிடும்.

ஆகவே புலனின்பத்தை விளைவறிந்து அளவோடும் முறையோடும் அனுபவிக்க வேண்டும்” என்கிறார்.

“நின்றிடு அகண்டாகாரம் நிலையினில்

வென்றிடுவாய் புலன் ஐந்தையும் வெற்றியே”

(4)ஞானகளஞ்சியம்

சரி. புலனடக்கத்தை எப்படிப் பழக வேண்டும்?

“முதன் முதலாகச் சித்திரம் எழுதப் பழகுபவனுக்கு எண்ணத்தில் உள்ளபடி உருவம் அமைவதில்லை. பழகப் பழக எந்தவிதமாக எண்ணுகிறானோ அவ்விதமே அவன் எழுதும் உருவமும் அமைந்து விடுகிறது.

இந்திரியங்கள் வசகரிக்கப்பட்டு இருப்பவர்களுக்கு உலகப்பற்று வளர்கிறது. இந்திரியங்களை இறை வழிபாட்டுக்குப் பயன்படுத்துகிறவர்களுக்குத் தெய்வபக்தி உண்டாகிறது.

இதனைத் தாயுமானவர் “அடக்கிப் புலனைப் பிரித்தே அவன் ஆகிய மேனியில் அன்பை வளர்த்தேன்” எனக் கூறுகிறார்.

மௌனம் என்னும் மந்திரமொழி

வார்த்தைகள் இல்லாத புத்தகம் மௌனம். ஆனால் வாசிக்க வாசிக்க இதற்குள் வாக்கியங்கள்.

மௌனம் என்பது வெளிச்சம். நம்மை நாமே இதற்குள் தரிசிக்கலாம்.

மௌனம் என்பது இருட்டு. எல்லாத் துன்பங்களையும் இதற்குள் புதைக்கலாம்.

மௌனம் என்பது மூடி. இதைத் தயாரித்து விட்டால் எல்லா உணர்ச்சிகளையும் பூட்டி வைக்கலாம்.

மௌனம் என்பது போதி மரம். இதுவரை சொல்லாத உண்மைகளை இது போதிக்கும்.

மௌனம் என்பது வரம். நம்மிடம் நாமே பெறுவது. இன்பம், துன்பம் இரண்டையும் மௌனம் கொண்டு சந்தித்தால் எப்போதும் இதயம் இயல்பாக இருக்கும். இதழ்களை இறுக மூடி நாம் நமக்குள் இறங்குவோம்.

அதிகம் பேசாதவனை உலகம் விரும்புகிறது. அளந்து பேசுகிறவனை உலகம் மதிக்கிறது. பேசாத ஞானியை உலகம் தொழுகிறது.

அமைதி மேலோட்டமானது. மௌனம் உள்ளிருந்து வருவது.

மௌனம் வார்த்தைகள் அற்ற நிலை. எண்ணங்கள் அற்ற நிலை. ஓம் எனும் பிரணவத்தின் பொருள் அறிவாக உள்ள இறைவனை உயிராக உணர்கிற மனிதன், பேரின்ப நிலையாகிற மௌனத்தில் ஆழ்கிறான் என்பதே.

“தந்தது உன்தன்னைக் கொண்டது என்தன்னை” என மாணிக்கவாசகர் கூறுகிறார்.

“நம்மை முற்றிலும் அவருக்குக் கொடுக்கின்றளவு அவர் நம்மை ஏற்றுக்கொண்டு அவரை நமக்குக் கொடுத்து விடுகிறார்.”

அவரை நாம் பெறுகின்றளவு பேரானந்தத்தை அனுபவிக்கும் பேற்றினைப் பெற்று மோன நிலையை அடைகின்றோம்.

பேரானந்தப் பெருங்கடலிலிருந்து வீசிய காற்று பட்டதும் நாரதர் தம்மை மறந்து பக்திப் பரவசமடைந்தார்.

எப்பொழுதும் “நாராயண, நாராயண” என்று உச்சரித்த வண்ணம் ஆனந்தத்தில் மூழ்கி இருந்தார்.

சுகர் பேரானந்தக் கடலைப் பார்த்தார். பார்த்தவுடன் உடல் உணர்வை எல்லாம் கடந்து ஞானப் பெருநிலையை அடைந்து விட்டார்.

மகாதேவர் அப் பேரானந்தக் கடலின் நீரை ஒருகை அள்ளிப் பருகினார். அது அவருக்குப் போதுமானதாகப் போய் விட்டது.

இனி யார்தான் அதை முற்றிலும் அறியமுடியும், நம்மை நாம் அவருக்குக் கொடுக்கின்ற பொழுது அவர் நம்மை தம் வசம் ஆக்கிப் பேச்சற்ற பெருநிலையில் வைத்து விடுகின்றார்.

இதனைத் தாயுமானவர் “மடக்கிக்கொண்டான் என்னைத் தன்னுள்சற்றும் வாய்பேசா வண்ணம் மரபும் செய்தான்” என்கிறார்.

★★★

மரபைக் கெடுத்தனன் கெட்டேன்

மரபு என்றால் என்ன?

மரபு அழகான தமிழ் வார்த்தை. தமிழ் சொல். மரபு என்றால் பரம்பரை என்று பொருள்.

ஒன்றைத் தொடர்ந்து வெகு காலமாக செய்து வருதல் என்பதாகும். வாழையடி வாழையாக நடைமுறையில் இருந்து வருவதை மரபு என்கிறோம்.

மரபு என்பதை இரண்டு விதமாகப் பிரிக்கலாம்.
1. சத் பரம்பரா அல்லது தர்ம பரம்பரை 2. ஞானப் பரம்பரை.

தர்ம பரம்பரை என்பது நல்ல செயல்களைக் காலம் காலமாகச் செய்து வருவார்கள். உதாரணமாக பழனி கோயிலுக்கு ஆண்டுதோறும் அன்னதானம் செய்து வருவார்கள். இதனை குலதர்மம் என்பார்கள்.

ஞானப் பரம்பரை என்பது குரு சீடராக வாழ்ந்து வருதல். உதாரணமாக வள்ளலார், தாயுமானவர், சங்கரர் கருத்துக்களை இன்று நாம் புரிந்து கொள்கிறோம் என்றால், நல்ல கருத்துக்கள், அறிவுகள் தலைமுறை தலைமுறையாக வந்து கொண்டிருக்கும்.

சத் பரம்பரைக்கு எதிர்மறை அசத் பரம்பரை. அதாவது தவறான மூட நம்பிக்கைகளை, அறியாமையை, பரம்பரை பரம்பரையாகப் பின்பற்றி வருவது.

குரு உபதேசம் செய்து கொண்டிருக்கும் போது, ஒரு பூனை குறுக்கும் நெடுக்குமாகப் போய் கொண்டிருந்தது. இதனால் சீடர்களில் கவனம் திசை திரும்பியது.

எனவே, அங்கிருந்த தூணில் அந்தப் பூனையைக் கட்டி வைத்துவிட்டு குரு உபதேசத்தைத் தொடர்ந்தார்.

குரு மறைந்தபின் அவருக்குப் பின் வந்த குருவோ, ஒரு பூனையை விலைக்கு வாங்கி, தூணில் கட்டி வைத்து, பின் உபதேசத்தைத் தொடங்கினார்.

யார் நமது குரு? (Our Guru?)

வெகுநாட்களுக்குப் பிறகு மூன்று மாணவர்கள் சந்தித்துக் கொண்டார்கள்.

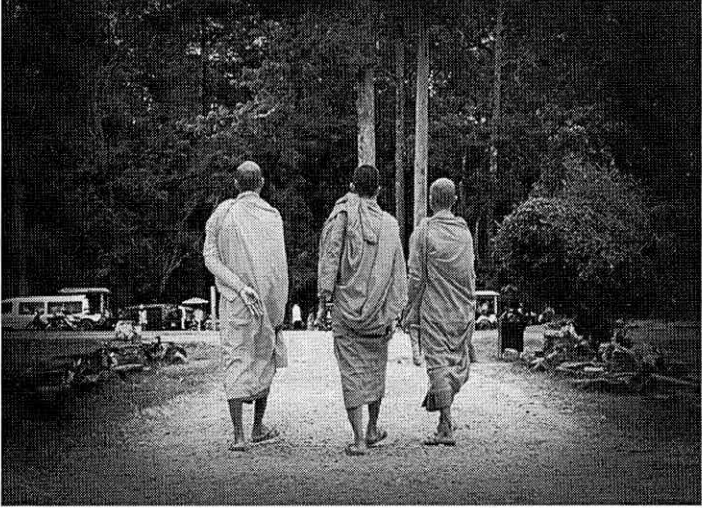
வழக்கமான நலம் விசாரிப்புகளுக்குப் பின் தங்களுடைய குருநாதர்களைப் பற்றிப் பேச ஆரம்பித்தார்கள்.

‘எங்க குருநாதர் இளமையிலேயே துறவறம் மேற்கொண்டவர், பெரிய மேதை, விஷய ஞானம் மிக்கவர், ஆன்மீக நூல்களைக் கரைத்துக் குடித்தவர் தெரியுமா?’ என்றார் முதல் மாணவர்.

நமக்கெல்லாம் தினமும் 24 மணிநேரம்தானே இருக்கு? ஆனா எங்க குருநாதர் மட்டும் அந்த நேரத்துக்குள்ளே 30 மணி நேர வேலைகளைச் செஞ்சுடுவார்.’

‘அப்படியா?’ ஆச்சர்யமாகக் கேட்டார் இரண்டாவது மாணவர்.

‘ஆமா. அவர் தினமும் தியானம் செய்யும்போதே அன்றைய சொற்பொழிவைப் பத்தி யோசிச்சுடுவார்.’

அப்புறமாக் குளிக்கிற நேரத்தில் அன்னிக்குப் பேச வேண்டிய விஷயங்களை என்னென்ன உதாரணங்கள் சொல்லி விளக்கலாம், எப்படி எல்லோருக்கும் புரிய வைக்கலாம்ன்னு யோசிச்சுக்குவார்.

சாப்பிடும்போது அதைத் தனக்குள்ளே பேசிப் பார்த்துப் பயிற்சி எடுத்துடுவார்.

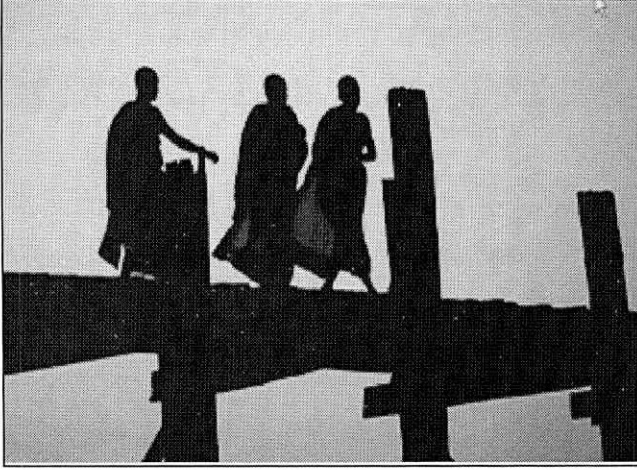
அப்புறம் வகுப்பு தொடங்கினதும் அப்படியே அருவி மாதிரி தத்துவங்களைக் கொட்டுவார். கேட்கிறவங்களெல்லாம் பிரமிச்சுப் போயிடுவாங்க!

‘ரொம்ப மகிழ்ச்சி’ என்றார் இரண்டாவது மாணவர். ‘எங்க குருநாதரும் பெரிய ஞானிதான். ஆனா உங்க குருநாதர் அளவுக்கு நேரத்தை வளைச்சுப் பிடிக்கிறவர் இல்லை!’

‘ஏன் அப்படிச் சொல்றீங்க?’

‘எங்க குருநாதர் தியானம் செய்யும்போது அதில் மட்டும்தான் கவனம் செலுத்துவார். குளிக்கும்போது நல்லா அழுக்கு தேய்ச்சுக் குளிப்பார். சாப்பிடும்போது உணவை நல்லா மென்னு ருசிச்சுச் சாப்பிடுவார். வகுப்பு நடத்தும்போது, தனக்குத் தெரிந்ததைச் சொல்வார். அவ்வளவுதான்!’

இப்போது மூன்றாவது மாணவர் தனது குருநாதர் பற்றி பேசினார்.

குரு, சீடன் பாரம்பரியம் எங்களுடையது என்று தன் முனைப்புடன் பேசிவரும் காலக்கட்டத்தில், நீ இன்னொரு "புத்தன்", என்னைவிடச் சிறந்த சிந்தனையாளனாக, ஞானியாக, மகானாக உன்னால் உயரமுடியும் எனப் பாமரனுக்கும் உணர்த்தியவர் அவர்.

உலக நலத்தொண்டனாக தன்னை அறிமுகம் செய்து கொண்டு வாழ்நாள் முழுதும் உலக அமைதிக்காகவே வாழ்ந்தவர்.

எத்தனையோ உலக நலத்தொண்டர்களை உலகம் முழுதும் உருவாக்கிக் கொண்டிருப்பவர்.

எல்லோரும் கண் காதுகளை மூடி ஆடு மாடுகள் போல் ஆன்மீக வியாபாரச் சந்தையில் சிக்கிக்கொள்ளும் இந்த நாளில், ஏன்? எதற்கு? எவ்வாறு? எனக் கேள்வி கேட்க வைத்து சுய சிந்தனையைத் தூண்டியவர்.

ஆன்மீகத்தையும் விஞ்ஞானத்தையும் இணைத்து இறையணர்வு பெற முறை வகுத்தவர்.

பொருள் ஈட்டும் முறையை மட்டுமே போதிக்கும் பள்ளிகள் கல்லூரிகள் பல்கலைக்கழகங்கள் மத்தியில் விடுபட்டுப்போன "வாழ்க்கைக் கல்வியை" போதனை முறையாக அல்லாமல் சாதனை முறையாக பாமரனுக்கும் கொண்டு சேர்த்தவர்.

சாதி, மதம், இனம், மொழி, நாடு, நான், என்னுடையது என்னும் நமக்கு நாமே போட்டுக்கொள்ளும் வட்டங்களிருந்து வெளிக்கொணர்ந்து, எல்லாமே இறைநிலையின் தன் மாற்ற நிகழ்வே என உணர்த்தியவர்.

சமுதாயத்தில், சுரண்டலையே முதன்மையாகக் கொண்டு வாழும் இன்றைய சூழ்நிலையில், மனிதன் வாழவேண்டியது அறம் சார்ந்த வாழ்வே என வாழ்ந்து காட்டியவர்.

மனம் முதல் எண்ணம் வரை, பிரபஞ்சத் தோற்றம் முதல் அணுத் துகள் வரை, ஜீவகாந்தம் முதல் விண் காந்தம் வரை விஞ்ஞான விளக்கம் அளித்து, அதையே பாமரனும் உணரும் மார்க்கம் அளித்தவர்.

"நான் யார்" என்பதைக் காட்டி, தனிமனித அமைதியே உலக அமைதியென உணர்த்தியவர்.

உலகம் முழுவதும் பெண்மையினை ஏதாவது ஒருவகையில் அடிமையாய் நடத்தும் ஆண்வர்க்கத்தின் நடுவில் அதை மாற்றி, பெண்மையினைப் போற்றக் கற்றுத் தந்தவர்.

துறவு இல்லாமல் இல்லறத்தில் இருந்துகொண்டு மக்களை விழிப்பு நிலைக்கு அழைத்துச் சென்றவர். "குரு" என்ற சொல்லுக்கு புது இலக்கணம் வகுத்தவர் அவர் என்றார்.

(6.) "மரபைக் கெடுத்தனன் கெட்டேன்-இத்தை
வாய்விட்டுச் சொல்லின் வாழ்வுஎனக்கு இல்லை
கரவு புருஷனும் அல்லன்-என்னைக்
காக்கும் தலைமைக் கடவுள்காண் மின்னே-"

மின்னல் போன்ற பெண்ணே! அவன் என், உலக வாழ்க்கை முறையை மாற்றி அமைத்தான். இதை நான் வாய்விட்டுச் சொன்னால் எனக்கு வாழ்வு இல்லை. கள்ளப்

புருஷன் என்று சொல்லவும் முடியாது. அவன் என்னைக் காப்பாற்றும் தலைமைக் கடவுள் காண்பாயாக!

என்னுடன் மிக நெடுங்காலமாக இருந்த வழக்கத்தினை ஒழித்தான். ஆகவே நான் கெட்டுவிட்டேன்.

இதை வெளியே வாய்விட்டுச் சொல்லி விட்டால், வாழ்வு எனக்கு இல்லை. கள்ளத்தனமாக உள்ள புருஷனும் அல்லன். என்னைக் காக்கின்ற தலைவனாகிய தெய்வமேயாவான்.

இந்தப் பாடல் புதிர் போல் அமைந்திருக்கிறது. ஆனால், இதில் ஆழ்ந்த கருத்துக்கள் அடங்கியுள்ளன.

வெளிப்படையாகப் பேசாமல் இரண்டு அர்த்தத்தில் பாடியுள்ளார். வித்தியாசமான பாணியை இப்பாடலில் கையாண்டுள்ளார்.

மரபைக் கெடுத்தனன் - கெட்டேன்

இறைவன் மரபைக் கெடுத்திட்டார். எப்படிப்பட்ட மரபைக் கெடுத்திருப்பார்?

வேறுவிதமான மரபைக் கெடுத்திட்டார். அதாவது சம்சாரியாக இருந்த தாயுமானவரை உலக விவகாரங்களிலிருந்து விலக்கிக் கெடுத்து விட்டார்.

எப்படிப்பட்ட சம்சாரியாக இருந்தார்?

திருப்தி அடையாதவராக இருந்தார். ஆசை வயப்பட்ட வராக இருந்தார். பொறாமை வாய்ந்தவராக இருந்தார். அதிருப்தி அடைந்தவராக வாழ்ந்தார்.

பயத்துடன் இருந்தார். ஓயாமல் பேசிக் கொண்டிருந்தார். மற்றவர்களைக் குறை கூறிக் கொண்டிருந்தார்.

இத்தகைய மரபைக் கெடுத்தார். இத்தகைய குணங்களை தாயுமானவரிடமிருந்து விலக்கினார்.

அதாவது இங்கு எதிர்மறையாக தாயுமானவர் பேசுகிறார். ஏன் என்றால் இக்கருத்துக்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பதற்காக இப்படி பேசுகிறார்.

இத்தகைய மரபை இறைவன் கெடுத்ததால், தான் முக்தனாகி விட்டேன் என்கிறார்.

ஜீவன் முக்தனாக மாறிவிட்டேன். பயமற்றவனாக, மௌனியாக, பொறாமையற்றவனாக, பக்குவப்பட்டவனாக மாறிவிட்டேன்.

தான் அடைந்த மகிழ்ச்சியை இவ்வாறு கூறுகிறார்.

“இத்தை வாய்விட்டுச் சொல்லிடின் வாழ்வு எனக்கு இல்லை”

தான் அடைந்த மகிழ்ச்சியை, மனப்பக்குவத்தை, அறிவை மனநிலையை, மனம் மாறிய நிலையை நான் நான்கு பேரிடம் சொன்னால், அதை யாரும் புரிந்து கொள்ளமாட்டார்கள். சிரிப்பார்கள்.

தான் அடைந்த மேன்மை நிலையை உலகம் புரிந்து கொள்ளாது. தனது மேன்மையான நிலை மிகக் கீழ்மையாகப் புரிந்து கொள்ளப்படும்.

கரவு புருஷனும் அல்லன்-

உலக வழக்கில் தவறான விஷயத்தைத்தான் மறைத்து வைப்போம்.

இங்கு இப்படி பொருள் எடுத்துக் கொள்ளக் கூடாது. தாயுமானவர் தப்பான எண்ணத்தில் தன் நிலையை மறைந்து வைக்கவில்லை.

ஆனந்தக் களிப்புப் பாடல்கள் ஒரு தோழி சொல்வது போல் அமைத்திருப்பதால் இங்கு “கரவுப் புருஷனும் அல்லன்” என்ற வார்த்தையைக் கையாளுகிறார்.

கள்ளப் புருஷனை எப்படி வெளியே சொல்ல மாட்டார்களோ அதுபோல தப்பான அடிப்படையில் நான் மறைத்து வைக்கவில்லை.

நல்ல விஷயத்தைத்தான் தான் வெளியே சொல்லாமல் மறைத்து வைத்ததாகச் சொல்கிறார் தாயுமானவர்.

மறைத்து வைத்தல் என்பது தர்மத்தையும் மறைந்து வைக்கணும் என்பதாகும்.

ஆஸ்ரமத்தில் உள்ள சீடர்கள் அனைவரும் ஒன்றாகத்தான் அமர்ந்து சாப்பிடணும் என்று குரு கட்டளையிட்டிருந்தார்.

ஆனால் குரு மட்டும் தனது குடிலைத் தாழிட்டுக் கொண்டு சாப்பிடுவது வழக்கம்.

குரு மட்டும் தனியாகச் சாப்பிடுகிறாரே? அவர் அப்படி என்ன சாப்பிடுகிறார் என்பதை அறிய சீடர்களுக்கு ஆர்வம்.

ஒருநாள் குரும்புக்கார சீடன் ஒருவன் குருவின் குடிலின் கதவின் தாழ்ப்பாள் ஓட்டை வழியே பார்த்தான்.

இதை அறிந்த குரு திரும்பி உட்கார்ந்து விட்டார். சீடன் ஏமாற்றமடைந்தான்.

விரக்தி அடைந்த சீடர்கள், ஒரு நாள் கதவை உடைத்துக் கொண்டு உள்ளே நுழைந்தார்கள்.

அங்கு, குரு எச்சில் பருக்கைகளைச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார். தனக்கு வந்த நல்ல உணவை ஏறும்புகளுக்குக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்.

அதிர்ச்சியுற்ற சீடர்கள், குருவிடம் அவ்வாறு செய்வதற்கான காரணத்தைக் கேட்டார்கள்.

“தாங்கள் செய்யும் தவமும் நல்ல விஷயங்களும் மற்றவர்களுக்குத் தெரியக்கூடாது” என்று குரு உபதேசித்தார்.

விலை மதிப்பற்ற பொருள்களை நாம் மறைத்து வைக்கிறோம். வைரம் வைரீயம் முதலிய பொருள்களைப் பிறருக்குத் தெரியாமல் நாம் மறைத்து வைக்கிறோம்.

அது போல நற் குணங்களையும், பரிபக்குவ நிலையையும் மறைத்து வைக்க வேண்டும்.

சாஸ்திரத்தில் இரண்டு விஷயங்களை மறைத்து வைக்க வேண்டும் என்று சொல்வார்கள். 1. தவம் 2. சத்தியம். அதாவது உண்மை.

நாம் செய்யும் தவம், பக்குவநிலை மற்றவர்களுக்குத் தெரிந்தால், அதனால் வரும் நன்மை நம்மை விட்டுப் போய்விடும்.

இதனை விளம்பரப்படுத்தக் கூடாது. பற்றில்லாமல் வாழ்வதை குடும்பத்தில் உள்ளவர்களிடம் சொல்லக் கூடாது. பற்று உள்ளவர்கள்போல் நடக்க வேண்டும்.

உண்மையை மறைக்க வேண்டும். அப்படி என்றால் பொய் பேசக்கூடாது. உண்மை வெளியே சொல்லும் போது பலருக்கு துன்பங்கள் வரலாம். அதனால் உண்மையையும் மறைக்கணும்.

தாயுமானவர் தான் பெற்ற அறிவை தான் அடைந்த விவேகத்தை வைராக்யத்தை பக்குவத்தை மறைவாக வைத்திருந்தார்.

மனம் பக்குவப்பட்டதற்கு என்ன அடையாளம்? பிறரைப் பற்றி விமர்சனம் செய்யாதிருப்பது, ஆசை குறைந்து வருவது போன்ற பண்புகளாகும்.

என்னைக்காக்கும் தலைமைக் கடவுள்காண்

தான் பெற்ற பேறுக்கும் மனத்தூய்மைக்கும், தனது மனம் பக்குவப்பட்டதுதான் காரணம் என்கிறார்.

தாயுமானவர் அடைந்த பேறு என்ன?

1. சம்சாரியாக இருந்த மரபு மாறிவிட்டது.
2. முக்தானாக மாறிவிட்டார்.
3. இந்த மாற்றத்தை யாரிடமும் சொல்ல முடியாது.
4. அவர் அடைந்த இந்த மனப்பக்குவம் கடவுளுக்குச் சமம்.

இறைவன் தனது சம்சாரி வாழ்வை நீக்கி, நல்ல மனசாக மாற்றினார். இங்கு காக்கும் தலைமைக் கடவுள் என்பது பரிபூரணமான மனதாகும்.

ஆனந்தக் கண்ணீர்

கண்ணீர் எப்போது வரும். துக்கமாக இருக்கும் போது வரும். ஆனந்தமாக இருக்கும் போதும் வரும். இங்கு தாயுமானவர் ஆனந்தத்தின் உச்சியில் இருக்கிறார். அவருக்கு ஆனந்தக் கண்ணீர் வருகிறது.

7. “கடலின் மடைவிண்டது என்ன-இரு
கண்களும் ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிய
உடலும் புளகிதம் ஆக-எனது
உள்ளம் உருக உபாயம்செய் தாண்டி” -

தோழி! கடல் மடை உடைந்தது போல இரு கண்களிலும் கண்ணீர் ஆறாகப் பெருக, உடல் புளாங்கிதம் கொள்ள, எனது உள்ளம் உருகுமாறு ஒரு வழியை உண்டாக்கினான்.

கடலின் கரை திறந்ததுபோல, இரண்டு கண்களும் இன்பக் கண்ணீர் பொழியவும், உடலும் புளாங்கிதம் கொள்ள, என்னை மன முருகவும் தந்திரம் பண்ணினானேடி!

எளிமையான பாடல். ஆறாவது பாடலின் தொடர்ச்சியே இப்பாடல். கெட்டேன் என்பதை மேலும் விளக்கமாக இந்தப் பாடலில் சொல்கிறார்.

சென்ற பாடலில் “வாய்விட்டுச் சொல்லமாட்டேன்” என்றவர் இந்தப் பாடலில் “வாய்விட்டுச் சொல்கிறார்.”

தனக்கு எப்படி மனமாற்றம் வந்தது என்று வர்ணிக்கிறார். இது மனப்பக்குவம் ஏற்பட்டவரின் அனுபவமாக அமைந்துள்ளது.

சமுத்திரத்தின் கரை உடைந்து விட்டால், தண்ணீர் எப்படிப் பெருகி வருமோ அதுபோல் தனது இரண்டு கண்களிலிருந்து தண்ணீர் வருகிறது. ஆனந்தக் கண்ணீர் வருகிறது.

சமுத்திரத்தின் நீரைத் திறந்து விட்டால் இடையீடு இல்லாது பெருக்கெடுத்துப் பூமி முழுவதிலும் பரவி எங்கும் நீர்ப்பெருக்காகிவிடும்.

அத்தகைய பேரானந்தத்தைத் தம் உள்ளம் முழுவதும் நிரப்பினார். அந்த ஆனந்தத்தில் இரு கண்களிலிருந்தும் ஆனந்தக் கண்ணீர் இடைவிடாது பெருக்கெடுத்து ஓடியது.

உடலில் மயிர்ச் சிலிர்ப்பு ஏற்பட்டது. உள்ளம் உருகியது. உடலிலும் உள்ளத்திலும் இத்தகைய மாறுதலை தம்மிடத்தில் இறைவன் உண்டாக்கினார் என்பதைக் "கடலின் மடை விண்டது என்ன இருகண்களும் ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிய உடலும் புளகிதம் ஆக எனது உள்ளம் உருக உபாயம் செய்தான்" எனத் தாயுமானவர் கூறுகிறார்.

- இன்பப் பெருக்காகப் பொழிகின்றான் இறைவன். எனவே அவ்விறையை, ஆனந்த மாமழை பொழியுமுகில் (திருவருள்.1)
- பரம இன்ப வெள்ளப் பெருக்கு (தன்னையொரு.2)
- கரையிலா இன்ப வெள்ளப் பெருக்கு (தன்னையொரு.2)
- கரையிலா இன்ப வெள்ளங் காட்டிடு முகில் (ஆசை.14)
- ஆரா அமுதனைய ஆனந்த வாரி (பலவகை.24)
- காதலித்த இன்பக் கடல் (பரா.37)
- கரையிறந்த இன்பக் கடல் (பரா.6)
- ஆனந்தக் கடல் (சிவன்.8)

என்று ஆனந்தத்தை தமது தாயுமானவர் பாடல்களில் ஆங்காங்கே குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

உள்ளமே உருகி ஆனந்த மகிழ்ச்சி ஏற்படுகிறது. உடலும் உள்ளமும் சிலிர்த்தது. மெய் சிலிர்த்தது என்னுடைய உடல் புளகாங்கிதம் அடைந்தது, இப்படிப்பட்ட பேற்றை இறைவன் அளித்தான்.

உள்ளம் எப்படி உருகியது?

1. காமமானது வைராக்யமாக உருகிவிட்டது.
2. மோகமானது விவேகமாக மாறியது.
3. வெறுப்பு அன்பாக மாறியது.
4. சலிப்பு பொறுமையாக மாறியது.
5. துவைதம் அத்வைதமாக மாறியது.
6. இருமை ஒருமையாக மாறிவிட்டது
7. பொறாமை புகழாக மாறியது.
8. பேராசை நிறைமனமாகியது.
9. சினம் சாந்தமானது.
10. கடும்பற்று ஈகையாகியது.
11. உயர்வு தாழ்வு மனப்பான்மை சமநோக்கானது.
12. வஞ்சம் மன்னிப்பாக மாறியது.

தாயுமானவர் இதற்கு முன்னால் பாடிய பாடல்களில் துயரத்தின் உச்சிக்கே சென்று தன் வேதனையைக் காட்டி யிருப்பார்.

தன் மனம் ஆசைபட்டுள்ளது என்று கடிந்து கொள்வார். அவருடைய புலம்பல்கள் மிகுந்த வேதனையைக் கொடுக்கும்.

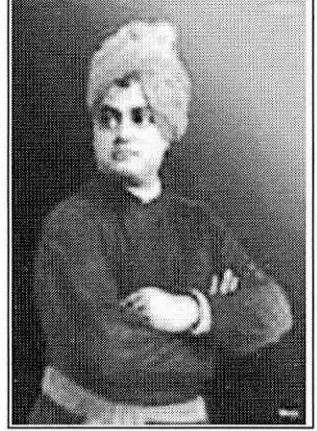
இப்போது எல்லா மாற்றமும் வந்து விட்டது. துயரத்தின் எல்லைக்குப் போனவர் ஆனந்தத்தின் எல்லையில் இருந்து பாடுகிறார்.

ஏக்கத்தில் இருந்தவர் ஆனந்தத்தில் பேரின்பக் களிப்பில் பாடுகிறார்.

“காமம் என்னும் பேராற்றலை மிருகச் செயலிலிருந்து உயர்த்தி மனித உடலின் பேராற்றலை உற்பத்தி செய்யும் நிலையமாகிய மூளைக்கு அனுப்பி அங்கு தொகுத்து வைத்தால்

அது “ஓஜஸ்” என்னும் ஆன்மீக சக்தியாகிறது” என்பார் விவேகானந்தர்.

“காமம் என்னும் மிருக சக்தி முழுவதும் யாரிடம் ஓஜஸாக மாற்ற மடைகிறதோ அவன் தெய்வமே. அவன் பேச்சின் பேராற்றல் விளங்கும். அவனது வார்த்தைகள் உலகிற்குப் புத்துயிருட் டும்” என்ற விவேகானந்தர் கூற்று தாயுமானவருக்குப் பொருந்தும்.

காம நோய்க்கு உட்பட்ட மனத்தைத் தகனம் செய்கின்ற வர்களே இறைவனிடத்து மனத்தைத் திருப்ப முடியும்.

அப்பொழுது இறைவன் நம்முடைய உடலையும் உள்ளத்தையும் அவருக்காகக் கண்ணீர் உகுக்கவும், புளகாங்கிதம் அடையவும், உருகவும் உபாயம் செய்கின்றார்.

இறைவனைச் சார்ந்து இத்தகைய பெருநிலையில் இடை விடாது கடல் மடை போன்று நம் வாழ்வு அருள் நாட்டத்திலே சென்று கொண்டிருக்கும் திவ்ய வாழ்வைத் தாயுமானவர் போன்று அடைவதற்கு இறையாற்றல் நமக்கு அருள்புரியுமாக.

★★★

இறைத் தத்துவம்

தத்துவஞானி வேதாத்திரி மகரிஷி “இறைநிலையின் தன்மாற்ற சரித்திரம்” என்ற புத்தகத்தில் இறைத்தத்துவத்தைப் பாமரனும் புரிந்து கொள்ளும் வகையில் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார்.

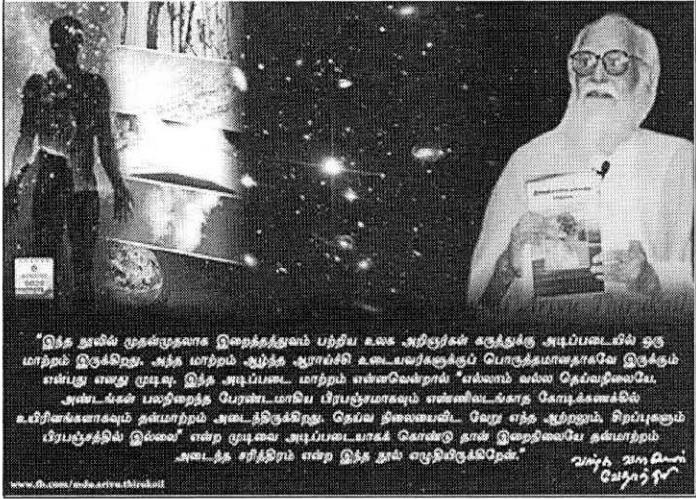
இறைநிலை விளக்கம் இந்த நூலில் முதன்மையாக மதிப்பளிக்கப்பட்டு விளக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இந்தத் தலைப்பில் எழுதப்பட்டிருக்கக்கூடிய உண்மை களெல்லாம் வேதாத்திரி மகரிஷியின் வாழ்வில் கண்ட உண்மைகளை வைத்துக்கொண்டே எழுதியவை ஆகும்.

அந்த மாற்றம் ஆழ்ந்த ஆராய்ச்சி உடையவர்களுக்குப் பொருத்தமானதாகவே இருக்கும்.

இந்த அடிப்படை மாற்றம் என்னவென்றால் “எல்லாம் வல்ல தெய்வநிலையே, அண்டங்கள் பல நிறைந்த பேரண்டமாகிய பிரபஞ்சமாகவும் எண்ணிலடங்காத கோடிக்கணக்கில் உயிரினங்களாகவும் தன்மாற்றம் அடைந்திருக்கிறது.

தெய்வ நிலையைவிட வேறு எந்த ஆற்றலும், சிறப்புகளும் பிரபஞ்சத்தில் இல்லை” என்ற முடிவை அடிப்படையாகக் கொண்டுதான் இறைநிலையே தன்மாற்றம் அடைந்த சரித்திரம் என்ற இந்த நூலில் வேதாத்திரி மகரிஷி அவர்கள் பதிவு செய்திருக்கிறார்கள்.

மேலும் இந்த நூலில் முதன்முதலாக இறைத்தத்துவம் பற்றிய உலக அறிஞர்கள் கருத்துக்கு அடிப்படையில் ஒரு மாற்றம் இருக்கிறது. மகரிஷியின் நீண்ட நாள் ஆராய்ச்சியினால் கண்ட உண்மைகள் இந்த நூலில் வெளியாகி இருக்கின்றன.

தாயுமனவர் எட்டாவது பாடலில் இறைவனுடைய தத்துவத்தைக் கூறுகிறார்.

(8) "உள்ளதும் இல்லது மாய்முன் - உற்ற
உணர்வது வாய்உன் உள்கண்டது எல்லாம்
தன்னென்ச் சொல்லிஎன் ஐயன் - என்னைத்
தான் ஆக்கிக் கொண்ட சமர்த்தைப்பார் தோழி!"

தோழி! தோற்றத்தில் இருப்பதும், இல்லாததும் ஆகி, முன்னமே பெற்ற அறிவாய், உன் மனம் கண்டவற்றை எல்லாம் தள்ளிவிடு எனச்சொல்லி, எம் தலைவன், என்னைத் தான் ஆக்கிக் கொண்ட சாமர்த்தியத்தைப் பார்ப்பாயாக!

என்னிறைவன், (காரணத்தால்) உள்பொருளும் (காரியத் தால்) இல்பொருளுமாகி, சுட்டியறியத்தக்க பொருளாகி, உன் மனத்தினால் பார்க்கப்பட்ட பொருளாகியுள்ள எல்லாவற்றையும் நீக்கென மறந்து விடும்படி சொல்லி, இறைத்தத்துவ விளக்கம்

தந்து என்னை ஆண்டு கொண்ட சாமர்த்தியத்தைப் பார்தோழி.

உள்ளதும் இல்லதுமாய்

மனம் வாக்குக்கு எட்டாதவர் இறைவன். மனதுக்கும் இந்திரியங்களுக்கும் விளங்குகின்ற நிலையில் இருப்பது இப்பிரபஞ்சம்.

இப்பிரபஞ்சம் இறைவன் இல்லாவிட்டால் இருக்க முடியாது.

கயிற்றைப் பாம்பாகக் காண்பது ஒரு மயக்க நிலை. அவ்வாறு இறைவனை இப்பிரபஞ்சமாகக் காண்பது ஒரு மயக்க நிலை.

கயிற்றைப் பாம்பாகக் காண்கின்றபொழுதும் கயிறுதான் இருக்கிறது. பாம்பு இல்லை.

இல்லாததை இருப்பதாக எண்ணி இருப்பதை அறிந்து கொள்ளாமல் இருப்பதுதான் மயக்கநிலை.

இல்லாத இப்பிரபஞ்சத்தை இருப்பதாக நினைத்து இருக்கின்ற இறைவனை மறந்திருப்பது நம்முடைய மயக்க நிலையாகும்.

இதனைத்தான் தாயுமானவர் “உள்ளதும் இல்லது மாய்” என்கிறார்.

“முன் உற்ற உணர்வது வாய் உன் உளம்கண்டது எல்லாம்”

பஞ்சேந்திரியங்களுக்குப் புலப்படும் பொருள்களை உள்ளம் பற்றிப் பிடிக்கின்ற பொழுது அவை நம்முடையவை என்ற உணர்வு உண்டாகிறது.

அப்படி மனத்தில் உணர்ந்து பற்றிய பொருள்களை நாம் விட்டு விலக முடிவதில்லை.

மனம் தான் பற்றிய பொருள்களில் அழுந்திப்போய் மெய்ப்பொருள் நாட்டம் கொள்ளாதிருக்கிறது. இதனைத்தான்

தாயுமானவர் “முன்உற்ற உணர்வது வாய்உன் உளம்கண்டது எல்லாம்” என்று சொல்கிறார்.

“தன்னன்ச் சொல்லினன் ஐயன்-என்னைத்
தான் ஆக்கிக் கொண்ட சமர்த்தைப்பார் தோழி-”

சிறுநெறியின்கண் செல்லாது சிந்தையை அடக்குவது என்பது கடினமான செயல்.

“சிந்தையைடக்கி சும்மாவிருக்கின்ற சீரறியச் செய்த குருவே” என்பார் வேதாத்திரி மகரிஷி.

நமது சிந்தையை இறையாற்றல் மீது திருப்புவது ஒன்றே சிறு நெறியிலிருந்து சிந்தையை மீட்டு எடுப்பதற்கு வழி.

மனிதர்களாகிய நாம் எத்தனையோ கீழான பிறப்பு களுக்குப் பின்பு மனிதப் பிறவி எடுத்திருக்கின்றோம்.

மனிதப் பிறவி எடுக்கும் வரையில் சிந்தையை சிறுநெறியில் செலுத்தி இறைவனை மறந்திருந்தோம்.

இப்பொழுது விளக்கம் கிடைத்தவுடன், விவேகத்தைக் கொண்டு நாம் சிந்திக்கும்பொழுது, இறைவன் ஒருவன்தான் மெய்ப்பொருள் என்றும் மற்றவை அனைத்தும் பொய்ப்பொருள்கள் என்றும் நம் புத்தி சொல்லுகிறது.

ஆனால் நம் புத்தி சொல்லுவதை மனம் ஏற்றுக் கொள்வதில்லை.

மனம் வாசனைக்கு அடிமையாக இருக்கிறது. உலகத் திலுள்ள பற்றைக் குறைப்பதன் மூலமாகவும், பயிற்சியினால் இறை சிந்தனையை வளர்ப்பதன் மூலமாகவும் மனத்தைத் திருத்தி அமைத்தாக வேண்டும்.

ஒழுக்கத்தில் நிறைநின்று இறை சிந்தனையை வளர்த்து வர வர உலகப் பற்று இறைப் பற்றாக மாறுகிறது.

உலகப்பற்று நம்மை உலகுக்கு அடிமையாக்குகிறது. இறைப் பற்று நம்மை இறைவனுக்கு அடிமையாக்குகிறது.

ஐயன் சமர்த்தைப் பார்

தெய்வப்பற்றும் தெய்வ நம்பிக்கையும் ஆழ்ந்து உம் உள்ளத்தில் இடம் பெறும்பொழுது உலகப் பொருள்களிலிருந்து மனதை விலக்கி எழுப்புவதற்கு இறைவன் அருள்புரிக்கின்றான்.

மனம் உலகப் பற்றிலிருந்து விலக விலக இறை தத்துவம் விளங்க ஆரம்பிக்கிறது. இறை தத்துவத்தை அறியும் மனம் அவருக்கு ஆட்படுகிறது.

உலகப் பற்று பழக்கத்தின் காரணமாக ஏற்பட்டது. ஜன்மாந்தர வாசனையினால் ஏற்பட்டது.

இறைவன் அருள்வரும் பொழுது ஜன்மாந்தர வாசனை அழிந்து ஞானஒளி உண்டாகிறது.

ஓர் அறையில் கற்பகாலம் இருள்முடி இருந்தாலும். விளக்கு ஏற்றினால் நொடிப்பொழுதில் அவ்விருள் மறைந்து விடுகிறது.

ஈசனுடைய அருள் நொடிப்பொழுதில் ஜன்மாந்தர வாசனையை அழித்துவிடுகிறது.

அருளின் சக்தி அத்தகையது. இறைவனுடைய அருள் சக்தி அளப்பரியது என்பதை “ஐயன் சமர்த்தைப் பார்” எனத் தாயுமானவர் கூறுகிறார்.

இறைவன் அருளை நாடியிருந்து ஒழுக்க வாழ்வு வாழ வேண்டும் என்பதை இந்தப் பாடலில் தாயுமானவர் சொல்லுகிறார்.

★★★

மனிதனைப் பற்றிய தத்துவம்

இறைத் தத்துவத்தைச் சென்ற பாடலில் பேசிய தாயுமானவர் இப்பாடலில் மனித தத்துவத்தைப் பாடுகிறார்.

9. பார்ஆதி பூதம்நீ அல்லை - உன்னிப்
பார்இந் திரியம் கரணம்நீ அல்லை
ஆராய் உணர்வுநீ என்றான் - ஐயன்
அன்பாய் உரைத்தசொல் ஆனந்தம் தோழி -

தோழி! நிலம் முதலாகச் சொல்லப்பட்ட பூதம் நீ அல்லை. நினைத்துப் பார்க்க, அறிவுக் கருவிகளும், தொழிற் கருவிகளும், அகக் கருவிகளும் நீ அல்லை. ஆராய்ந்து பார், உணர்வே நீ என்று சொன்னான். ஐயன் அன்பாய் உரைத்த சொல், பேரின்பம் தந்தது.

நிலம், நீர், நெருப்பு, காற்று, விண் முதலிய ஐம்பூதங்களும் நீ அல்ல. சிந்தித்துப் பார்! பஞ்சேந்திரியங்களும் நீ அல்ல. நாற் கரணங்களும் நீ அல்ல. இவையெல்லாவற்றையும் ஆராய்ந் தறிகின்ற அறிவே நீ. இறைவன் அன்புடன் சொன்ன சொல் “ஆனந்தம்.”

“பார்ஆதி புதம்நீ அல்லை - உன்னிப் பார்”

பஞ்சபூதங்கள், ஐந்து இந்திரியங்கள், அந்தக்கரணம் நான்கு ஆகியவை சேர்ந்து நம் வாழ்வு அமைந்திருக்கிறது.

இவைகளுக்கு அப்பால் நம்முடைய நிஜசொருபம் பேருணர்வு மயமாக இருக்கிறது.

பேருணர்வுதான் மெய்ப்பொருள். மற்றவையாவும் பொய்ப் பொருள்கள்.

நமக்கு அமைந்துள்ள உடல் பஞ்சபூதங்களால் ஆனது. நிலம், நீர், நெருப்பு. காற்று, ஆகாசம் ஆகிய ஐந்து பூதங்கள் சேர்ந்ததே இவ்வுடலாகும்.

அதைத்தான் “அண்டத்தில் உள்ளது பிண்டத்தில் உள்ளது” என்று சொன்னார்கள். இவ் ஐம்பூதங்களின் சேர்க்கையால் உடல் உருவாகி இருக்கிறது.

இந்த ஐந்து பூதங்களும் கலைந்துவிடும் பொழுது உடல் மறைந்து போகும். நாம் உடலை நம் மயமாக எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறோம்.

உடலுக்கு வருகின்ற மறைவு நமக்கே வந்ததாக எண்ணிக் கொள்கின்றோம். நாம் உடல் அல்ல, நாம் ஆத்மசொருபம் என்று குரு நமக்குப் போதிக்கிறார்.

குரு போதித்ததைப் புரிந்து கொண்டு அதை நடைமுறைக்குக் கொண்டு வருதல் வேண்டும். உடல் நாம் அல்ல என்பதை நன்கு சிந்தனை செய்ய வேண்டும்.

உடல் மயமாக நாம் இருக்கிறோம் என்பதை உறுதிப்படுத்தி வந்திருக்கின்றோம். உடனடியாக உடல் நாம் அல்ல என்பதை ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது.

பொய்யை நாம் என்ற எண்ணத்தில் ஊறிவந்த நமக்கு மெய்யை ஏற்றுக் கொள்வது சுலபமானது அன்று.

ஆனால் நம் புத்தி அதை ஏற்றுக் கொள்ளும் வரையில் உடல் நாம் அல்ல என்பதைப் புகட்டிக் கொண்டே இருக்க வேண்டும்.

உடல் பஞ்சபூதங்களால் ஆனது. அது பஞ்சபூதங்களுக்குச் சொந்தம். அது நமக்குச் சொந்தமில்லை.

இதனை ஆராய்ந்து தெளிவு பெற வேண்டும். இதனைத் தாயுமானவர் “பார் ஆதி பூதம் நீ அல்லை உன்னிப் பார்” எனக் கூறுகிறார்.

“இந்திரியம் கரணம்நீ அல்லை”

பிரபஞ்சத்தைப் புலப்படுத்துவதற்கு இந்திரியங்களும், அந்தக்கரணமும் துணையாய் இருக்கின்றன.

இந்திரியங்கள் அலைகள் அளவில் நல்லவையும் அல்ல, கெட்டவையும் அல்ல. அந்தக்கரணம் தூய்மை அடைந்தவர்களுக்கு இந்திரியங்கள் நன்மை செய்பவைகளாக இருக்கின்றன.

அந்தக்கரணம் அழுக்குடையதாக இருப்பவர்களுக்கு இந்திரியங்கள் கேடுடையவைகளாக இருக்கின்றன.

அந்தக்கரணத்தைத் தூய்மைப்படுத்தினால் அது ஆத்மசொருபத்தை விளக்கிக் காட்டும்.

சித்தம், மனம், புத்தி, அனுபவம் என்ற நான்கும் அந்தக்கரணம் எனச் சொல்லப்படுகின்றன.

சித்தத்தில் உலக ஆசைகளுக்கிரிய பதிவுகள் இடம் பெற்றிருக்குமானால் கெட்ட சிந்தனைகளும், உணர்வுகளும் இந்திரியங்களை இயக்கிவரும்.

அப்பொழுது இந்திரியங்கள் நம்மை மயக்கத்துக்கு உள்ளாக்கி உலகில் கட்டுப்படுத்துகின்றன.

சித்தத்தில் தெய்வீகப் பதிவுகளை உண்டாக்குவோமானால் தெய்வீக உணர்வுகளும், தெய்வீக எண்ணங்களும் தோன்றி வரும்.

இந்திரியங்களும், அந்தக்கரணமும் நமக்குக் கருவிகளேயன்றி அவைகள் நாம் அல்ல. இவ்வுண்மையைத்தான் ஞானகுரு நமக்கு எடுத்துரைக்கிறார்.

ஆராய் உணர்வு நீ என்றான்

பொருள் ஒன்று நுண்ணியதாகும் பொழுது அது மேலானது ஆகிறது. நமக்கு உடலும், உடலில் இந்திரியங்களும் அமைந்திருக்கின்றன.

உடலை விட இந்திரியங்கள் மேலானவை. இந்திரியங்கள் ஞானம் பெறுவதற்கு நமக்கு உதவுகின்றன.

இந்திரியங்களை விட மனம் நுண்ணியது. அது உணர்வு மயமாகவும் நினைவு மயமாகவும் இருக்கிறது.

மனத்தின் செயலாகிய எண்ணம் இந்திரியங்களின் செயலை விட மேலானது.

மனத்தினும் பெரியது புத்தி. மனத்தில் ஐயம் எழுகிறது. புத்தி மெய்ப்பொருள் எது என்பதை நிச்சயிக்கிறது.

புத்திக்கும் எட்டாதது ஆத்மா. ஆசையானது புத்தி மனம் இந்திரியங்களைப் பற்றிக் கொண்டு ஆத்ம சொரூபத்தை மறைக்கிறது.

பழம் ஒன்றின் மேல் தோலினின்று உட்பகுதிக்குப் போகப்போக அது களையின் பாங்கைப் பெறுகிறது.

அங்ஙனம் ஆசை நுண்ணியதைப் பற்றுமளவு வலிவு பெறுகிறது.

இந்திரியங்களைப் பற்றும் ஆசை உடல் ஆசையை வெல்லுகிறது.

உடலில் தூசி படிவதைப் பற்றி நாம் கவலைபடுவதில்லை. ஆனால் கண்ணிலும் காதிலும் தூசி படியாவண்ணம் காப்பாற்றுகின்றோம்.

மனத்தின் பொருட்டுப் பொறியை இழப்பதற்குத் தயாராக இருக்கிறோம்.

இனி, புத்தியை வளர்ப்பதற்காக மனத்துக்கு வரும் துன்பங்களை ஏற்றுக் கொள்ளத் தயாராக இருக்கிறோம்.

புத்தியைப் பற்றியுள்ள ஆசை மனத்தைப் பற்றியுள்ள ஆசையை அகற்றுகிறது. புத்தியைப் பற்றியுள்ள ஆசையும் பந்தத்துக்கு ஏதுவானது.

ஆசையானது இந்திரியங்கள், மனம், புத்தி ஆகியவற்றைப் பற்றி நிற்கும் பொழுது ஜீவபோதம் தடிக்கிறது.

அதனால் வாழ்வில் துன்பம் அதிகரிக்கிறது. மனம் புத்தி இவையாவற்றிலும் ஆத்மா மேலானது.

மனம் புத்தி இவையாவும் பரமாத்மாவைச் சார்ந்து அருள்தாகம் அதிகரிக்கும் பொழுது விஷய ஆசை அறுபட்டு ஜீவபோதம் தேய்ந்து பரபோதம் மேலெழுந்து பேரானந்தம் ஊற்றெடுக்கிறது.

அம்மேலாம் ஆத்மசொருபம் நாம் என்னும் உணர்வு பெற ஞான ஆராய்ச்சி செய்ய வேண்டும்.

“ஐயன் அன்பாய் உரைத்தசொல் ஆனந்தம் தோழி

நம் உடல் வாழ்வில் தாயும் தந்தையும் கவனம் செலுத்து கின்றனர்.

நம் உடலை உருவாக்குவதிலும் அதை வளர்ப்பதிலும் அதைப் பாதுகாப்பதிலும் தாய் பல துன்பங்களுக்கு உட்படுகின்றாள்.

நம் உள்ளத்தை வளர்ப்பதில் தந்தை கருத்துச் செலுத்து கிறார்.

ஈன்று புறம் தருதல் தாய்க்குக் கடன் என்றும், சான்றோன் ஆக்குதல் தந்தைக்குக் கடன் என்றும், தாய்க்கும் தந்தைக்கும் உள்ள கடமைகளைப் பற்றி நம் முன்னோர்கள் சொல்லி வைத்துள்ளனர்.

குரு என்னும் சொல் அஞ்ஞானத்தை அகற்றுபவர் என்னும் பொருள்படுகிறது.

நம்மிடத்திலுள்ள அஞ்ஞானத்தை அகற்றி பரமாத்மனை நமக்குக் காட்டித் தருகின்றவர் குரு ஆகின்றார்.

தாயும் தந்தையும் நம்மிடத்தில் பிரதிபலன் எதையும் எதிர்பாராது உடலையும் உள்ளத்தையும் வளர்க்கும் செயலை நமக்கு அன்புடன் செய்து வருகிறார்கள்.

நம்மீது வைத்த அன்பே அவர்களை அச்செயலில் தூண்டி வருகிறது.

ஞானகுருவும் நம்மீது வைத்த கருணையினால் சொருபத்தைக் காண்பதற்கு நமக்கு உபதேசம் செய்கின்றார்.

குரு அன்புடன் உபதேசிக்கும் மந்திரமானது நமக்குப் பேரின்பத்தைக் தர வல்லதாகிறது. அன்பும் கருணையும் கொண்டது இறையாற்றல்.

அன்பும் கருணையும் :

"பேராதாரப் பெருவெளியில் தோன்றிய நுண்ணணு முதற்கொண்டு, அவற்றின் கூட்டத்தாலாகிய அண்டகோடிகள் அடங்கிய பேரண்டத்தைச் சுற்றிலும் அமைந்துள்ள இறைவெளியானது (தன்னிறுக்கச் சூழ்ந்தழுத்தும் அருட் பேராற்றலால் Self Compressive Pressure Force) எல்லாவற்றையும் ஒன்றிணைத்துக் கொண்டு எதுவும் சிதறாமல் பிடித்துக் கொண்டிருக்கின்றது அல்லவா?

இதுவே இறைநிலையின் ஒப்புமையற்ற "அன்பு" ஆகும்.

தன் சூழ்ந்தழுத்தும் ஆற்றலால் அனைத்துக்கும் சக்தியை அளித்து எல்லாமே அததற்கு உரிய தற்சுழற்சியோடு இயங்க வைத்து, ஒவ்வொரு தோற்றத்திலும் பருமன், விரைவு, காலம், தொலைவு என்ற நான்கு பரிணாமங்களையும் சிதறாமல் காத்து வருகின்றதே இந்தத் திருவருட்செயலே "கருணை" ஆகும்.

அன்பும் கருணையும் என்ற மாயக்கயிறு தான் தெய்வநிலையையும் எல்லாப்பொருட்களையும், உயிர்களையும், மனிதர்களையும் வழிநடத்திக்கொண்டிருக்கின்றது.

இதனை உணர்ந்து நடந்து கொள்வதற்கு வாய்ப்பான ஆறாவது அறிவு மனிதனுக்கு அமைந்திருக்கின்றது.

இந்தப் பெருநிதியை மனிதன் அறிந்துகொள்ளாமலோ, அலட்சியப்படுத்தியோ, உணர்ச்சிவயப்பட்டோ, வாழ முற்பட்டால் கயிறு அறுந்த காற்றாடியைப்போல், நெறிபிறழ்ந்த வாழ்வு வாழ்ந்து மனிதன் துன்பங்களை ஏற்க வேண்டிவரும்.

எனவே அன்பும் கருணையும் மனித வாழ்வுக்கு இன்ப ஊற்று என உணர்ந்த விழிப்புடன் வாழ்ந்தால், இன்முகமும்

இனிய சொல்லும் உதவும் கரங்களும் வெற்றி வாழ்வும் உருவாகும்”.

தாயுமானவருக்கு அவருடைய குரு “சும்மா இரு” என்று உபதேசித்தார். தாயுமானவர் அவ்வுபதேசத்தை ஏற்றுச் சும்மா இருக்கும் கட்டற்ற பூரணமாகிய பேரின்பத்தைப் பெற்றார்.

ஈர வெங்காயத்தை ஒவ்வொரு சருகாக உரித்துக் கொண்டே போனால் கடைசியில் வெங்காயம் என்று சொல்வதற்கு ஒன்றுமில்லாமல் போய்விடும்.

விவேகத்தைப் பயன்படுத்தி உடல் இந்திரியங்கள் மனம் புத்தி இவைகளை ஆராய்ச்சி பண்ணினால் அவை பொருளற்றவைகளாகப் போய்விடும்.

அவற்றிற்கு அப்பால் எது அழியாது இருக்கிறதோ அது நாம் என்று உணர வேண்டும்.

உடல் இந்திரியங்கள் மனம் புத்தி நாம் என்று உணர்வதை அஞ்ஞானம் என்று பகரலாம். அவற்றிற்கு அப்பால் இருக்கும் ஆத்ம சொரூபம் நாம் என்று உணரும்பொழுதுதான் உண்மையை உணரும் ஞானிகளாகின்றோம்.

அழியாத ஆத்ம சொரூபத்தை மறந்து தற்காலிகமாகப் பயன்படும் பிரஞ்சத்தை நம்பி வாழ்வது பொய் வாழ்வு ஆகும்.

பொய்யைவிடாது பற்றிப் புன்மை வாழ்வில் வாழ்ந்திருக்கும் தம்மை மெய்யை விடாது பற்றி மெய்மையான வாழ்வு வாழச் செய்த குருநாதருக்குத் தாயுமானவர் வணக்கம் செலுத்துகிறார்.

வேதத்தின் சாரம்

ஆனந்தக்களிப்பில் 8 மற்றும் 9 ஆம் பாடல்கள் பரப் பிரம்மத்தின் சாரத்தை விளக்குகிறது.

உபநிஷத்தின் முறைகளைச் சொல்கிறது. இதனை உபநிஷத்தின் மந்திரங்கள் என்றும் சொல்லலாம்.

உபநிஷத்தின் மகாவாக்கியம் ஒன்று உண்டு. அது தத்துவம் அசி என்பதாகும்.

இறைத் தத்துவம் புரிந்தால் தான் மகாவாக்கியம் புரியும். மகாவாக்கியம் புரிந்து கொண்டால் ஆனந்தத்தை அனுபவிக்கலாம்.

நீயே அது நான் யார்? தத்துவம் அசி.

இறைவனுடைய இயல்பான ஆற்றல் எல்லாம் எனக்கும் இருக்கிறது. அவனே அதுவே தான் நானுமாக இருக்கிறான் என்றால் அவன் யார்? அவர் யார்? எல்லாமே அவரேதான்.

இதைத்தான் “தத்துவமசி” என்ற வார்த்தையால் சொன்னார்கள்.

தத்துவமசி = தத்+துவம்+அசி=தத்=அது துவம்= நீ அசி = இருக்கிறது

தத்துவமசி = அது நீயாக இருக்கிறது.

எந்த ஒரு அகன்ற எல்லையிலா அருட்பேராற்றல் குறுகிய எல்லையில் கட்டுண்டு மயக்க நிலையில் வாழும் மனித மனத்திற்கு சுத்த வெளியாக ஏதுமற்றதாக விளங்குகிறதோ அதுவே தன்னிறுக்கச் சூழ்ந்தழுத்தும் தெய்வநிலை (இறைநிலை) ஆகும்.

இத்தகைய எக்காலத்தும், எவ்விடத்திலும் நீக்கமற நிறைந்தும், தன்னிறுக்கச் சூழ்ந்தழுத்தும் ஆற்றலாய், தனக்குள்ளாகத் தழும்பேறி முகிழ்ந்த சிறு மடிப்பே தனது சூழ்ந்தழுத்தத்தால் இடைவிடாமல் தொடர்ந்து விரைவாகச் சுழலும் நுண்ணியக்க மூலக்கூறுதான் பரமாணு எனும் விண்ணாகும்.

இத்தனித்துக்கள்கள் நிறைந்த வெளியே விண்வெளி. விண்துகளின் கூட்டு. அடர்த்தி நிலைக்கேற்ப, காற்று, அழுத்தக் காற்று (வெப்பம்), நீர், கெட்டிப் பொருள் என மொத்தம் ஐந்து களங்களாக இயக்க மண்டலமாகிய பேரியக்க மண்டலத்தில் ஒன்றோடு மற்றதாகக் கலந்து இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறன.

இதுவே, பேரியக்க மண்டலம் எனும் இயக்க களம்.

1. விண்துகள்கள் கூடிய ஒரு கூட்டமைப்பே ஒரு சீவ இனத்தின் பருவுடல்.

2. பருவுடலுக்குள் தனித்தனியே விரைவாகச் சுழன்று கொண்டிருக்கும் விண் வெளிதான் சீவ இனத்தின் சூக்கும் உடல் (Astral Body). இது உயிர் என்றும் வழங்கப்படுகிறது.
3. உயிர் எனப்படும் விண்துகள்களின் சுழற்சி|விரைவானது. அதைச் சுற்றியுள்ள இருப்பு நிலையான இறை வெளியில் உரசும் போது எழும் அலைகளின் தொகுப்பே காந்தமாகும். உயிரின் உடலுக்குள் உற்பத்தியாகி விரைவாக உடல்முழுதும் சுழன்றியங்கும் காந்த ஆற்றலே அழுத்தம், ஒளி, ஒலி, சுவை, மணம், மனம் என ஆறுவகையாக இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்றது. இவ்வளவுக்கும் மூலமான ஆதிநிலையான பூரணம், விரைவு, அறிவு எனும் ஒன்றிலிருந்து மற்றதைப் பிரிக்க முடியாத ஒன்றிணைப்புத் தன்மையுள்ள அருட்பேராற்றலே நீயாக இருக்கிறாய். அதாவது பரம்பொருளான தெய்வமே நீயாக இருக்கிறாய் என்ற கருத்தாகும். இதனை விளக்கும் சூத்திரமே “தத்துவம் அசி” எனும் வார்த்தை. நான் யார் எனும் சிந்தனையில் எழும் உயர்ந்த வினாவுக்கு இது பொருத்தமான விடையாகும். (இது வேதாத்திரி மகரிஷியின் விளக்கமாகும்.)

★★★

மனோநாசம்

ஆனந்தக் களிப்பில் இது அழகான சுலோகம். ஆழ்ந்த கருத்தமைந்தது. ஆழமான கருத்துள்ள பாடல்.

குருவினுடைய இலக்கணத்தை மூன்று வரிகளில் வர்ணிக்கிறார். குரு எனக்கு என்ன செய்தார்? என்று தாயுமானவர் கூறுகிறார்.

அதனால் தனக்கு ஏற்பட்ட விளைவுகளையும் இப்பாடலில் விளக்குகிறார்.

(10) அன்பருக்கு அன்புஆன மெய்யன்-ஐயன்
ஆனந்த மோனன் அருள்குரு நாதன்
தன்பாதம் சென்னியில் வைத்தான் என்னைத்
தான்அறிந் தேன்மனம் தான்இறந் தேனே-

தோழி! அன்பரிடம் அன்பு செய்யும் மெய்யானவன். ஐயன் பேரின்ப மௌனன். அருள்குரு நாதன். தன் திருவடியைத் தலைமேல் வைத்தான். என்னையே நான் அறிந்தேன். அப்பொழுது என் மனம் இறந்து பட்டது.

குருவானவர் அன்பருக்கு அன்பானவர். ஆனந்தத்துக்குக் காரணமான மௌனியாக இருப்பவர். இறையருள் பெற்ற குரு தேசிகர்.

அவருடைய பாதத்தை என்னுடைய தலையில் வைத்தார். நான் என்னை அறிந்தேன். என் சொருபத்தை அறிந்தேன். மனமற்ற நிலை அடைந்தேன். என் மனமானது இறந்து விட்டது.

“அன்பருக்கு அன்பு ஆன மெய்யன்”

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் உடல்நலம் குன்றி படுத்த படுக்கையாய் இருந்தார். கடும்நோய் அவரைப் பாதித்திருந்தது. பல சீடர்கள் ஒருவருக்கொருவர் சளைக்காமல் அவருக்குச் சேவை செய்துவந்தனர்.

அதில் மிகமுக்கிய பங்கு வகித்தவர் திரு சசிபூஷணர்.

தன் குருவின் கழிவுக் கலயமெடுத்து தினமும் சுத்தம் செய்வார்.

ஒருநாள் வழக்கம்போல் இரவில் எழுந்து கழிவுக் கலயத்தைச் சுத்தப்படுத்த வெளியே சென்றார்.

வெளியே கடும்குளிர். தன் வேலை முடிந்து திரும்பி வர அவரது கண்கள் தன்னுடைய குருவின் மேல் விழுந்தன.

படுக்கையில் கிழித்த நார் போல் கிடந்த குருதேவர் சற்று அசங்கினார். அருகில் இருந்தக் கோலை எடுத்து தட்டுத் தடுமாறியபடியே எழுந்தார்.

பின் மெள்ள மெள்ள கஷ்டப்பட்டு நடந்தார். பின் ஒரு போர்வையை எடுத்துக்கொண்டார் .

திரு சசிபூஷணர் அவர் பின்னால் வேகமாகச் சென்றார்.

"பாவம் குருதேவருக்கு குளிர் அதிகமாகத் தெரிந்திருக்கும். நம் ஒருவரையும் சிரமப்படுத்தக்கூடாது என்று தானே நடந்து போய் போர்வையை எடுத்திருக்கிறார். நான் இதை முதலிலேயே செய்யாமல் விட்டேனே" என மனம் வருந்தினார்.

பின் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரிடம் “குருதேவ் நான் எத்தனைக் கவனக் குறைவாக இருந்துவிட்டேன். என்னை மன்னித்து விடுங்கள். என்னிடம் தாங்கள் போர்வை ஒன்று கேட்டிருந்தால் நான் உடனே வந்து கொடுத்திருக்க மாட்டேனா என்ன !

இத்தனை உடம்பில் தாங்களாகவே எழுந்து....."

அவர் முடிப்பதற்குள் குருதேவ் சொன்னார் " என் அன்பு மகனே நீ இந்தக் குளிரில் வெளியே போவதைப் பார்த்தேன். உன்னைத் தாக்கிய குளிர் என்னையே தாக்குவது போல் தோன்றியது. மனம் வேதனையுற்றது. ஆகையால் உனக்குப் போர்வை எடுத்துவரத் தான் நான் எழுந்திருந்தேன்."

சீடரின் கண்கலங்க அவர் காலில் அப்படியே விழுந்தார்.

குரு அன்பானவர். கருணை உள்ளவராக இருப்பார். குருவின் அன்பு அபரிதமானது.

தாயுமானவருக்கு குருவருளால் கிடைத்தவை பல. உலகத்தை இந்திர ஜாலம், கனவு, கானல் நீரென்று நினைக்கும் மனப்பக்குவம் ஏற்பட்டது.

- இறையைச் சார்ந்து வாழும் வாழ்வு கிட்டியது.
- பக்தி மகிழ ஆனந்த வெள்ளப் பெருக்கு ஏற்பட்டது (பொருள். 6)
- யான், எனது என்பன அற்றன (மண்டலத்.100)
- மேல வாயுவைக் கீழ்ப்படுத்து மூலத்து வெந்தழலை எழுப்பி அமிர்தம் பருகும் தகைமை உருவாயிற்று (பாயப்.28)
- இன்ப நிட்டை கிட்டிற்று (உடல்.72)
- தத்துவப் பேயோடே தலையடித்துக் கொள்ளாமலிருக்கும் வாய்ப்பு வந்தது (உடல்.29)

ஆனந்த மோனன்

மௌன நிலையிலே இருந்தும் கூட செயல்கள் புரியலாம். அங்கே நிலைத்துவிட்டால், நாம் நமது அடையாளமாக இப்போது இருக்கிறோமே, அதை இழந்துவிடுவோம் என்று பயமும், சிற்றின்ப நிலையாக அந்தப் பற்றும் இருப்பதால், மனிதன் இறையை நோக்கிச் செல்வதை மறுக்கிறான்.

அதுதான் தோன்றும் பொருள்களின் மீது பற்றுகொண்டு, மேன்மேலும் சிக்கல்களில் சிக்கி, தனது இயல்பு மெளனமே என்கிற அமைதி, ஆனந்தநிலையை மறக்கிறான்.

இதுவே தன்முனைப்பு. தன் முனைப்பு குருவின் தன்மையிலே இருந்து விலகிவிட்ட நிலை.

குருவானவரின் தன்மை மெளனம் என்று சொல்லப்படும்போது, நாம் நினைப்பது, அப்படி எனில் அவர் ஏன் பேசினார் என்று.

கேட்பவர் மெளனத்திலே இல்லாததுதான் இது நிரூபிக்கிறது... குரு பேசுகிறபோது, மெளனத்திலே இருந்து குரு விழிப்பு நிலையை விட்டதாக ஒரு உதாரணம் தரமுடியுமா? என்றால் முடியாது.

அப்படி என்கிறபோது புறத்திலே தோன்றும் ஒரு விசயத்தைவிட, குருவின் தன்மை எப்போதும் உயர்ந்ததே என்று தீர்மானமாகும். வார்த்தைகளைப் பிடித்துக் கொண்டு குருவை தவற விடும் நிலை எப்போதும் நல்ல பலன்களைத் தராது.

நாம் இப்போது பிறர் என்றும், பிற மார்க்கம் என்றும், பிற குரு என்றும் பிரிக்கிற அனைத்தும் கூட நமது முனைப்பு எடுத்த பிற வடிவங்கள்தான்.

நாம் மெளனத்திலே நிலைத்தால் இதெல்லாம் இருக்கிறதா... நீடிக்கிறதா என்று தெரிந்துவிடும். வெளியில் ஒரு பொருள் இருப்பதாகவும், அதற்கு வடிவம் கொடுப்பதும் எண்ணமேதான். தோற்றங்களுக்கெல்லாம் ஆதியாம் மெளனம்.

எண்ணத்திற்கு முன்னும் பின்னும் மெளனமேதான். இந்த விழிப்புநிலையைத் தொட்டுக்கொண்டே இருந்தால், வாழ்விலே எங்கும் சிக்கல் இல்லை.

குரு பேசுகிறாரா? பேசட்டும்... குருவின் தன்மையாம் மெளனத்திலே இருந்து, அப்பா உங்களை விட்டு நான் பிரியமாட்டேன் என்று சீடன் இருக்கிறபோது, அந்த நிலையிலே செயல்கள் செய்யும்போது, முனைப்பு என்பது முளைக்காது மெளனமே இந்த செயலின் மூலம் என்று ஒடுங்கும்.

தன்னுடைய இருப்பைத் தேடி சீடன் உயரும்போது, தியானத்திலே இருப்பை நோக்கி தானாகவே செல்கிறார்... அங்கே தனது இருப்பு என்பது இறைநிலையே என்கிற வாய்ப்பு மட்டும் கிடைக்கும்போதுதான் சரணாகதி தேவைப்படுகிறது...

சரணாகதிக்கு என்று தனியாக முயற்சி வேண்டியதில்லை... சீடன் முடிவெடுத்திருந்தால், அவனது உறுதியின் அளவுக்கு ஏற்றார்போல, மெளனத்திலே மூலத்தோடு தூக்கி நிறுத்தும் பொறுப்பு குருவுடையது...

அங்கே நமது அப்பன் நின்றனுகொண்டே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்... பல நுண்ணிய நிலைகளின் சாரம் சீடனின் கரு மையத்திலே பதிக்கப்படுகிறது. கேட்காவிட்டாலும்கூட.

அந்த நிலையிலே இருந்து, இறை நிலையிலே நுழைவதற்கு முன், இந்த மனம், உயிர் தன் மாற்றங்கள், தியானிக்கிற உடலிலே ஏற்படும் மாற்றங்கள், இதயத்தின் இயக்கம் என்ற பலவித நுண்ணிய நிலைகளின் விளக்கம் கரு மையத்திலே பதிவாகிவிடும்.

மெளனத்திலே நீடித்து நிற்கும் அளவுக்கு அனைத்து விசயங்களும் இங்கே முறையாக, சீடனுக்குள் அறிவாக அமைந்துவிடும். அதுவே குருவின் தன்மை.

குரு என்றால் சாதாரணம் அல்ல... அவர் உடலைக் கொண்டு இங்கே பேசுவார். ஆனால் அங்கே சீடனுக்காக தனது இயக்கத்தை எடுத்துக் காட்டிக்கொண்டே இருப்பார்... குருவைக் கட்டுப்படுத்த எவராலும் இயலாது.

ஒன்று நிச்சயம். குருவானவர் எப்போதும் தன் பிள்ளைகளுக்காகக் காத்துக்கொண்டுதான் இருக்கிறார்.

தன்னை அன்றி ஒரு பொருளும் இல்லை என்று சீடன் ஒடுங்கிநின்று உணர்ந்தால் ஒழிய புறப்பொருள்களால் பாதிக்கப்படுவது தவிர்க்க முடியாததே.

அங்கே குரு சொல்வார், மெளனத்தினை விட்டு அசைந்தால் பிறந்துவிடுவாய். பிறந்துவிட்டால், செயல்களும் விளைவுகளும் அனுபவித்தே தீர்வாய். அதனால், கருவுக்குள்ளே

பிறக்காதிரு. உம்மை அடைபோல காப்பது எமது வேலை என்று நிம்மதியாக, ஆனந்தத்திலே நிலைத்து நில்..

அருள்குரு நாதன்

குழந்தைக்கு உலகைப் பொருள்படுத்தும் அறிவு வருகிற வரையில் தாய் அதைக் காப்பாற்றுகின்றாள்.

குழந்தைக்குத் தாய் வழிகாட்டியாக இருந்து தந்தையை யும் மற்ற உற்றார் உறவினர்களையும் உலகப் பொருள்களையும் விளக்குகின்றாள்.

எனவே தாய் குழந்தைக்கு முதல் குரு ஆகின்றாள்.

உலகில் வாழ்வதற்கு வேண்டிய சொத்தையும் உலக அறிவையும் உலக வாழ்வுக்கு வேண்டிய தொழிலையும் தந்தை தருவதன் மூலம் அவர் இரண்டாவது குரு ஆகிறார்.

அஞ்ஞானத்தைப் போக்கி மெய்ஞ்ஞானத்தைத் தருபவர் ஆச்சாரியர் ஆகின்றார். அவர் மெய்ப்பொருளைக் காட்டித் தருகிறார்.

குருவானவர் மெளனமாகவே இருப்பார். அதிகம் பேச மாட்டார். ஆனந்தத்தைத் தருகின்ற மெளனத்தில் இருப்பார். மெளனத்தில் ஆனந்தமாக இருப்பார், ஆனந்தத்திற்குக் காரணமான மெளனத்தில் இருப்பார்.

அஞ்ஞானத்தை அகற்றுவதால் அவரே மெய்ஞ்ஞான குரு ஆகிறார். அவரைத்தான் அருள்குரு என்று சொல்ல வேண்டும்.

தன் பாதம் சென்னியில் வைத்தான்

குருவை விட குருவின் திருவடிக்கே மதிப்பு அதிகம்.

குருவின் திருவடிகளை உறுதியாகப் பற்றிக் கொண்டால் சகலமும் கிடைக்கும் காரணம் குருவின் திருவடிச் சிறப்பு அத்தகையது.

ஆதிசங்கரர் அம்மாவின் திருவடிகளை செளந்தர்ய லகரியில் புகழ்ந்து போற்றுகிறார்.

“அம்மா! உன் திருவடிகள் எம் போன்ற பக்தர்களைக் காக்கின்றன. பயத்தை அகற்றுகின்றன. உன்னைத்தவிர வேறு யார் எங்களைக் காக்கமுடியும்?

கேட்பதற்கு அதிகமாகவே வரம் அருளும் தாய் அல்லவா நீ! உன் திருவடியை வணங்குகின்றோம். எம்மைக் காத்து ஆரோக்கியமாக வாழ ஆசிர்வதிப்பாயாக! என்று வேண்டுகிறார்.

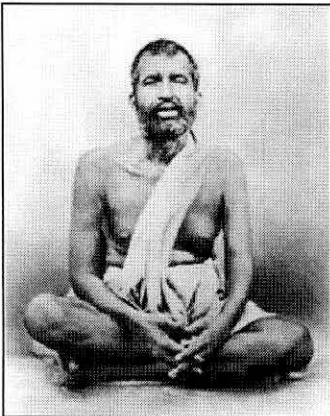
குருவடி என்பது அவரவர் இஷ்டதெய்வத்தின் திருவடி! இதுதான் சூட்சமம்! ரகசியம்! புரிந்துகொள்ளுங்கள்.

உடலில் உள்ள நோயைத் தீர்ப்பதற்கு மருந்தை ஊசியின் மூலம் உடலுக்குள் செலுத்துகிறோம். அருள்குருநாதன் ஞானத்தை உள்ளத்தினுள் செலுத்துவதற்குத் தீட்சை என்று பெயர்.

கண்ணின் மூலமாகவும், ஸ்பரிசத்தின் மூலமாகவும், சங்கல்பத்தின் மூலமாகவும் ஞானகுரு ஞானத்தை நம் உள்ளத்தினுள் செலுத்துகிறார்.

கண்ணின் மூலம் அவர் அச்செயலைச் செய்யும்பொழுது அது துரிய தீட்சை எனப்படுகிறது.

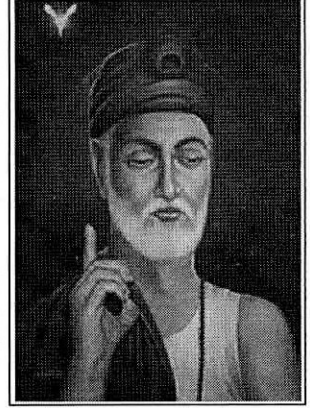
அவர் சங்கல்பத்தின் மூலம் அச்செயலைச் செய்யும் பொழுது அது சங்கல்ப தீட்சை எனப்படும். ஸ்பரிசத்தின் மூலம் அவர் அதைச் செய்தால் அது ஸ்பரிச தீட்சை எனப்படும்.

ஸ்பரிச தீட்சையை ஞானகுரு தம் திருவடிகளின் மூலம் செய்வாரானால் அது திருவடி தீட்சை எனப்படும்.

ர ர ம கி ரு ஷ் ண ர்
விவேகானந்தரின் நெஞ்சில் தம்
வலக்கரத்தை வைத்து
அவருக்குப் பரஞானத்தைத்
தந்தார்.

கபீர் இஸ்லாம் மதத்தைப் பின்பற்றியவர். எனவே இராமானந்தர் இஸ்லாம் மதத்துப் பெரியாரிடமிருந்து தீட்சைப் பெற்றுக் கொள்ளும்படி கபீருக்கு அறிவுரை கூறித் தாம் அவருக்குத் தீட்சை தர மறுத்து விட்டார்.

ஆனால் கபீர் இராமானந்தரிடம் தான் தீட்சை பெற வேண்டுமென்ற பேரார்வம் கொண்டிருந்தார்.

இராமானந்தர் ஒவ்வொரு நாளும் காலை சரியாக நான்கு மணிக்குக் கங்கையில் நீராடப் போவார். அதைக் கபீர் கவனித்து வந்தார்.

அமாவாசை அன்று இராமானந்தர் கங்கையில் நீராட இறங்கிப் போகும் படிக்கட்டில் கபீர் படுத்துக் கொண்டார்.

இருளாக இருந்தமையால் அவர் படுத்திருந்தது தெரியவில்லை. இராமானந்தர் பாதம் கபீர் மேனியின்மேல் பட்டதும் “ராம்” என்று ராமானந்தர் கூறினார்.

கிடைத்தது மந்திர தீட்சை என்று கபீர் பேரு வகையுடன் எழுந்திருந்தார்.

இராமானந்தரிடம் தீட்சையும் ஆசியும் பெற்றுக் கபீர் ஞானியானார். இவ்வாறு அருள் குரு நாதன் தாம் பெற்ற ஞானத்தைச் சீடர்களிடம் செலுத்துவதுண்டு.

இங்கு தாயுமானவர் தலையில் குருவானவர் அவரது திருவடியை வைத்து உபதேசித்தார்.

என்னைத்தான் அறிந்தேன்

வேதாந்தக் கோட்பாட்டின்படி நாம் பிரம்மம் ஆகின்றோம். நம்மைப் பிரம்மத்துக்கு அன்னியமாக நினைப்பதும் உணர்வதும் நம்மை அறியாத நிலையே ஆகும்.

தந்தையும் தாயும் நம் உடலை வளர்த்து அதற்கு ஓர் பெயரிட்டு நம்முடைய உண்மைச் சொரூபத்துக்கு அன்னியமானவற்றை எல்லாம் நம் மயமாகக் கருதும்படி நமக்குப் பயிற்சி தருகிறார்கள்.

நம்முடைய பழைய வினையும் நம் பெற்றோர்கள் நமக்குக் கொடுக்கும் பயிற்சியும் நம்மை யார் என்று அறிந்து கொள்ளாது தடுத்து வைக்கின்றன.

நம்முடைய உண்மை சொரூபத்தை அறிந்து கொள்ளாது நம்மை என்னென்னவாகவோ கருதி மயக்க நிலையில் இருந்து வருகின்றோம்.

ஞானகுரு நம் மயக்கத்தைப் போக்கி நம்முடைய உண்மையான சொரூபத்தை நமக்குக் காட்டித் தருகிறார்.

நம்மை நாம் அறிந்து கொள்ளாத வரையில் நமக்கு விமோசனம் இல்லை.

நிறை கர்ப்பமாக இருந்த பெண் புலி ஒன்று ஆட்டுமந்தையின் மீது பாய்ந்தது. அந்த பாய்ச்சல் வேகத்தில் அதன் வயிற்றிலிருந்து குட்டி வெளியே வந்துவிட்டது.

அப்புலிக்குட்டி ஆட்டு மந்தையுடன் வளர ஆரம்பித்தது. ஆட்டைப் போலவே புல்லை மேய்ந்து பயந்த நிலையில் வளர்ந்து வந்தது.

தான் புலி என்பதை மறந்து தன்னை ஆடாகக் கருதி ஆடுகளோடு சேர்ந்து வாழ்ந்து வந்ததது.

மற்றொரு சமயம் வேறொரு புலி அந்த ஆட்டு மந்தையைத் தாக்க வந்தது.

தன் போன்ற மிருகம் அங்கு இருப்பதைப் பார்த்தது. அதை அந்த ஆட்டு மந்தையிலிருந்து பிரித்துக் காட்டுக்குள் வெகுதூரம் தூரத்திச் சென்றது.

பிறகு அந்த ஆட்டுப்புலி வாயில் மாமிசத்துண்டைத் திணித்தது. “நீயும் நானும் ஒன்று” என்று கூறி புலி உறுமியது.

ஆட்டுப் புலியும் தன் சொந்த சுபாவத்தைப் பெற்றுத் தான் புலி என்பதை உணர்ந்து அதன் பிறகு ஆட்டுமந்தையை வேட்டையாட ஆரம்பித்து விட்டது.

நாம் ஆன்ம சொரூபம் என்பதை மறந்து நம்மை உடல் சொரூபமாகவும் மனோ சொரூபமாகவும் கருதி துன்பப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம்.

ஞானகுரு மந்திர தீட்சையின் மூலம் நம்முடைய சொரூபத்தை நமக்குக் காட்டித் தருகிறார்.

தம் குருநாதர் தம் சொரூபத்தைக் காட்டத் தாம் அறிந்து கொண்டதை “என்னைத்தான் அறிந்தேன்” என்று தாயுமானவர் குறிப்பிடுகின்றார்.

“தன்னை உணராமல் வாழ்ந்து என்ன பயன்? தன்னை உணர அனைவரும் ஒன்று என தெரியும். குடும்பத்தில் உலகத்தில் பிரச்சனை குறையும்.

குருவை நேரில் சந்தியுங்கள், உபதேசம் பெறுங்கள், தீட்சை பெறுங்கள். தவம் செய்யுங்கள்! தன்னை உணர தடையாய் இருக்கும் கர்ம வினைகளை அழியுங்கள்.

“அருட்பெருஞ்சோதி அருட்பெருஞ்சோதி தனி பெருங்கருணை அருட்பெருஞ்சோதி” என்பது வள்ளலார் வாக்கு.

மனம் தான்இறந் தேனே-

“மனநாசம்மெய்யென்று உன்வாசம் அறிவேனே..
பலவேசம் கொண்டாலும் உன்பாதம்பிறியேனே..
என்னோடுநீ இருந்தால்!”

குருவானவர் தம் தலையில் பாதத்தை வைத்ததால் தாயுமானவருக்கு என்ன நேர்ந்தது.

மனோநாசம் ஏற்பட்டது. மனமற்ற நிலையை அடைந்தார்.

“மனம்” இல்லா, இழந்த நிலையைத் தூயநிலை எனத் தாயுமானவர் குறிப்பிடுகின்றார். இந்த “இன்மை”, மனதின் செயலற்ற நிலையாக இருக்க வேண்டும்.

இதனைத் தாயுமானவரின் பாடல்களின் சில அடிகள் தெளிவுறுத்துகின்றன.

- நான்நீ யென்று இரண்டிலை எனக் கூறி நடுவே முளைத்த மனதைக் கட்டவியலாது வாடும் நிலை உண்டு (கருணா.4)
- இத்தகு மனதைச் சாராமைக்கு வழியொன்றுண்டு. இறைவன் அருளும் அறிவின் நிருவி கற்பாங்கமாம் சாகுவத நிட்டையே அது (சச்சி.1)
- மனமாயைக் குடிகெடுக்க. முற்றிலும் அழிக்க இறைவனாலேயே இயலும் (பன்மாலை.3)
- அந்நிலையில் நெஞ்சம்தேட்டம் அற, இறைவனின் அருட்செயலில் நின்றல் வேண்டும் (ஆசையெனும்.3)
- மனம் தன்னுடைய வழியற்று என்னுள்ளே கிடக்க இறைவன் தண்ணருள் வேண்டும் என்பர் (ஆசை.40)
- அந்நிலையில் மன அழுக்குகளை நீக்கி இறைவன் அவன் விருப்பப்படித் தனக்கருள வேண்டுகின்றார் (எனக்கென்.1)
- மாயை தரு மனம் தன் புரைகள் தீரும் போதுதான் உயிர் ஈடேற்றம் பெற முடியுமென எண்ணுகின்றார் (மண்டலம்.8)
- அம் மனமற்ற நிலையில் பரமானந்த வெள்ளம்பெருகும் (பாயப்.12)
- பூரண நிட்டையில் ஆழ முடியும் (பாயப்.24)
- மறிந்த மனமற்ற மவுனம் செறிந்திடவேஞ்(உடல்,76)
- “உள்ளதே போதும்

நான்எனக் குளறியே
ஒன்றைவிட்டு ஒன்று பற்றிப்
பாசக் கடற்குளே வீழாமல்மனதற்ற
பரிசுத்த நிலையை அருள்வாய் (பரிபுரணா.10)

- மனமில்லை அம்மனத் தினமில்லை வேறுமொரு
வரவில்லை போக்குமில்லை (ஆனந்த.10)

இத்தகு, மனதற்ற பரிசுத்த நிலை பெற வழியும்
கூறுகின்றனார் நம் தாயுமானவர்.

ஆசையறுத்தல், யோகம், பிராணலயம் என்பனவற்றால்
இந்நிலை வரும் என்பது தெரிகின்றது.

மனோ லயத்திற்கும் மனோ நாசத்திற்கும் என்ன
வேறுபாடு?

மனம் விருப்பமான ஒன்றிலோ அல்லது துன்பமான
ஒன்றிலோ தான் லயமாகும். அப்படி ஏதாவது ஒரு பொருளில்
நிறுத்தி வைப்பதற்கு லயம் என்பது பெயர். ஒரு மனிதன்
சிரிக்கிறான் என்றாலும் அழுகிறான் என்றாலும் மனோ
லயம்தான்.

ஆனால் மனோநாசம் என்பது ஒரு மனத்தினுடைய
தன்மை அறிந்து அந்த மனத்தின் கிளைகளை உருவாக்காமல்
தனித்து விடப்பட்ட மனம்.

அதற்கு அடுத்தபடியாக தொடர்ச்சியான
இன்னொன்றுக்கும் உள்ள இடைவெளிக்குத் தான் மனோநாசம்
என்றுபெயர்.

மனோலயம் என்பது மகிழ்ச்சியை உருவாக்கும்; அறிவை
உண்டாக்கும். ஆனால் மனோ நாசம் என்பது ஞானத்தை
உருவாக்கும்.

உலக மக்கள் விரும்புவது மனோ லயம்; ஞானிகள்
விரும்புவது மனோ நாசம்.

ஆகவே துன்பத்தில் மனம் சார்ந்து துன்பத்தில் மனோலயம் ஆகாமல் ஆனந்தமான நிலையில் மனோலயம் ஏற்படுத்தி அனுபவிப்பதே ஆன்மிகம்.

மனதை வெட்டவெளியாக்கி மனதை நிர்மூலமாக்கினால் பிரபஞ்ச ஞானம் உண்டாகும். இதனையே ஒருஞானி

சினம் இறக்கக் கற்றாலும்
சித்தியெல்லாம் பெற்றாலும்
மனம் இறக்கக் கல்லார்க்கு
வாய் ஏன் பராபரமே!

என்று கூறுகிறார்.

மனம் ஒரு பொக்கிஷம்:

ஒவ்வொரு செயலுக்கும் ஒரு விளைவுண்டு. அந்த விளைவிலிருந்து யாரும் தப்ப முடியாது.

ஒவ்வொருவரும் தனக்கோ, பிறருக்கோ, தற்காலத்திலோ, பிற்காலத்திலோ, உடலுக்கோ, உயிருக்கோ தீங்கு நேரா வண்ணம் நடந்து கொள்ளவேண்டும்.

அப்போதுதான் அமைதியும், இன்பமும் ஏற்படும். அறிவு வளர்ச்சிக்கும் வழி ஏற்படும். இன்றேல், அமைதி குன்றி வளர்ச்சி தடையுறும்.

அவரவர்கள் செய்யும் தவறுகள் தான் மதவாதிகளால் பாவங்கள் என்றும், சிந்தனையாளர்களால் தவறுகள் என்றும், அரசியல்வாதிகளால் குற்றங்கள் என்றும் கூறப்படுகின்றன.

இந்த மூன்றுமே ஒரே பொருளைக் குறிப்பதுதான்.

நாம் ஒருமுறை ஒருசெயலைச் செய்துவிட்டால், அது நமது உடலுறுப்புகளில் பதிந்து மீண்டும் அதையே செய்யத் தயாராகிவிடும்.

இந்தப் பதிவு, எண்ண அழுத்தமாக மூளையிலும் பதிந்துவிடுகிறது. அதுவுமின்றி, சந்ததித் தொடர்புக்குக் காரணமாக உயிர் வித்திலும் அது பதிந்துவிடும்.

ஆகவேதான், தீமையைத் தவிர்த்து நல்லதே செய்ய நாம் பழகிக் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. இதற்குத்தான் ஒழுக்கம் என்று பெயர்.

பிறர்க்கு எவ்வகையிலும் தீமை ஏற்படாதபடி எண்ணம், சொல், செயல் ஆகிய மூன்றையும் ஒழுங்குபடுத்திக் கொண்டு வாழ்வதுதான் ஒழுக்கவாழ்வு ஆகும்.

மற்ற எல்லாம் இழுக்கான வாழ்வாகிய துன்பத்தையே தான் கொடுக்கும். இதனால், காரணகாரிய விளைவு அறிந்து இன்பம் தரும் நற்செயல்களிலேயே ஒருவன் ஈடுபடவேண்டுவது அவசியமாகிறது.

★ ★ ★

பிறப்பும் இறப்பும்

நமது பிறப்பு ஒரு சம்பவமாக இருக்கலாம், ஆனால் இறப்பு ஒரு சரித்திரமாக இருக்க வேண்டும் என்பார் அப்துல் கலாம். இறப்பு சரித்திரமாக இருக்க நம் மனதைச் சீரமைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்கிறார் தாயுமானவர்.

- (11) “இறப்பும் பிறப்பும் பொருந்த-எனக்கு
எவ்வணம் வந்ததுஎன்று எண்ணியான் பார்க்கில்
மறப்பும் நினைப்புமாய் நின்ற-வஞ்ச
மாயா மனத்தால் வளர்ந்தது தோழி -

தோழி! எனக்குப் பிறப்பும் இறப்பும் பொருந்த வந்தது, எவ்வாறு என எண்ணிப் பார்த்தால், மறப்பும் நினைப்புமாய் நின்ற வஞ்சனையுடன் கூடிய மாயாமனத்தால் வளர்ந்தது என அறியலாம்.

பிறப்பும் இறப்புமாகிய சம்சாரம் எனக்கு எப்படி வந்தது என்று சிந்தித்துப் பார்த்தேன். ஏமாற்றுகின்ற வஞ்சக மாயா மனத்தால் எனக்கு வந்தது தோழி.

“இறப்பும் பிறப்பும் பொருந்த - எனக்கு
எவ்வணம் வந்தது என்று எண்ணியான் பார்க்கில்”

பரந்தாமனின் நாமம் சொல்லுங்கள். இவ்வுலக வாழ்வில் இருந்து விடுபடுவீர்கள். ஆனால், அது சுலபமானதல்ல.

நாம் தனித்திருந்து தவம் செய்யவேண்டும். வாருங்கள், பல இடங்களுக்கு யாத்திரை செல்வோம், என்று கூறி புறப்பட்டார்.

வியாசரின் 12 சீடர்களில், ஜெயமுனி என்ற சீடன் மட்டும் வர மறுத்தான்.

ஏன் வரமாட்டேன் என்கிறாய்? நான்தான் மாயையை ஏற்கனவே வென்று விட்டேனே! வெல்லாத சீடர்களை உங்களுடன் அழைத்துச் செல்லுங்கள்.

“அதெப்படி வென்றிருப்பாய், உனக்கு அந்தளவு பக்குவம் வரவில்லையே!”

குருவே! நான் சொல்வது உண்மை... உண்மை... உண்மை. நீங்கள் நம்பித்தான் ஆகவேண்டும்..

சிஷ்யன் பிடிவாதமாகச் சொன்னதால், வியாசர் அவனை ஆஸ்ரமத்திலேயே விட்டுவிட்டு, மற்றவர்களை அழைத்துச் சென்றார்.

ஒருவாரம் கழிந்து ஆஸ்ரமத்துக்கு ஒரு இளநங்கை வந்தாள். அவள் அழகில் சிக்கிப்போனான் ஜெயமுனி. உன்னைத் திருமணம் செய்ய என்ன விலை வேண்டுமானாலும் கொடுக்கிறேன், என காதல் மொழி பேசினான்.

அவ்வளவுதான்! அப்பெண் படபடவென ஆடைகளை அவிழ்த்தாள். அங்கே வியாசர் நின்றார். அவர்தான் பெண் வேடமிட்டு வந்தார்.

சிஷ்யா! நீ மாயையை வென்ற லட்சணம் இதுதானா! வா என்னோடு, என அதட்டினார். வாய் பொத்தி அவர் பின்னாலேயே கிளம்பிவிட்டான் சீடன்.

நம் மனம் எப்படிப்பட்டது. நினைப்பும் மறப்புமாய் இருப்பது மனத்தின் தன்மை.

மனம் இயங்கும் போது புறப்பொருக்களினிடத்து இன்பம் இருப்பதாகக் காட்டி மனம் நம்மை அவைகளிடத்து இழுத்துச் செல்கிறது.

மனம் செயலற்று இருக்கும்பொழுது ஆத்மாவினிடத்துள்ள இன்பத்தை நமக்கு மறைத்து வைத்திருக்கிறது.

பட்டினத்தார் பார்வை.

1. ஆணியற்ற பம்பரம் போல் மனம் ஆடும்.
2. ஆசைக்காற்றில் ஆடும் பம்பரம்
3. காசில் பணத்தில் சுழலும் காற்றாடி
4. ஐம்புலப் பறவை அடையும் பஞ்சரம்
5. புலராக் கவலை விளைமரப் பொந்து
6. மக்கள் வினையில் மயங்கும் திகிரி
7. அங்காடி நாய் போல் அலையும் மனம்
8. சாட்டையில்லாப் பம்பரம்
9. வால் அற்ற பட்டம்
10. மனம் என்னும் பெரிய மத்த யானை.

வேதாத்திரி மகரிஷி பார்வையில்

1. மனம் ஒரு மாயக் காந்தம்
2. இருப்பு, ஈர்ப்பு, கரு உணரும் காந்தத் திருப்பொருள்
3. இறை உணர்வின் படர்க்கை நிலை
4. காந்த அலை
5. ஆறாம் அறிவு
6. மனம் ஒருங்க வேண்டிய இடம் மனம். மனம் விரிய வேண்டிய இடம் சிவம். விரியாவிட்டால் மொட்டு.

7. நிலை கொண்ட வெளிக்கும் அலை கொண்ட விண்ணுக்கும் பிறந்த குழந்தை ஆறுமுகம், அவனது 6 முகங்களில் 1 "மனம்" தந்தை (மனம் பிறரைப் பார்த்தால் விண்ணைப் போல அலையும், தன்னைப் பார்த்தால் வெளி போல நிலை கொள்ளும்.)
8. எங்கும் எதிலும் மறைபொருளாக உள்ள அறிவு மனித உயிருக்குள் மனமாக உள்ளது.
9. அன்பும் கருணையுமாய் அகன்ற நிலையில் உள்ளாய். என் மனத்தை விரித்து இணைத்துக் கொண்டாய் உன்னுள்ளே.

திருவள்ளுவர் பார்வையில்

1. மனத்துக்கண் மாசிலன் ஆதல் அனைத்தறன்
2. மனம் தூயார்க்கு எச்சம் நன்றாகும்.
3. மனநலம் மன்னுயிர்க்கு ஆக்கம்
4. மனநலத்தின் ஆகும் மறுமை

உலக நீதி - பார்வையில்

மனம் போன போக்கெல்லாம் போக வேண்டாம்.

திருமூலர் - பார்வையில்

மனமது செம்மையானால் மந்திரம் செபிக்க வேண்டாம்.

மனதை நல்ல முறையில் சீரமைத்து ஒழுக்க வழியில் வாழ்வோம்.

★★★

வழிகாட்டிய வள்ளல்

மகான்களுக்கும் வள்ளல்கள் வழிகாட்டியுள்ளனர். சுவாமி விவேகானந்தருக்கு இராமகிருஷ்ணர் வழிகாட்டினார்.

சகோதரி நிவேதிதைக்கு சுவாமி விவேகானந்தரும், பாரதியாருக்கு நிவேதிதை அம்மையாரும், வேதாத்திரி மகரிஷிக்கு பரஞ்சோதி மகானும் வழிகாட்டியது போல தாயுமானவருக்கு மௌனகுரு வழி காட்டினார்.

(12) மனதேகல் லால்எனக்கு அன்றோ-தெய்வ

மவன குருஆகி வந்துகை காட்டி

எனதுஆம் பணிஅற மாற்றி-அவன்

இன்னருள் வெள்ளத்து இருத்திவைத் தாண்டி-

தோழி! என் மனம் கல்லால் ஆனது. இருந்தும் தெய்வம், மௌன குரு ஆகி வந்து, கையினால் காட்டி உபதேசம் செய்து. என் பணி என எதுவும் இல்லையாகும்படிச் செய்து, அவனுடைய இனிய அருள்வெள்ளத்துள் மூழ்கி இருக்குமாறு வைத்தான்.

பாறை போன்று என் மனம் இருந்தது. தெய்வமே மௌன குருவாய் வந்து சின்முத்திரையைக் காட்டி, என்னுடைய பாதைகளை, பணிகளை எல்லாம் மாற்றி வழிகாட்டினார். என்னை அருள் வெள்ளத்தில் மூழ்கச் செய்தார்.

இப்பாடலில் தாயுமானவர் நான்கு கருத்துக்களைச் சொல்கிறார்.

1. எப்படிப்பட்ட மனம் எனக்கிருந்தது.
2. குரு என்ன செய்தார்.
3. வாழ்க்கை எப்படி இருந்தது
4. நான் இப்போது எப்படி இருக்கிறேன்.

மனம் என்ன சிந்திக்கிறதோ அதுவாக மாறுகிறது. ஜடப்பொருளைச் சிந்திக்கின்ற மனம் ஜடமாகிறது. சித்பொருளை சிந்திக்கின்ற மனம் சின்மயம் அல்லது அறிவு மயமாகிறது.

பண்படாத மாசுடைய மனம் ஜடப்பொருளைத்தான் சிந்திக்கும். மாசற்ற பக்குவப்பட்ட மனமே அறிவாகிய இறைவனைச் சிந்திக்கும்.

- கள்ள மனதில் சிந்தனை பற்றி முன்பும் நினைந்தோம் (மலைவளர்,16)
- மனது நிகழ்பவைக் களைத்தும் சாட்சியாகவும் நிற்கிறது.(பரிபூரண.8)அவ்வாறு அதுநிற்கும் நிலையைத் தந்தது இறையே என்பது தாயுமானவர் கருத்து.
- அவ்விளைவாலேயே அம் மனமலர் மொக்கவிழ்கின்றது (பொருள்.3)
- மனம் கமழ்கின்றது. அடியர் மனம் மகிழ்கின்றது (மௌ.8)
- மனக் குறைகள் தீர்கின்றன.(மௌ.8)
- மனக் கிலேசம் மாறுகின்றது. (பொன்னை16. வம்பனேன்.6)
- மயக்கம் நீங்குகின்றது (பொன்னை.51)
- மனம் பல செயல்களைச் செய்யும் இயல்பினது. சிறு போதையைப் பெரிதாகும். நீண்ட காலம் நிலை நிறுத்தும்.

- மிகச் சாதாரணமான இவ்வுலகை எதோ உலகமென எண்ணச் செய்யும். சிற்றின்பமே உணர்ந்தெனத் தவறாக உணர்த்தும்.
- தேவையற்ற சுமையை சுமக்க நமையாளாக்கித் தான் சும்மாடு ஆகும்.
- அதோடு நில்லாது, நாளம் தூர்புத்தி புகுத்தி நற்புத்தியைச் சூறையிட்டு இந்திர ஜாலக் கோலம் காட்டும் (சச்சி.4)
- பொன், புலி மடப் பூவையரை மெய்யெனக் காட்டி நம்மைக் கவர்ந்திழுக்கும் (தன்னை.1)
- வாசனை பெருக்கும். வசம் செய்து துன்மார்க்க போதனை செய்யும் (கற்புறு.4)
- பள்ளம் தோறும் புனல் பரவுவது போல், அவ்வுள்ளம் உலகிலெல்லாம் பரக்கும் (பலவகை.10)

இத்தகு செயல்களையுடைய நெஞ்சை,

- அளவளாவு நெஞ்சாகவும் (மௌன.10)
- துன்றும் கவலை பொருந்திய தாகவும் (ஆகார.30)
- சட மொத்ததாகவும் (நினைவு ஒன்று, 9)
- உகந்து நேசிக்கு நிலையிலும் (பொன்னை.17)
- நன்னர் நெஞ்சாகவும் (ஆசையெனும்.24)
- அடியார் தொடர்பு கிடையாமையால் வாடிய நெஞ்சாகவும் (திடமுறவே.70)
- நேய நெஞ்சாகவும் (என்.அன்பர்.10)
- பழுத்த மனமாகவும் (என்.அன்பர்.11)

காட்டுகிறார் தாயுமானவர்.

பிரபஞ்ச நாட்டத்தைக் கொண்டிருக்கும் மனத்தை கல்மனம் எனக் கூறலாம். இதனைத் தாயுமானவர் "மனதே கல்லால் எனக்கன்றோ" என்கிறார்.

ஒரு மனிதன் ஞானம் அடைவதற்கு ஒரு குருவின் துணை மிகவும் அவசியம்.

தனியாக மனிதன் ஞானம் அடைய முடியாது. குரு இல்லாமல் ஞானம் இல்லை.

குரு உபதேசம் மிக முக்கியம். ஞானவேட்கை உள்ளவர்களுக்கே உபதேசம் கிடைக்கும்.

அவர்களாலேயே உபதேசத்தைப் புரிந்துகொள்ளவும் முடியும். உடனடியாக இல்லாவிட்டாலும், சற்று தாமதமாகவாவது, குரு உபதேசித்த வழிநடந்தாலே ஞானம் சித்திக்கும்.

மனதை அறிவினிடத்துச் செலுத்துவதற்குக் குரு வழிகாட்டுகிறார் என்பதை “கை காட்டி” எனத் தாயுமானவர் குறிப்பிடுகின்றார்.

மௌன குரு வடிவத்தில் தமக்கு ஞான வழியைக் காட்டித் தந்த பேற்றினை “மௌனகுருவாகி வந்து” என்கிறார்.

தாயுமானவர் தம் குருநாதர் அருளால் தம்முடைய பிரபஞ்சச் செயல் பரமார்த்திகச் செயலாக மாறி அமைந்ததை “என தாம் பணி அற மாற்றி” என்கிறார்.

பிரபஞ்ச வாழ்வில் உழன்று கொண்டிருந்த மனத்தைப் பேரானந்தம் என்னும் அமிர்தக் கடலில் குருநாதருடைய அருள் அமிழ்த்தி வைக்கிறது.

மௌனகுரு தமக்கு அத்தகைய பெரும் பேற்றினைத் தந்து தம் மனத்தை அருள் கடலில் அமிழ்த்தி வைத்தார் என்பதனை “அவன் இன்னருள் வெள்ளத்தில் இருத்தி வைத்தாண்டி என்கிறார்.

★★★

அருளால் எதையும் பார்

தானும் தன் இனமும் தன் நாடும் வாழ நினைத்தல் அன்பு. அண்டசாராசரம் வாழ நினைத்தால் அருள் எனப்படும்.

(13) அருளால் எவையும்பார் என்றான்-அத்தை
அறியாதே சுட்டினன் அறிவாலே பார்த்தேன்
இருள்ஆன பொருள்கண்டது அல்லால்-கண்ட
என்னையும் கண்டிலன் என்னேடி தோழி-

தோழி! திருவருளின் துணைகொண்டு எல்லாவற்றையும் சிவமாகவே பார்க்குமாறு கூறினான். ஆனால் நானோ, அவற்றை எனது சுட்டறிவால் கண்டேன். அப்பொழுது இருளாய் விளங்கும் பொருளைக் கண்டேன். அது தவிர அவ்விருளைக் கண்ட என்னையும் நான் காண முடியவில்லை. இது என்ன அதிசயமோ!

உலகில் உள்ள பொருள்களை இறைவனது அறிவால், அருளால் பார் என்றார் குருநாதர். இதன் உண்மை புரியாமல் என்னுடைய அறிவால் உலகத்தைப் பார்த்தேன்.

அவ்வாறு பார்த்தபோது இருளைத்தான் பார்த்தேன். அதுமட்டுமல்ல என்னையும் நான் பார்க்கவில்லை. இது என்ன விந்தையடி தோழி!

அவரவர்கள் அவர்களது அறிவைக் கொண்டு இவ்வுலகைப் பார்க்கிறார்கள். மகாபாரதத்தில் கண்ணன், துரியோதனனை நோக்கி “உலகில் ஒரு நல்லவரைப் பார்த்து வா” என்றார்.

பின்பு தருமரை பார்த்து “உலகில் ஒரு கெட்டவரைப் பார்த்து வா?” என்றார்.

“உலகில் ஒருவர் கூட நல்லவர் இல்லை” என்றான் துரியோதனன். “உலகில் ஒருவர்கூட கெட்டவர் இல்லை” என்றான் தருமன்.

அருளால் எவையும் பார் என்றான்

பஞ்சேந்திரியங்கள் கொண்டு உலகைப் பார்ப்பவர்கள் மருள் நிலையை அடைகின்றார்கள். பஞ்சேந்திரியங்களைக் கொண்டு இறைவனை வழிபடுபவர்கள் அருள் நிலையை அடைகிறார்கள்.

அருள் நிலையை அடைகின்றவர்கள் அனைத்தையும் இறைசொருபமாகக் காண்கின்றனர்.

மருள்நிலைக்கு ஆளாகின்றவர்கள் தங்களிடம் ஜீவ போதத்தை வளர்த்து அஞ்ஞானத்துக்கு ஆளாகின்றார்கள். மேலும் அவர்கள் சிற்றின்பத்தில் மயங்கிச் சிறுநெறியில் வாழ்கிறார்கள்.

பஞ்சேந்திரியங்களையும் இறைவழிபாட்டில் ஈடுபடுத்தி அருள்நிலையைத் தம்மிடத்தில் உண்டாக்கியவர் இராம கிருஷ்ணர்.

அவர் வாழ்வு அருள் வாழ்வுக்கு விளக்கமாக அமை கின்றது. பஞ்சேந்திரியங்கள் மூலமாக அவர் அனுபவித்தது பாரமார்த்திக இன்பமேயாகும்.

ஒரு சமயம் அவர் வயல் வழியாகப் போய்க் கொண்டிருந்த பொழுது பசுமையான வயலுக்கு மேல் வெண்மையான கொக்குக் கூட்டம் பறந்து சென்றது.

அதற்கு மேல் வானில் கருமையான மேகக்கூட்டம் படர்ந்திருந்தது. பசுமை, வெண்மை, கருமை ஆகிய மூன்று

வர்ணங்களையும் ஏக காலத்தில் பார்க்கும்பொழுது இயற்கையின் பேரழகு அவருடைய உள்ளத்தை அருள் நிலைக்கு எடுத்துச் சென்று விட்டது.

மற்றொரு சமயம் அவர் மேனியின் மீது சிவசின்னங்களை அணிந்து அவருக்குச் சிவ வேடமணிந்த பொழுது அவருடைய உள்ளம் சிவசொரூபத்தில் லயமாகிப் பேரின்பத்தில் திளைத்திருந்தது.

தெய்வப் பிரசாதத்தை அவர் வாயில் போட்டால் அவர் உள்ளம் அதீத நிலைக்குப் போய் விடும்.

விவேகானந்தர் தெய்வீகப் பாடல்களை இராமகிருஷ்ணர் முன் பாடினால் அதைக் கேட்கும் பொழுது அவர் உள்ளம் அதீத நிலைக்குப் போய்விடும்.

நறுமணத்தை அவர் நாசியின் மூலம் சுவாசிக்கும் பொழுது அவருடைய உள்ளம் அருள் நிலைக்குப் போய்விடும். பஞ்சேந்திரியங்கள் மூலம் அவர் பர தரிசனத்தையே பெற்று வந்தார்.

அருள்குரு இத்தகைய தெய்வீகக் காட்சியைக் காண்ப தற்குரிய உபதேசத்தைச் செய்கிறார்.

ஆனால் அருளுக்குப் பாத்திரமாகாதவர்கள் தங்கள் அறிவைக் கொண்டு உலகைக் காண்கிறார்கள்.

அறிவைக் கொண்டு உலகைப் பலப்படுத்தும் பொழுது நம்மிடத்தில் ஜீவபோதம் வளர்கின்றது.

ஜீவ போதத்திலிருந்து ஆசை, ஆணவம், அகங்காரம் ஆகியவைகள் தோன்றி நம் அறிவை மயக்குகின்றன.

அருள் நிலையில் பார்க்கும் பொழுது தெய்வமாகத் தோன்றுகின்ற ஒன்று அறிவைக் கொண்டு பார்க்கும் பொழுது உலகமாகத் தென்படுகிறது.

இதைத்தான் “அருளால் எவையும் பார் என்றான். அத்தை அறியாதே சுட்டி என் அறிவாலே பார்த்தேன்” என்று தாயுமானவர் குறிப்பிடுகின்றார்.

இருள்ஆன பொருள்கண்டது அல்லால் -

இருட்டில் எந்தப் பொருளையும் நாம் காணமுடியாது.
இருளில் நம் உடலையும் காணமுடியாது.

அஞ்ஞானத்தில் இருக்கும் மனிதன் இறைவனையும்
காணமுடியாது. தன் உண்மையான சொரூபத்தையும்
காணமுடியாது.

நாம் பெற்றுள்ள அறிவு மெய்பொருளைக் காணவோ, நம்
நிஜசொரூபத்தைக் காணவோ பயன்படுவதில்லை.

உலகைப் பற்றியும் உலகின் ஜடத்தன்மையைப் பற்றியும்
அறிவைக் கொண்டு ஆராய்ந்து வருகின்றோம்.

ஆனால் உண்மைப் பொருளை நாம் அறிய முடிவதில்லை.
இருட்டறையில் பொருள் இருந்தாலும் அது நம் கண்களுக்குப்
புலப்படுவதில்லை.

அதே போன்று அஞ்ஞானத்தில் இருக்கின்ற நமக்கு
இறைவன் தென்பட்டுக் கொண்டிருந்தாலும் அவரை நாம்
காண முடியாது.

புறப்பொருள்களைக் காண்பதற்கு நம் கண்கள் பயன்
படுகிறது. ஆனால் நம் கண்களைக் கொண்டே நம் கண்களைப்
பார்க்க முடியாது.

அதுபோன்று பேரறிவுப் பொருளிடமிருந்து வந்த
அறிவைக் கொண்டு மற்றவற்றை அறிகின்றோம். ஆனால்
அவ்வறிவினால் நம்மை அறிய முடிவதில்லை.

மாசற்ற மனத்தில் தோன்றும் அறிவைக் கொண்டுதான்
இறைவனையும், நம் நிஜசொரூபத்தையும் காண முடியும்.

குருவின் அருளாலும் தாயவாழ்வாலும் அப் பேரறிவை
நாம் பெற முடியும். உலக வாழ்வில் உழன்று ஜீவபோதத்தை
வளர்த்து வருகின்ற மக்கள் இறைவனையோ தங்களுடைய நிஜ
சொரூபத்தையோ காணமாட்டார்கள்.

சொல்லால் விளைந்த சுகம்

(14) என்னையும் தன்னையும் வேறா - உள்ளத்து
எண்ணாத வண்ணம் இரண்டுஅற நிற்கச்
சொன்னது மோஒரு சொல்லே - அந்தச்
சொல்லால் விளைந்த சுகத்தைஎன் சொல்வேன்-

தோழி! என்னையும் தன்னையும் வேறு வேறாக மனத்தகத்து எண்ணாத வண்ணம், இரண்டு அற நிற்கச் சொன்னது என்னவோ, ஒரு சொல்தான். ஆனால் அந்த ஒரு சொல்லால் விளைந்த இன்பத்தை எவ்வாறு விளக்குவேன்?

ஆன்மாதிய என்னையும் பரமான்மாதிய தன்னையும் வெவ்வேறாக மனத்தினிடத்து இரண்டாக நிற்காதவாறு, ஒன்றாக அதாவது அத்வைதமாகச் சொன்ன மகாவாக்கியமான சொல் ஒன்றே. அந்த ஒரு சொல்லால் உண்டாகிய சிவானந்தத்தை என்னென்று உரைப்பேன் தோழி.

“என்னையும் தன்னையும் வேறா-உள்ளத்து
எண்ணாத வண்ணம் இரண்டுஅற நிற்கச்
சொன்னது மோஒரு சொல்லே”

இறைவனும் நாமும் வேறானவர்கள் என்று கருதிச் செயல்பட்டு வருகின்றோம்.

இறைவனிடமிருந்து நம்மைப் பிரித்துக் கொண்டதால் நமக்கு அன்னியமாக இவ்வுலகையும், இவ்வுலகத்திலுள்ள உயிர்களையும் எண்ணி, அவைகளிடத்து இணக்கம் வைத்து வருகின்றோம்.

இந்த நிலைமையை வேதாந்தம் துவைதம் என்று கூறுகிறது.

சாதனை செய்து படிப்படியாக மனம் பண்பட்டு வரும் பொழுது நாமும் உலகமும், உயிர்களும் இறைவனுடைய அம்சங்கள் என்று உணர்கின்ற நிலை வருகிறது.

இந்நிலையை வேதாந்தம் விசிஷ்டாத்வைதம் எனக் கூறுகிறது.

முற்றிலும் பண்பாடு அடையும் பொழுது அனைத்தும் இறைவன் என்கின்ற உண்மையைக் காண முடிகிறது. அதை அத்வைதம் என்கிறோம்.

“பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும்”

என்று திருவள்ளுவரும்,

“ஒன்றாய்க் காண்பதே காட்சி”

என்று ஒளவையாரும்,

“காக்கை குருவி எங்கள் ஜாதி”

எனப் பாரதியாரும்,

“யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்”

எனப் பூங்குன்றனாரும் குரல் கொடுத்தார்கள்.

“பழுத்த நிலை வரும் வரையில் நீ, நான் என்போம்

பதமடைந்தோம் ஒன்றானோம் பரமானந்தம்”

எனும் வரிகள் மூலமாக அணுமுதல் அனைத்தும் வெளியின் இயக்க நிலைகளே என அனைத்தையும் ஒன்றாகக் காணுகின்ற காட்சியைப் பார்க்கிறோம்.

அத்தைத நிலையில் ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் இருக்கிறோம். அப்பொழுது ஆனந்தத்தைத் தவிர வேறு ஒன்றுமில்லை. அதை வேதாந்தம் “ஆனந்தம் பிரம்மம்” என்று கூறுகிறது.

மனம் ஒடுங்குமிடத்து ஆழ்ந்த உறக்க நிலை ஏற்படுகிறது. அப்பொழுது ஆனந்தம் தான் எஞ்சி இருக்கிறது.

மனத்தை இறைநிலையில் லயிக்கும்படிச் செய்து, அதை அழித்துவிடும் பொழுது நிலையான பேரின்பம் உண்டாகிறது. அப்பேரின்பம்தான் நம்முடைய உண்மையான சொரூபமாகும்.

தாயுமானவருக்கு அவருடைய குருநாதர் “சும்மா இரு” என்று உபதேசித்தார்.

குரு உபதேசித்தது “என்னையும் தன்னையும் வேறா உள்ளத்து எண்ணாத வண்ணம் இரண்டு அற நிற்கச் சொன்னதுமோ ஒரு சொல்லே” என்பதில் குறிப்பிடுகின்றார்,

சொல்லால் விளைந்த சுகத்தை என் சொல்வேன்.

மனம் ஆத்மாவில் லயிக்கும் போது பேரானந்தம் நிலை ஏற்படுகிறது.

“நான் பிரம்மம்” என்ற எண்ணம் மேலோங்கும்பொழுது உண்டாகும் இன்பத்துக்கு நிகரானது வேறு ஒன்றுமில்லை.

“நான் பிரம்மம்” என்று வெறுமனே சொல்லுவதில் சுகத்தைக் கண்டுவிட முடியாது. மனத்திலுள்ள சிற்றுணர்வு அழிக்கப்பட்டு அது வேருணர்வாக வடிவெடுக்கும் பொழுது நான் பிரம்மம் என்பதில் உண்டான சுகத்தை அனுபவிக்க முடியும்.

அப்பேரானந்தத்தை விளக்குவதற்குச் சொல் இல்லை. மனம் அதில் கரைந்து போகும் பொழுது சொல்லுக்கு இடம் எங்கே?

யோக அனுபவத்தில் தமக்கு ஏற்பட்ட அனுபவத்தை இராமகிருஷ்ணர் கூறும்பொழுது, குண்டலினி சக்தி ஆறாவது ஆதாரமாகிய புருவமத்திக்கு வரும்பொழுது உண்டாகும்

ஆனந்தத்தை அனுபவிக்க முடிகிறதேயன்றி அதை விளக்குவதற்குச் சொல் வருவதில்லை என்கிறார்.

இதைத்தான் தாயுமானவர் “அந்தச் சொல்லால் விளைந்த கசுக்கதை என் சொல்வேன்” என்கிறார்.

நாம் உடல் மயம், உள்ளம் மயம் என்று உணர்கின்ற பொழுது சிற்றின்பத்தைத்தான் அனுபவிக்க முடியும்.

நாம் பிரம்மம் என்று உணர்கிறபொழுது பேரானந்தத்தை அனுபவிக்கிறோம். அதைச் சொற்கொண்டு விளக்க முடியாது.

இந்த உலகில் காணும் பொருட்களும், அனுபவிக்கும் சரீர சுகங்களும் அற்பமானவை, அழியக்கூடியவை என்பதை அறிந்து, இவைகளைத் தவிர்த்து, முற்றும் துறந்த முனிவர்களாகவும், சன்னியாசிகளாகவும் வாழ்ந்தனர் பலமகான்கள்.

ஒரு அரண்மனையின் அந்தப்புரத்தில் இரவு நேரத்தில் நுழைந்தான் ஒரு திருடன்.

ஏதாவது திருடலாமென்று மறைந்திருந்தான். அப்போது, அரசனிடம், “நம் பெண்ணுக்கு வயதாகிறதே! ஒரு சிறந்த ஆடவனைத் தேர்ந்தெடுத்து, அவளுக்குக் கல்யாணம் செய்து வைக்க வேண்டாமா? இதுபற்றி சீக்கிரம் ஒரு முடிவு எடுங்கள்...” என்றாள் அரசி.

அரசனும், “சரி, நாளை காலையில், நம் பெண்ணை அழைத்துக்கொண்டு, மங்கள திரவியங்களுடன், பக்கத்தில் உள்ள தபோவனத்துக்குப் போகலாம்.

அங்கே, தவத்தில் சிறந்த பல முனிவர்கள் தவம் செய்து கொண்டிருக்கின்றனர். அவர்களில் ஒருவரைத் தேர்ந்தெடுத்து, அவருக்கு நம் பெண்ணைக் கல்யாணம் செய்துகொடுத்து, பாதி ராஜ்ஜியத்தையும் கொடுப்போம்!” என்றான்; அரசியும் சம்மதித்தாள்.

இவர்கள் பேசிக் கொண்டிருந்ததைக் கேட்ட திருடனுக்கு ஒரு யோசனை தோன்றியது.

“நாமும் விபூதி, ருத்திராட்சம் அணிந்து, காவியுடுத்தி, தண்டு, கமண்டலத்துடன் முனிவர் வேடத்தில் தபோவனத்தில் உட்கார்ந்துவிடுவோம்.

காலையில் அரசனும், அரசியும் வரும்போது தீவிரமாகத் தவம் செய்துகொண்டிருந்தால், நம்மை பெரிய தவசியாக எண்ணி, தன் பெண்ணை ராஜா கல்யாணம் செய்துகொடுத்து, பாதி ராஜ்ஜியமும் கொடுத்தாலும் கொடுக்கலாம்’ என்று எண்ணிய அவன், எதையும் திருடாமலே போய் விட்டான்.

திட்டப்படி, மறுநாள் காலை அந்தத் தபோவனத்தில் ஒரு தபசியாக உட்கார்ந்து, “நமசிவாய, நமசிவாய..” என்று முணுமுணுத்துக் கொண்டிருந்தான்.

அரசனும், அரசியும், இளவரசியும் ஏராளமான திரவியங்களுடன் வந்தனர். ஒவ்வொரு தபசிகளாகப் பார்த்தபடி வந்தவர்கள், திருட்டு தபசியிடம் வந்ததும் நின்றுவிட்டனர்.

ஓரக்கண்ணால் இதை பார்த்ததும், மேலும் தீவிரமாக ஜெபம் செய்ய ஆரம்பித்துவிட்டான். அரசனுக்கும், அரசிக்கும் இவனைப் பிடித்து விட்டது.

இருவரும் இவன் முன் வணங்கி, எழுந்து நின்றனர். மெதுவாகக் கண்ணைத் திறந்து பார்த்து, “யார் நீங்கள்? என்ன விஷயமாக என்னை நாடி வந்தீர்கள்?” என்று கேட்டான் திருட்டு தபசி.

அரசனும், பணிவுடன், “என் பெண்ணை கல்யாணம் செய்துகொண்டு, பாதி ராஜ்ஜியத்தையும் பெற்று அரசனாக வேண்டும்..” என்று வேண்டினான்.

ஒரு சில வினாடிகள் தான். இந்தத் திருட்டு சன்னியாசிக்கு ஒரு மனமாற்றம் ஏற்பட்டது.

உடனே, அரசன் காலில் விழுந்து எழுந்து, “அரசே! என்னை மன்னித்து விடுங்கள். நான் உண்மையான சன்னியாசி இல்லை.

நேற்றிரவு அரண்மனை அந்தப்புரத்தில் திருட வந்தேன். நீங்களும், அரசியும் பேசிக் கொண்டிருந்ததைக் கேட்டேன்.

“சன்னியாசி போல் நடித்து அரசகுமாரியையும், ராஜ்ஜியத்தையும் பெறலாமென்ற எண்ணத்தில் சன்னியாச வேஷம் பூண்டு உட்கார்ந்தேன்.

“தாங்களும் என்னை உத்தமமான தபஸ்வி என்று எண்ணி, பெண்ணையும், ராஜ்ஜியத்தையும் அளிக்க முன்வந்தீர்கள். இப்போது என் மனம் மாறிவிட்டது. சிறிது நேரம் காவியுடுத்தி, தண்டு, கமண்டலம் ஏந்தி, விபூதி ருத்திராட்சம் தரித்து, சிவநாமாவை சொன்னதற்கே இப்படி ஒரு ராஜகுமாரியும், ராஜ்ஜியமும் கிடைக்குமென்றால்...

“உண்மையாகவே நான் ஒரு சன்னியாசியாகி, அந்தப் பரமேஸ்வரனை பக்தி செய்தால், இந்த சாதாரண ராஜ்ஜியத்தைவிட உயர்ந்ததான மோட்ச ராஜ்ஜியமே கிடைத்துவிடும். என்றும் நித்யமான அந்த மோட்ச சாம்ராஜ்ஜியத்தை அடையவே நான் விரும்புகிறேன்!” என்றான்.

ஒருவன் சிறிது நேரமாவது தியானத்தில் அமர்ந்து, பகவான் நாமத்தைச் சொன்னால், இகலோகத்திலும் எல்லாம் தேடி வரும்.

அதையெல்லாம் உதறித் தள்ளிவிட்டு, அதே பகவானை தியானித்து, முக்தியும், மோட்சமும் பெறலாம். அதுவே பேரானந்தம். அதற்கான முயற்சி வேண்டும்!

★★★

விஷயானந்தம் பரமானந்தம்

புதினான்காவது பாடலில் சொன்ன “அந்தச் சொல்லால் விளைந்த சுகத்தை” இந்தப் பாடலில் தாயுமானவர் தருகிறார்.

(15) விளையும் சிவானந்த பூமி-அந்த

வெட்ட வெளிநண்ணித் துஷ்ட இருள்ஆய்
களையைக் களைந்து பின் பார்த்தேன்-ஐயன்
களைஅன்றி வேறுஒன்றும் கண்டிலன் தோழி-

தோழி! சிவானந்தம் விளையும் பூமியாகிய அந்த வெட்டவெளியை அடைந்து, கொடிய இருளாகிய ஆணவமலம் நீங்கப் பெற்று, பிறகு பார்த்தேன். அப்பொழுது எம் தலைவனின் அழகைத் தவிர வேறொன்றும் கண்டிலேன்.

சுகம் விளையத்தக்க சிவானந்த பூமியாகிய அந்த சிதாகாய வெளியினைப் பொருந்திக் கெட்ட இருள் என்கின்ற களையைப் பறித்தெறிந்து பிறகு பார்த்தேன்.

ஆனந்த சொரூபமான பிரம்மத்தைத்தான் பார்த்தேன். அங்கு வேறொரு பொருளையும் காணவில்லை.

இந்த பாட்டில் தாயுமானவர் மூன்று கற்பனையான உதாரணங்களைக் கூறுகிறார்.

1. பூமி பிரம்மத்திற்கு உதாரணம்
2. பயிர்கள் பிரம்மானந்தத்திற்கு உதாரணம்
3. களை அறியமைக்கு உதாரணம்.

பூமியில் என்ன விளைகிறது? பயிர்கள் விளைகிறது. பிரம்மத்தில் என்ன விளைகிறது? பிரம்மானந்தம் விளைகிறது.

பிரம்மன் என்ற பூமியிலிருந்து வருகிறது ஆனந்தம். பூமி பயிர்போல் பிரம்மத்தில் வருவது ஆனந்தம் பிரம்மானந்தம்.

முயற்சி செய்து பயிரில் உள்ள களையை நீக்க வேண்டும். அப்படி நீக்காவிட்டால் பயிர் வளராது. அப்படி நம்முடைய அறியாமை என்ற களையை நீக்கிவிட்டால் வருவது பிரம்மானந்தம்.

சுகம் விளையும் பூமியை சிவானந்தம் என்கிறார். சிவா என்றால் எப்பொழுதும். சிவானந்தம் என்றால் எப்பொழுதும் ஆனந்தத்ததைக் கொடுப்பது.

பரமானந்தம் என்றால் என்ன?

நம் முன்னோர்கள் பரம்பொருளை அடைவதற்கு இரண்டு வழிகளைக் காட்டுகிறார்கள். ஒன்று பரவிருத்தி மார்க்கம், மற்றது நிவிருத்தி மார்க்கம்.

உலக வாழ்வாகிய இல்வாழ்வை முறையாக, அறவழியில் நடத்துவது பரவிருத்தி எனப்படும்.

இவற்றையெல்லாம் துறந்துவிட்டு, பரமாத்மாவோடு ஐக்கியமாகி பிறவிப் பெருங்கடலில் இருந்து விடுதலை பெறுவதற்கான முயற்சி நிவிருத்தி மார்க்கம் எனப்படும்.

தனக்கும், தான் சார்ந்த இந்த மனித குலத்திற்கும், அனைத்து உயிர்களுக்கும் தீங்கு செய்யாமல் நல்லறத்தின்படி வாழ்ந்து, தன் பிறவியின்படி தனக்கு விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களைத் தவறாமல் செய்து உய்வது பரவிருத்தி மார்க்கம்.

இதிலே கர்மங்களை எவ்வளவு சரியாகச் செய்கிறோமோ, அந்த அளவுக்கு நம் பாவப் பதிவுகள் நீங்கி விடும்.

ஆனால் நம் வினைகள் நீங்கும் வரையிலும் பிறவிகள் தொடரும் என்பது கருத்து.

சிலருக்குச் சந்தேகம் எழக்கூடும். அதாவது நம் பழைய வினைகள் குறைவது ஒருபுறம் இருக்கட்டும், புதிய வினைகள் வேறு சேர்ந்து விடுமே, பிறகு என்ன வினைகளைக் களைந்து மேன்மை அடைவது என்று. வினைகள் குறையுமளவுக்கு ஒருவனுக்கு சத்துவ குணம் மேலோங்கிவிடும்.

சத்துவகுணம் மேலோங்கிய அளவு ஒருவர் ஆற்றும் வினைகள், பற்றும் வினைகளை அறுக்கும் விதமாகவும், பழவினைகள் ஒழியும் அளவிலேயே விளங்கும் என்பது கோட்பாடு.

இதெல்லாம் வேண்டாம். விடாது வினைகளைப் பெருக்குவதும், பின் அவற்றை அழிப்பதுமாக பிறவிகளை நீட்டிக்கொண்டே இருக்க வேண்டாம்.

இந்தப் பிறவியோடு முடித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று ஆன்ம விசாரம் கொண்டு எல்லாவற்றையும் துறந்து பூரணமான உள் நிறைவைப் பெற முயற்சி செய்வது நிவிருத்தி மார்க்கம்.

அதாவது கர்மங்களை விட்டு, பாச பந்தங்களைத் துறந்து சந்நியாசம் மேற்கொண்டு சதாசர்வ காலமும் ஆன்ம சிந்தனை, தியானம் என்று இருந்து, தன் ஆன்மாவே பிரம்மம் என்று அறிந்து நிறைவான நிலையை அடைவது.

சமாதி என்று சொல்லப்படும் அந்த நிலையானது ஒருமுறை கிட்டினால் அப்படியே சாச்வதமாக இருப்பது.

நான் பிரம்மம் என்ற ஒரே நினைவுதான் ஆனந்தம். அதுவே பரமானந்தம். நிவிருத்தி மார்க்கத்தில் சித்தி பெற்றவன்தானே அந்தப் பிரம்மம் என்ற ஆனந்தமாக ஆகிவிடுகிறான்.

அங்கே பயமில்லை, துக்கமில்லை, காம குரோதங்களும் இல்லை.

எனவே ஓயாத முயற்சியும் வேண்டியிருப்பதில்லை. ஒருமுறை அந்த இலக்கை அடைந்துவிட்டால் போதும். அப்புறம் அதிலிருந்து நழுவுவது, விலகுவது என்பது கிடையாது.

சமாதி நிலை என்றால் அது ஏதோ ஒரு பயங்கரமான நிலை போன்ற தோற்றத்தை, மாயையை சில எழுத்தாளர்கள் உருவாக்கி வைத்திருக்கிறார்கள்.

பலர் நினைப்பது போல சமாதி என்பது ஒரு கல்லைப் போல அமர்ந்திருக்கும் ஜடநிலை அல்ல. சமாதியின் மூலமே ஒரு சாதகன் அறியாததை அறியவும், காணாததைக் காணவும், புகாததில் புகவும் முடியும்.

உலகாய விஞ்ஞான அறிவானது சமாதியில் மேன்மையடைந்த ஒரு யோகியின் ஞானத்தின் முன் ஒன்றுமே இல்லை.

வெறும் தூசு. மனம், வாக்கு கடந்த உள் தெய்வீக அனுபவமே சமாதி. அதை விளக்க மொழியே கிடையாது. வழியும் கிடையாது. அது முற்றிலும் அனுபவம் சார்ந்த விஷயம்.

ஆனந்தம், அமைதி, இன்பம் போன்ற அனைத்து செயல்களும், உணர்வுகளும் அதிலே ஒடுங்கிவிடுகின்றன.

தொடர்புகள் எல்லாவற்றிற்கும் அப்பாற்பட்ட இந்த நிலை செயலற்ற நிலை என்று கருதினால் அது மூடத்தனம். அது செயலற்ற நிலையல்ல, பூரண விழிப்புநிலை.

சமாதி நிலையை அடைய வேண்டுமாயின் ஒருவர் பிரம்மச்சரியம், உணவுக்கட்டுப்பாடு மற்றும் உள்ளத் தூய்மையைக் கடைபிடித்தே ஆகவேண்டும்.

மனமானது பூரணமாக தியானத்தில் மூழ்கும்போது சமாதி வாய்க்கிறது. ஜீவாத்மா, பரமாத்மா ஐக்கியம் நிகழ்கிறது.

ஒரு சீடனானவர் குருவானவர் சமாதி நிலைக்குத் தன்னை தள்ளிவிடுவார் என்று சோம்பிக் கிடந்தால் வெற்றி கிட்டாது.

பரமாத்மனை உணர்ந்துவிட்ட பிறகு தியானமும் இல்லை சமாதியும் இல்லை.

ஆரம்ப தியான சமாதியில் ஞானி தன்னுள் உலகையே எண்ணங்களின் அசைவாகக் காண்கிறார். தூய நிர்விகல்ப சமாதியிலோ பிறப்பிறப்பையே கடந்துவிடுகிறார்.

ஞானாக்கினியால் அவருடைய எல்லாச் சந்தேகங்களும், மயக்கங்களும், அவித்யா, காமம், கர்மம் என்ற மூன்று முடிச்சுகளும் அழிந்துபோய் விடுகின்றன.

எல்லா சம்ஸ்காரங்களும், வாசனைகளும் முற்றிலும் நீங்கிவிடுகின்றன. ஸ்ரீராமர், ஸ்ரீ கிருஷ்ணர், ஸ்ரீசங்கரர் போன்றவர்களெல்லாம் சமாதியில் இருந்துகொண்டே சமூகத் தொண்டாற்றினார்கள்.

ஜனகரை இதற்கு முன்னுதாரணமாகக் குறிப்பிடுவார்கள். அவர் சமாதி நிலையிலேயே அரசப் பரிபாலணம் செய்தார். ஒரு வினாடிப் பொழுதுகூட அவர் பிரம்மத்தை நீங்கியதில்லை.

அவரும் ஒரு சோதனைக்கு உட்படுத்தப்பட்டபோது "மிதிலையே முழுவதுமாக எரிந்து போனாலும் எனக்கு எந்தவித நஷ்டமும் கிடையாது. ஆழியாத ஆத்ம சாம்ராஜ்யம் என்னிடம் உள்ளது" என்று சொன்னதாகச் சொல்வார்கள்.

தியானத்தில் இருந்தாலும், தொண்டிலே இருந்தாலும் சிதறாத மனதைப் பெற்றிருப்பதே உண்மையான சமாதி. அதாவது வேலை செய்யும்போது கூட சமாதி நிலை பாதுகாக்கப்பட வேண்டும்.

கண்களை மூடிக்கொண்டு மலைக் குகைகளிலும், காடுகளிலும் அடையும் சமாதி வேலையின் போது மனம் சிதறுமானால் அது சமாதியே அல்ல.

“விளையும் சிவானந்த பூமி-அந்த

வெட்ட வெளிநண்ணித் துஷ்ட இருள்ஆம்
களையைக் களைந்து பின் பார்த்தேன்-”

சுகத்தில் இரண்டு வகை உண்டு. 1. விஷயானந்தம். 2. பிரம்மானந்தம்.

பொருள்களோடு சேர்வதால் வரும் ஆனந்தம் விஷயானந்தம். பிரம்மத்துடன் சேருவதால் கிடைக்கும் ஆனந்தம் பிரம்மானந்தம்.

விஷயானந்தத்திற்கு பொருள்கள் இல்லாத போது துக்கம் வரும். விஷயானந்தத்திற்கு உபாயம் புண்ணியம். புண்ணியம் பெற தர்மம் செய்ய வேண்டும்.

பிரமானந்தத்திற்கு உபாயம் ஞானம். பிரம்மானந்தத்தை அடைய வேண்டுமானால் ஞானம் வேண்டும். எத்தகைய ஞானம் வேண்டும்? பிரம்ம ஞானத்தினால் அடைய முடியும்.

ஞானத்தைப் பெற இரண்டு வழிகள் உண்டு. 1. குரு கிருபையும் சாஸ்திர உபாயமும் 2. ஞானம் பெற விரும்புவன் மனப்பக்குவம் பெற்றிருக்க வேண்டும்.

நம் கண்ணுக்கு விளங்கும் வெட்டவெளியாகிய ஜடாகாசத்திலும் கனவில் தோன்றும் சித்தாகாசத்திலும் நாம் அனுபவிக்கும் சுகம் நிலையானதன்று.

உலகை நாடி ஓடுவதும் மனக்கற்பனையில் சிற்றின்பத்தை நாடி மயங்குவதும் நம்முடைய இயல்பாகும்.

இவ்வுலகையும் சித்தத்தையும் கடந்து அறிவுப் பெருவெளியில் பொருந்தும் பொழுது உண்டாகின்ற பேரானந்தமே? சிவானந்தமாகும்.

அவ்வறிவுப் பெருவெளியாகிய பூமியில்தான் சிவானந்தம் என்னும் பயிர் விளைகிறது.

சிவானந்தம் என்னும் பூமியை அடைவதற்கு நம்மிடமுள்ள கொடிய இருளாகிய அஞ்ஞானத்தைக் களைந்தாக வேண்டும்.

இருளில் நம்மையும் பார்க்க முடிவதில்லை. நம்மைச் சுற்றிலும் உள்ள பொருள்களையும் பார்க்க முடிவதில்லை.

ஆகையால் பாபகாரியங்களைச் செய்வதற்கு இருள் நல்ல வாய்ப்பாக இருக்கிறது. அஞ்ஞானம் நம்மிடம் இருக்கும்பொழுது பாப எண்ணங்கள் நம் உள்ளத்தில் வேலை செய்கின்றன.

புறத்திலுள் இருள் கொடிய செயல்களுக்கு ஆதரவாக இருப்பது போன்று அகத்திலுள்ள அஞ்ஞானம் நம்முடைய கெட்ட இயல்புகளுக்கு ஆதரவாக இருக்கின்றது.

எனவே அஞ்ஞானத்தைக் கொடியது என்கிறார் தாயுமானவர். புறத்திலுள்ள இருள் நீங்கினால் புறத்திலுள்ள பொருள்கள் உள்ளபடி தெரிகின்றன. அகத்திலுள்ள அஞ்ஞானம் அகன்றால் நம்முடைய நிஜசொருபம் நமக்குத் தெளிவாக விளங்கும்.

வெட்டவெளி

black hole வெட்டவெளியின் ஒரு சிறுபாகம் இத்தனை Gravity இருக்கும் என்றால் வெட்டவெளிக்கு எத்தனை ஆற்றல் / Gravity இருக்கும். தாயுமானவர் வெட்டவெளியின் ஆற்றலை குறிக்கும் சொற்களை ஆங்காங்கே தமது பர்டல்களில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

- "தன்னருள் வெளிக்குளேயகிலாண்டகோடியெல்லாந் தங்கும்படிக் கிச்சைவைத்துயிர்க்குயிராய்த் தழைத்ததெது"
- இங்குக் கடுவெளியாகக் காட்டப்பட்ட (எந்.பொரு.14)
- இறைவனை, சுகாரம்பப் பெருவெளி (பொருள்வகை.1)
- தூவெளி? பரப்பு (ஆரணம்.4)
- அகண்டப் பரப்பான ஈசா (சொலற்கரிய.3)
- பெரு வானமே (சிறுகோ.3)
- தூரியங் கடந்த வொன்று தூவெளியாய் நின்ற பெரிய நிறைவே (காண்.3)
- சோதியே நந்தாச் சுகவடிவே தூவெளியே (ஆகாதோ.8)

இதோ பாரதியாரின் வெட்டவெளியின் இருபரிமான Gravity ஈர்ப்பு ஆற்றல் மற்றும் தள்ளல் ஆற்றலின் கவி

"வெட்டவெளியாயறிவாய் வேறு பல சக்திகளைக் கொட்டுமுகிலாயணுக்கள் கூட்டிப்பிரிப்பதுவாய்"

சுத்தவெளி ஒரு பேராற்றல்

நாம் எங்கே வாழ்கிறோம்? பூமி, உருண்டை என்ற உலகின் மீது. இந்த பூவுலகின் எடை என்ன இருக்கும்? பலகோடி டன்கள் இருக்கலாம் அல்லவா?

இதே உலகம் ஆண்டுக்கு ஒருமுறை சூரியனை வலம் வந்து கொண்டிருக்கிறது. இந்த சூரியனின் எடை எவ்வளவு இருக்கும்? பூமியைவிட சூரியன் 3.33 லட்சம் தடவை எடை அதிகமாக உள்ளது.

இப்பொழுது யூகிப்போம். சூரியனும், பூமியும் சேர்ந்தால் மொத்த எடை எவ்வளவு இருக்கும்? நம்மால் சாதாரணமாக கணக்கிடவே முடியாது.

எனினும், நமது யூகத்தால் ஓரளவு அனுமானம் கொள்ளலாம். சூரியனும், பூமியும் சேர்ந்து கணக்கிடங்காத கோடி கோடி டன்கள் எடை இருக்கும் என்று நம்பலாம்.

அடுத்தபடியாக, சூரியனும், பூமியும் எங்கே இருக்கின்றன? இரண்டு கோள்களுமே சுத்தவெளியில் தான் லேசாக மிதந்து, உருண்டு ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றன. இது மறுக்கமுடியாத உண்மை.

இப்பொழுது சிந்திப்போம். ஒரு பொருள் மீது இன்னொரு பொருள் மிதக்கிறது என்று சொன்னால் எந்தப் பொருள் வலிதாக இருக்கும்? மிதக்கும் பொருளை விட தாங்கும் பொருள்தான் வல்லமை உடையதாக இருக்கவேண்டும்.

இந்தக் கருத்தை மனதால் கணித்துப் பார்த்தோமானால் சூரியன், பூமி இரண்டைவிட சுத்த வெளி அதிக வல்லமை உடையதுதான் என்று ஐயமின்றி விளங்கிக்கொள்வோம்.

இதனால், சுத்தவெளி எந்த ஆற்றலும் இல்லாத ஒரு வெற்றிடம். அல்லது சூன்யம் என்ற கருத்து மாறிவிடுகிறது.

நமக்குத் தெரிந்த சூரியக் குடும்பத்தையும் மேலும் ஆகாயவெளியில் உலவும் கோடிக்கணக்கான சூரியக் குடும்பங்களையும் லேசாகத் தாங்கிக் கொண்டிருக்கும் சுத்தவெளியின் பேராற்றலும் அதன் வல்லமையும் இணையற்றது என்று விளங்கிக்கொள்கிறோம்.

"இறைநிலைக்கு எதுவுமாகும் சிறப்பாற்றல் இயல்பாக இருக்கிறது. அதற்குக் காரணம் இறைநிலை என்றால் சுத்தவெளியே அன்றி வேறு இல்லை. சுத்தவெளி என்பது

ஒன்றுமில்லாத சூன்யம் என்று புலனளவில் மனித இனம் முதன்முதலில் கணித்துக் கொண்டது. ஆயினும் உண்மையில் அது நான்கு வளங்களையும் ஒன்றிணைத்த அருட் பேராற்றலாகும். அவ்வளங்கள் 1) வற்றாயிருப்பு 2) பேராற்றல், 3) பேரறிவு 4) காலம். இந்த நான்கு வளங்களையும் ஒன்றிலிருந்து மற்றதைப் பிரிக்கவும் முடியாது. இறை நிலையிலிருந்து வேறுபடுத்திக் காணவும் முடியாது. ஒரு தண்ணீர் குழாய் அடியில் ஒரு தொட்டியை வைத்து குழாயைத் திறக்கிறோம். தண்ணீர் தொட்டியில் நிரம்புகிறது. தொட்டி நிரம்பி விட்டால், தொட்டியிலிருந்து தண்ணீர் வெளியேறுகிறது. இங்கு தொட்டியின் கொள்ளளவு (capacity) தான் தண்ணீரை ஏற்றுக்கொள்வதற்கும் தள்ளிவிடுவதற்கும் காரணம். இதேபோலத்தான் தன்னிறுக்கச் சூழ்ந்தமுத்தும் ஆற்றல். அதுபோதிய செறிவு பெற்றபின் தள்ளு விசையாகிறது. அது அதனுடைய ஆற்றல் அழுத்தமாகத் தன்னையே நொறுக்கிக் கொண்டு இறைத் துகள்களாக மாற்றம் பெறுகின்றது. இறைநிலையின் இந்த தன்மாற்றம் நுண்ணிய துகள் மரபணு என்ற பெயரால் வழங்கப்படுகின்றது. இதனை ஆங்கிலத்தில் ஈதர் (Ether) என்று கூறுகின்றார்கள். இதனால் பொதுவாக ஒரே ஆற்றல்தான் பேரியக்க மண்டலம் முழுவதும் ஈர்ப்பு விசையாகவும் (attractive force), தள்ளுவிசையாகவும் (Repulsive force) செயல்படுகின்றது. இந்த அழுத்தம் எனும் இறுக்கும் விசை எங்கும் எப்போதும் வேறுபடுவதில்லை. இறுக்கும் விசையான கூட்டு விசையும், விலக்கும் விசையான தள்ளுவிசையும் பிறக்குமிடம் இறைவெளியே. தள்ளு விசைதான் பலதரப்பட்ட ஏற்றத்தாழ்வுகளோடு செயல் படுகின்றது. வெளிச்சத்தைப் பல ஏற்றத்தாழ்வோடு பார்க்கிறோம். அங்கெல்லாம், இருட்டுக்கு ஏற்றத்தாழ்வு இல்லை. வெளிச்சத்தின் கனம் குறையக்குறைய இருட்டின் கனம் அதற்கேற்ற அளவில் அதிகமாக உணரப்படுகின்றது. இறைநிலையானது துகள்களாகி அவை இணைந்து அணுக்களாகி, அணுக்களின் செறிவுநிலைகளுக்கேற்ப பஞ்ச பூதங்களாகி, பஞ்சபூதக்கலவையால் அண்டங்கள் பலவாகி வந்ததன் மாற்றத்தில் ஒன்றுதான் உலகம்."

ஐயன் களைஅன்றி வேறுஒன்றும் கண்டிலன் தோழி-

அஞ்ஞானம் அகன்றால் சிவானந்தத்தை தவிர வேறொன்றுமில்லை. இன்பமே, பேரின்பமே. “எத்தனை கோடி இன்பம் வைத்தாய் இறைவா” என்றழைக்கின்றனர்.

அஞ்ஞானமே இத்தனை வேறுபாடுகளுக்கும் துன்பத்துக்கும் காரணம். அஞ்ஞானம் அகலும்பொழுது வேறுபாடுகளும் துன்பமும் இருந்த இடம் தெரியாமல் மறைகின்றன.

மனிதன்படுகிற துன்பத்துக்கு எல்லாம் அஞ்ஞானமே காரணம் என்கிறார் விவேகானந்தர்.

உலகத்தில் காணப்படும் அழகு மயக்கத்தை உண்டு பண்ணுகிறது.

அருவெறுப்புக்குரிய ஒன்றை அழகுடையதாகக் காண்பது அஞ்ஞானத்தின் விளைவாகும்.

உடல் அழகில் உயிர்கள் அனைத்தும் மயங்கிக் கிடக்கின்றன. தோல், தசை, ரத்தம், நரம்பு, மஜ்ஜை, எலும்பு ஆகிய அருவருப்பான பொருள்களால் ஆனது உடல்.

அப்பொருள் ஒவ்வொன்றையும் தனித்தனியாக நோக்கின் அதனிடத்தது அழகு தென்படாது.

அருவருப்புக்கான பொருள்கள் அனைத்தையும் உடலாகப் பொருத்தி வைத்து அஞ்ஞான அதைப் பார்க்கின்ற பொழுது மயக்கத்ததுக்கு ஆளாகின்றான்.

முடி அல்லது உரோமம் உடலை விட்டுத் தனியாக தரையிலோ உணவிலோ கிடக்கும் பொழுது அதை வெறுத்து ஒதுக்குகின்றோம்.

ஆனால் அதே உரோமம் உடலில் சேர்ந்து கத்தையாக இருக்கும் பொழுது அதனிடத்து அழகைக் கண்டு மயங்குகின்றோம்.

அழகற்ற பொருளில் அழகு இருப்பதாகக் காண்பதுதான் அஞ்ஞானம்.

அஞ்ஞானமாகிய திரையைக் கடந்து மனம் அப்பால் சென்று பார்க்கும் பொழுது பேரறிவின் அழகைக் காணலாம். அவ்வழகே அழகு.

அங்கு அவ்வழக்குக்குப் புறம்பாக வேறொன்றும் இல்லை. அவ்வழகில் திளைத்திருப்பதுதான் சிவானந்தமாகும்.

சிவானந்தப் பேரழகில் மனம் பொருந்தி அதற்கு அன்னியமாக வேறொன்றையும் காணாத பெருநிலை தமக்கு வாய்த்ததைத் தாயுமானவர் “ஐயன் களை அன்றி வேறுஒன்றும் கண்டிலன் தோழி” என்கிறார்.

ஊனக்கண் கொண்டு இவ்வுலக அழகில் மயங்கிக் கிடப்பவர்களுக்குப் பேரறிவின் உண்மையான அழகு தென்படுவதில்லை. பேரறிவின் அழகைக் காண்கின்ற ஞானிகள் அதைத்தவிர வேறொன்றையும் காண்பதில்லை.

★★★

குணம் ஏது நலம் ஏது கூறாய் நீ தோழி

சென்ற பாட்டில் பிரம்மானந்தத்தைச் சொன்ன தாயுமானவர், இந்தப் பாட்டில் நேர்மாறாகப் பேசுகிறார். உலகத்தை நிந்திக்கப் போகிறார். தாயுமானவரின் பழைய பாடல்கள் எல்லாம் அப்படித்தான் அமைந்திருக்கும்.

பிரம்மானந்தத்தை அடைவது கடினம். அதற்கு சித்த சுத்தி வேண்டும். வைராக்யம் வேண்டும். வைராக்யம் தாமாக வராது.

சுகாடு வைராக்யம் என்பார்கள். அதுவல்ல. சுகாட்டில் கிடைக்கும் வைராக்யம், அந்தக் காட்டிலேயே முடிந்துவிடும்.

வைராக்யம் அறிவினால் வரவேண்டும். நமக்கு வைராக்யத்தைக் கொடுப்பதற்காகப் பாடுகிறார்.

(16) கண்டார் நகைப்புஉயிர் வாழ்க்கை-இரு
கண்காண நீங்கவும் கண்டோம் துயில்தான்
கொண்டார்போல் போனாலும் போகும்-இதில்
குணம்ஏது நலம்ஏது கூறாய்நீ தோழி-

தோழி! உடம்போடு கூடி உயிர் வாழும் வாழ்க்கை, கண்டார் நகைப்புக்கு இடமாவது. உடம்பை விட்டு உயிர் பிரிந்து போவதை இரு கண்களாலும் கண்டோம். உறங்குபவர் போல

உடம்பு இருக்க, உயிர் போனாலும் போகும். இதில் குணம் ஏது? நன்மை ஏது? நீ கூறுவாயாக!

விவேகத்தை (அறிவை) உடையவர்களுக்கு, இந்த உயிர் வாழ்க்கை சிரிப்புக்கு உகந்தது.

நாம் பார்த்துக் கொண்டே இருக்கும்போது உயிர் நீங்கிவிடும். வாழ்க்கை என்பது உறக்கத்தைப் போன்றது. எப்போது வேண்டுமானாலும் எதுவும் நடக்கலாம்.

இப்படிப்பட்ட வாழ்க்கையில் இன்பம் ஏது? குணமேது? நலமேது? சுகமேது? நீ கூறாய் தோழி.

கண்டார் நகைப்பு உயிர் வாழ்க்கை

அழிந்து போகும் உடல் வாழ்க்கைக்கு மதிப்புமிக்க தருகின்றோம். அது அழிந்து போகும் என்பதை அறிந்திருந்தும் அதை அழியாமல் பாதுகாப்பதற்கு நாம் படுகின்ற துயரம்தான் என்னே?

குழந்தைகள் மணல் வீடு கட்டி அதை மகிழ்ச்சியோடு பார்த்துக் கொண்டிருக்கும். அதை யாராவது அழித்தால் அது துயரப்படும்.

விளையாட்டு முடிந்ததும் தான் கட்டிய வீட்டைதானே மகிழ்ச்சியோடு அழித்துவிடும். மணல் வீட்டுக்காகக் குழந்தைத் துயரப்படுவது போன்று அழியும் உடலுக்காக நாம் துயரப் படுகிறோம். உலக வாழ்க்கைக்காக துன்பப்படுபவர்களின் நிலை நகைப்புக் குரியதுதான்.

“இரு கண்காண நீங்கவும் கண்டோம் துயில்தான் கொண்டார்போல் போனாலும் போகும்”

நம் கண்கள் இரண்டும் பார்த்துக் கொண்டிருக்க உடல் உயிரற்ற பிணமாகிறது. சற்று நேரத்திற்கு முன்பு உயிருடன் இருந்த உடல் நொடிப்பொழுதில் உயிரற்ற உடலாகி விடுகிறது.

இதை நாம் கண்களால் நேரிடையாகக் காண்கிறோம். இத்தகைய நிலையற்ற வாழ்க்கையில் பற்று வைப்பது நகைப்புக்கு உரியதன்றோ!

“உறங்குவது போலும் சாக்காடு. உறங்கி
விழிப்பது போலும் பிறப்பு.”

உடம்பிற்கும் உயிருக்கும் இடையேயான உறவு, முட்டை
தனித்துக் கிடக்கப் பறவை பறந்து விடுவது போன்றதே.

நேற்று இருந்த ஒருவன் இன்று இல்லை என்று
சொல்லும்படி நிலையாமையை உடையது இவ்வுலகம்.

இதில் குணம் ஏது நலம் ஏது கூறாய்நீ தோழி

நிலையற்ற உடல் வாழ்க்கையின் மூலம் நிலையான
இன்பத்தைப் பெறுவதுதான் அவ்வாழ்க்கையின் பயனாகும்.

உடல் வாழ்க்கை குறை உடையது. உடல் வாழ்க்கை
வாழ்கின்ற பொழுது உயிர்களுக்கு குறைகள் ஏற்பட்டுக்
கொண்டே இருக்கின்றன.

உடல் வாழ்க்கை வாழ்கின்ற உயிர்களுக்குப் பசி என்னும்
குறை உண்டு. பசியைப் போக்கப் போக்க அது திரும்ப வந்து
கொண்டு இருக்கும்.

பசி, தாகம், மூப்பு, பிணி, நோய் என்னும் குறைகள் உடல்
வாழ்க்கைக்கு உண்டு. இக்குறைகளைப் போக்கப் போக்கத்
திரும்ப வந்து கொண்டே இருக்கும்.

உடல் வாழ்க்கை நிலையற்றது என்பதை அறிந்து
இவ்வாழ்க்கைக்கு அப்பால் உள்ள ஆன்மீக வாழ்க்கையை
ஞான வாழ்க்கையை எட்டியவர்களுக்குக் குறை ஏதும் இல்லை.

ஆன்மீக வாழ்வைப் பெற்றவர்கள் குறையிலா நிறைவாழ்வு
வாழ்கின்றனர். அந்நிறை வாழ்வைப் பெறுவதற்கு உடலோடு
கூடிய உயிர் வாழ்க்கை நமக்குப் பயன்படுகிறது.

இவ்வுடல் வாழ்க்கையின் மூலம் நிலையை பேரின்பத்தைப்
பெறுகின்ற பயனும் அமரவாழ்வைப் பெறுகின்ற நலனும்
கிடைக்கின்றன.

நலம் ஏதும் அறியாத என்னை...

ஆனந்தக் களிப்பில் 17, 18 ஆம் பாடல்கள் சாதகனுக்கு நல்ல படிநிலையாக அமைந்துள்ளன.

(17) நலம்ஏதும் அறியாத என்னைச்-சுத்த

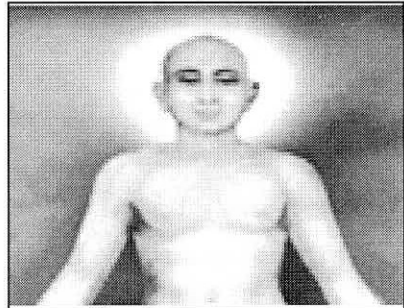
நாதாந்த மோனம்ஆம் நாட்டம்தம் தேசம்

சலம்ஏதும் இல்லாமல் எல்லாம் - வல்லான்

தாளால்என் தலையீது தாக்கினான் தோழி-"

தோழி! நன்மை சிறிதும் அறியாத என்னை, தூய நாத முடிவாய் விளங்கும் வெட்ட வெளியாகிய மோனம் ஆம் விருப்பம் மிகுந்த தன் தேசத்தில், குற்றம் எதுவும் இன்றி, எல்லா வல்லமையும் உடையவன், தன் திருவடியால் என் தலையைத் தாக்கினான்.

நல்லது எது கெட்டது எது என்று தெரியாமல் இருந்தேன். சப்தத் தினுடைய முடிவாக இருக்கின்ற மௌனநிலையாக இருக்கின்ற குருவானவர், என்னுடைய மனதைச் சஞ்சலமில்லாமல் செய்தார்.

அவரது திருவடியை என் தலைமீது வைத்தார். மோட்சத்தை அடைய எனக்குப் போதிய தகுதியைக் கொடுத்தார். மௌனம் தான் மோட்சநிலை.

நலம் ஏதும் அறியாத என்னை

அறிவு எல்லா உயிர்களுக்கும் உண்டு. அது புலனறிவு எனப்படும். புலனறிவைக் கொண்டு உலக வாழ்வு நிகழ்ந்து வருகிறது.

புலனறிவோடு புத்தியையும் சேர்த்து மனிதன் உலகை அறிகின்றான். புலனறிவோடு புத்தியும் சேருகிற பொழுது இயற்கையில் உள்ள இரகசியங்கள் சிலவற்றை அறிகின்றான்.

இயற்கையில் உள்ள சக்தியைப் பயன்படுத்தி மனிதன் உலக வாழ்வைச் செப்பனிடிகின்றான். புலனறிவைக் கொண்டு உயிர்கள் இன்பத்தைப் பெறுகின்றன.

மனிதன் புலனிற்பத்தோடு புத்தியைக் கொண்டு இன்பத்தைப் பெறுகின்றான். ஆனால் புலனிற்பமோ புத்தியால் கிடைக்கின்ற இன்பமோ முடிவான இன்பங்கள் அல்ல.

அவையாவும் மனிதனிடத்தில் உள்ள அஞ்ஞானத்தையே வளர்க்கின்றன.

நலம் எது? தீது எது? என்பதைக் கண்டுபிடிப்பதற்கு அறிவு உண்டு. அவ் அறிவுக்கு விவேகம் என்று பெயர், சுத்த மனத்தினால் விவேகத்தைப் பெறலாம்.

அசுத்த மனம் புலனிற்பத்துக்கே இழுத்துச் செல்லும். உலகியலறிவு எத்தகைய கூர்மை படைத்திருப்பினும் அசுத்த மனம் படைத்திருப்பவர்கட்கு விவேகம் உண்டாகாது. புலனடக்கத்தாலும் வைராக்கியத்தாலும் மனத்தைச் சுத்தப்படுத்த வேண்டும்.

அப்பொழுதுதான் நன்மை எது என்பதை உணர முடியும். தாயுமானவர் தாம் இன்னும் அவிவேகநிலையில் இருப்பதாகவும் நலமேதும் அறியாத நிலையில் இருந்ததாகவும் கூறுகிறார்.

சுத்த நாதாந்த மோனம்ஆம் நாட்டம்தம்

இயற்கை ஓசை வடிவானது. ஓயாது இயங்கிக் கொண்டிருப்பதால் அதனை இயற்கை என்று அழைக்கிறோம்.

இயங்குவதால் ஓசை உண்டாகிறது. அவ்வோசைக்கு நாதம் என்று பெயர். ஓசையிலிருந்து உலகப்பொருள்கள் உண்டாகின்றன.

அப்பொருள்கள் மீது உலகத்தவர் நமக்கு நாட்டத்தை உண்டாக்குகின்றனர். உலக நாட்டம் உலகப் பற்றையும் மோகத்தையும் ஏற்படுத்துகிறது.

உலக நாட்டம் உடையவர்கள் அஞ்ஞானத்தில் உழல் கின்றார்கள். இறையருளும் குருவருளும் மனத்தினருளும் வாய்க்கப் பெற்றவர்கள் நாத முடிவாகிய நாதாந்தப் பொருளில் நாட்டம் கொள்கின்றார்கள்.

மனம் தூய்மையடைவதற்கேற்ப மனத்தின் அருளைப் பெறலாம். ஆணவ அகங்காரங்கள் அழிந்து குருசேவை செய்கிறபொழுது குரு அருள் கிடைக்கிறது.

நாதாந்த நிலையில் ஓசைக்கு இடமில்லை. எனவே அங்கு அசைவில்லை. அந்நிலையை மோனம் என்கின்றோம்.

அகண்ட சச்சிதானந்த மெய்ப்பொருளைச் “சுத்த நாதாந்த மோனம்” என்று தாயுமானவர் குறிப்பிடுகின்றார்

“சலம்ஏதும் இல்லாமல் எல்லாம்-வல்லான்
தாளால்என் தலைமீது தாக்கினான் தோழி-”

மனதையுடைய இறைவன் ஜீவன் ஆகின்றான். மனமற்ற ஜீவன் இறைவன் ஆகின்றான்.

மனம் உள்ள அளவு சலனம் இருக்கும். மனமற்ற நிலையே சலனமற்ற நிலை. இறைவனிடத்து மனம் இல்லாததால் அவர் சலனமற்றவராக இருக்கிறார்.

அருட்பேராற்றலாகிய இறைவனை தாயுமானவர் “எல்லாம் வல்லான்” எனச் சுட்டுகிறார்.

“அவனன்றி ஓரணுவும் அசையாது.” அவர் சர்வ சக்திமான் என்பதை விளக்குகிறது.

மனோசக்தியைக் கொண்டு மனிதன் பல அற்புதங்கள் செய்கின்றான். இயற்கையை ஓரளவு வசப்படுத்தியிருக்கிறான்.

மனதை அடக்கும் சக்தியைச் சர்வ சக்திமானாகிய இறைவனிடமிருந்து பெற்றாக வேண்டும்.

பக்தர்களும் தபசிகளும் யோகிகளும் ஞானிகளும் கடவுள் அருள் பெற்றே மனத்தை வென்றிருக்கிறார்கள்.

சர்வ சக்திமானும் சாந்தமூர்த்தியுமாகிய இறைவன் தம் திருவடியைத் தலைமேல் வைத்துக் கொண்டதை தாயுமானவர் குறிப்பிடுகின்றார்.

★★★

பூரண நிலை தந்த பூரணன்

“பூரணம்” என்பது வடமொழி வார்த்தை. அதற்கு “அட்சயம்” என்று சொல்வார்கள். சயம் என்றால் குறைந்து கொண்டே போவது. அதற்கு “அ” போட்டுவிட்டால் அட்சயம் அட்சயம்.

குறையவே குறையாது. எவ்வளவு எடுத்தாலும் அது குறையாது. அத்தகைய ஒரு தன்மை உடையது இறையாற்றல்.

(18) தாக்கும்நல் ஆனந்த ஜோதி-அணு

தன்னில் சிறிய எனைத்தன் அருளால்

போக்கு வரவுஅற்று இருக்கும்-சுத்த

பூரணம் ஆக்கினான் புதுமைகாண் மின்னே-

மின்னல் போன்ற பெண்ணே! என்னைத் தாக்கிய பேரின்பப் பெருஞ்சுடர், அணுவினும் சிறிய என்னை, தன் திருவருளால் பிறப்பு இறப்பு அறுத்து தாய முழுமையாய் ஆக்கினான். இது என்ன புதுமை!

கேடில்லாத குற்றமற்ற உணரத்தகுந்த புரிந்து கொள்ளக் கூடிய ஆனந்தசொருபமாக, அறிவாக இருக்கும் குருவானவர், அணுவைவிடச் சிறியனாகிய என்னை, பிறப்பு இறப்பு அற்ற, முழுமையாக்கினார். இது விசித்திரமாக ஆச்சரியமாக இருக்கிறதல்லவா தோழி!

இப்பாடலின் முதல் வரியில் குருவும் இறைவனும் ஒன்றாகக் கருதிய தாயுமானவர், அவரின் இலக்கணத்தைக் கூறுகிறார். இறைவனே குருவாக வந்ததாகச் சொல்லுகிறார்.

குரு பிரம்மம்.

ஆச்சாரியார் - (குரு)

அகத்தவத்தின் மூலமான பிரம்மத்தையும், தன் ஆன்மாவையும், மெய்ஞ்ஞானத்தையும், இயற்கையையும், விஞ்ஞானத்தையும் உணர்ந்த, உயர்த்த வல்ல ஞானிகளையே நாம் ஆச்சாரியர் என்றும் குரு என்றும் அழைக்கின்றோம்.

ஏனென்றால் “கு” என்ற எழுத்திற்கு “இருள் என்றும், “ரு” என்ற எழுத்திற்கு “வெளிச்சம்” என்றும் பெரியோர்கள் விளக்கம் தருவர்.

இத்தகைய ஞானிகளே சிற்றறிவின் துணை கொண்டு சிற்றின்பத்தில் திளைத்துக் கொண்டு இருக்கும் உலக மக்களை தன் ஆத்ம பலத்தால் அவர்களின் சிற்றறிவை மெய்யறிவாக மாற்றும் வித்தையை உபதேசித்து அதன் மூலம் பேரின்பத்தை (வீடுபேறு) அடையச் செய்யும் ப்ரத்யக்ஷ தெய்வமே குரு ஆவார்.

“தப்பாது குரு உயர்வை மதிப்போர் தம்மைத்
தரத்தில் உயர்த்திப் பிறவிப் பயனை நல்கும்”

இதனையே வேதமும் “ஆச்சார்யோ தேவா பவ”, அதாவது தெய்வமே குரு வடிவத்தில் உள்ளது. திருமூலரும்,

“தெளிவு குருவின் திருமேனி காணல்
தெளிவு குருவின் திருநாமம் செப்பல்
தெளிவு குருவின் திருவார்த்தை கேட்டல்
தெளிவு குருவின் திருவுரு சிந்தித்தல் தானே”

என்று கூறுகிறார்.

இறைவனை தாயுமானவர் வர்ணனை செய்கிறார். ஆனந்த சொரூபமாகவும், அறிவு சொரூபமாகவும் இருக்கின்ற இறைவனே குருவாக இருக்கிறார்.

“தாக்கும்நல் ஆனந்த ஜோதி-அணு
தன்னில் சிறிய எனைத்தன் அருளால்”

தாயுமானவர் தன்னை, அணுவைவிடச் சிறியவன் என்று அடக்கமாகக் கூறிக் கொள்கிறார்.

இறைவன் ஜோதி மயமானவர். அவர் சுயஞ்ஜோதி. முடிவற்ற ஜோதி ஆவார். பேரானந்த வடிவினர். அப் பேரானந்தத்துக்கு முடிவில்லை.

அந்த ஜோதி மயமான பேரானந்த வடிவினராகிய இறைவன் தம்முடைய காருண்யத்தினால் தம்மைப் பேரானந்தத்தில் மூழ்கடித்தார் என்று சொல்கிறார்.

“போக்கு வரவுஅற்று இருக்கும்-சத்த
பூரணம் ஆக்கினான்”

பதிவுகள் உள்ள உயிர்களுக்குப் பிறப்பு உண்டு. பிறந்த உயிர்கள் இறந்தாக வேண்டும். எனவே. உயிர்களுக்குப் போக்கு வரவு உண்டு.

உயிர்கள் பூரண நிலையை அடையும் வரையில் பிறப்பு இறப்புக்களுக்கு உள்ளாகின்றன.

உயிர்களிடத்துள்ள குறைநிலைதான் ஆசையை உருவாக்குகிறது.

தம்மிடத்திலுள்ள குறையைப் புறப்பொருள்களைக் கொண்டு பூர்த்தி செய்துவிடலாம் என்று நினைக்கின்றன.

பல ஜன்மங்கள் முயன்று அதில் தோல்வி அடைந்த பிறகே உலகப் பொருள்களைக் கொண்டு பூரண நிலையை அடைந்து விட முடியாது என்கிற முடிவிற்கு வருகின்றன.

பூரண நிலையில் இருப்பது தெய்வம். அத்தெய்வம் அவை களிடத்தே குடி கொண்டிருக்கிறார். அவ்வுண்மையை அறிந்த அவரை அகத்தே தேட ஆரம்பிக்கின்றன.

திருவருளை முற்றும் சார்ந்திருந்து அகத்தே தேடும் பொழுது பூரணத்தை அடைந்து விடலாம்.

பூரணத்தை அடைந்த பிறகு உயிர்களுக்குப் போக்கும் இல்லை. வரவும் இல்லை.

தாயுமானவர் தம்மைப் போக்குவரவில்லாத பூரண நிலையில் இறைவன் நிலைத்திருக்கச் செய்தார் என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

“புதுமைகாண் மின்னே”

பூரண நிலை என்பது புத்தம் புதிய நிலை ஆகும். அது சொல்லால் விளக்க முடியாது, மனத்தால் கிரகிக்க முடியாது. அது புத்தம் புதிய அனுபவம் ஆகும்.

எனவே அந்த நிலையைப் “புதுமை காண்மின்னே” என்னும் தொடரால் தாயுமானவர் கூறி வியப்படைகின்றார்.

பூரணப் பொருள் இறைவன். இறை அனுபவம் பெறுகின்றவர்களுக்கே அந்நிலை உண்டாகிறது.

பூரணம் என்னும் பெருநிலையைப் பெறுவதற்கு இறைவன் அருளிய தன்மையை உணர்ந்து இங்குத் தாயுமானவர் பேரின்பம் அடைகின்றார்.

பூரணம் என்றால் என்ன?

வேதத்தில் பூரணப் பொருள் ஒன்றே என்று குறிப்பிடும் சுலோகம் பிரபல்யமானது.

“ஓம்பூர்ணமதபூர்ணமிதம்பூர்ணாத்பூர்ணமுதரச்யதே!
பூர்ணஸ்யபூர்ணமாதாயபூர்ணமேவாவிஸிஷ்யதே!!

இதற்கு தமிழில் விளக்கம் தருகிறார் சுத்தானந்த பாரதியார்.

அதுவும் பூரணம் இதுவும் பூரணம்
பூரணத்திற்போந்தது பூரணம்
பூரணத்திற் பூரணம் எடுத்தும்
நிற்பது பூரண நிறைவாம் ஒன்றே!

இன்னும் புரியவில்லையா? பூரணத்திற்கான விளக்கத்தை புட்டுபுட்டு எளிமையாகவும் தெளிவாகத் தருகிறார் அருட்தந்தை.

- பூரணம், பிரம்மம், அறிவு, ஆற்றல் எல்லாம் ஒன்றே.
- எங்கும் நிறைந்தது. வற்றாயிருப்பு.
- தமிழில் வற்றாயிருப்பு என்ற பெயரை அதிகமாகக் கேட்டு இருக்க மாட்டீர்கள். “பூரணம்” என்ற ஒரு வார்த்தை இருக்கிறது. இல்லையா? பூரணம் என்பது வடமொழி வார்த்தை. அதற்கு “அட்சயம்” என்று சொல்வார்கள். சயம் என்றால் குறைந்துகொண்டே போவது. அதற்கு “அ” போட்டுவிட்டால் அ+சயம் = அட்சயம். குறையவே குறையாது. எவ்வளவு எடுத்தாலும் அது குறையாது. அத்தகைய ஒரு தன்மை உடையது இறையாற்றல்.

பிரபஞ்சக் காட்சிகள் அனைத்தும் இறைவெளியிலிருந்து வந்தனவாதலால் இறைநிலையே பூரணம்.

தன்னையே இறுக்கத்திற்கு உள்ளாக்கி ஆற்றலாக வெளிப்பட்டு பிரபஞ்சமாகவும் மலர்கிறது,

அப்பிரபஞ்சத்தையே இயக்கும் தன்மை உடையதால் அது பேராற்றலுடையது.

விண் முதல் மண் வரை விரிந்து, பின்னர் பிரபஞ்சமாகவும், ஓரறிவு சீவன் முதல் ஆறறிவு மலர்ச்சி பெற்றதிலே இறையாற்றலில் உள்ள இயக்க ஒழுங்கு, இயக்க நியதி என்ற இறையாற்றலின் தன்மைகளை வேதாத்திரியம் பேரறிவு என்று அழைக்கிறது.

பூரணப் பொருள்கள்

பிரபஞ்சத்தில் காணும் எப்பொருளும் அணுக்களின் கூட்டமே, சக்தி என்றாலும் வேகம் என்றாலும் ஒன்றே. வேகம் என்பது பிறக்குமிடம் அணுவேயாகும்.

அணுவில் ஒரு வேகம் இருக்கிறதென்றால் அது ஒரு குறை நிலையாக இருந்து, நிறைவான ஒன்றை நாடி எழுகிறது என்பதுதான் பொருள்.

குறை என்பது நிறைவான ஒன்றை ஆதாரமாகக் கொண்டு இருக்கும் மாறுபட்டநிலை.

ஆகவே, அணு என்ற ஒரு குறை நிலைக்கு மூலமும் முடிவுமாக இருப்பது ஒரே பூரணப் பொருள்தான் என்று விளங்குகிறது.

அணுவைக் கடந்து ஒரு பொருளோ, அணுநிலையைக் கடந்து ஒரு தனிநிலையோ உண்டு எனில், அது வெட்ட வெளியைத் தவிர வேறொன்றுமில்லை.

ஆகவே, வெட்டவெளி என்ற தத்துவமே அனைத்திற்கும், ஆதாரமாகவும், மூலசக்தியாகவும் உள்ள சர்வவல்லமையும் உடைய ஒரு உறுதிப்பொருள் என்றும், அதுவே ஆதியாகவும், அனாதியாகவும் உள்ள பூரணப்பொருள் எனவும் திடமாகக் கூறுகிறேன்.

இயற்கையின் ஆதிநிலை என்றும், சிவம் என்றும், தெய்வம் என்றும் பேசப்படுகிறதும் இதுவே. ஒரு மனிதனால் விந்துநாதத் தொடர்பைப் பின்னோக்கி ஆராய்ந்து கொண்டே போனால் அது பல்லாயிரம் ஜீவராசிகளைக் கடந்து கடைசியாக அணுவிலே தான் போய் முடிவு பெறும்.

அணுவின் மூலமோ, மேலே விளக்கிய வெட்டவெளிதான் என்றும் தெரிந்துவிடும். அங்கிருந்து முன்னோக்கிப் பார்த்தால் பிரபஞ்சமாக விரிந்துள்ள அனைத்துமே ஒரே மூலத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டே இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் உண்மை அறிவுக்கு அகக் காட்சியாகும்.

★★★

படைப்புத் தத்துவம்

தோழி! படைத்து, காத்து, அழிக்கும் தொழில் அத்தனையும் செய்தும், எள் அளவு கூட தன்நிலையில் மாறுபடாது, தாக்கு அற நிற்கும் சமர்த்தன். அப்படி சாட்சி மாத்திரமாய் நிற்கும் தன்மை சிந்தனைக்குரியது.

சராசரங்களனைத்தையும் படைத்துக் காத்து அழிக்கிற தொழில்கள் அனைத்தையும் தம்மிடம் வைத்திருப்பவன் இறைவன்.

இருப்பினும் இவைகளில் எள் அளவு கூட சம்மந்தமின்றி இருப்பவன் இறைவன் சாமர்த்தியமானவன்.

அவன் காட்சி ரூபமாத்திரமாகவிருக்கிற தன்மையினை நினைக்கத்தக்கது தோழி.

(19) ஆக்கி அளித்துத் துடைக்கும்-தொழில்

அத்தனை வைத்தும்எள் அத்தனை யேனும்

தாக்குஅற நிற்கும் சமர்த்தன்-உள்ள

சாட்சியைச் சிந்திக்கத் தக்கது தோழி -

இப்பாடலின் முதல் வரியில் இறைவனுடைய மேலான இலக்கணத்தை தாயுமானவர் கூறுகிறார். அண்டசராசரங்கள் அனைத்தையும் படைத்து, காத்து, அழிப்பவர் இறைவன்.

அப்படி என்றால் கடவுள் யார்? எப்படி படைத்தார்? எப்படி காக்கிறார்? விடையை முதலில் தெரிந்து கொண்டு பின்பு பாடலுக்குள் செல்வோம்.

கடவுள் யார்?

“கடவுள் யார் என அறிய ஆர்வம் கொண்டு
கருத்துடனே ஆராயும் அன்பர் கேளாய்
கடவுள் ஒன்றே பூரணமாம், உவமை இல்லை
கருத்தொடுங்கிக் கருத்தறிந்த நிலையில் மெளனம்
கடவுள் அணு, ஒலி, ஒளி, ஈர்ப்பில்லா நிலையில் மெளனம்
கண்டிடலாம் அவனை எங்கும் இயற்கையாக
கடவுளே அணு, அண்ட பிண்ட மானான்
கருத்தானான் அந்நிலையே நீயும் நானும்.”
(வேதாத்திரி மகரிசி)

கடவுள் என்பது Creator அல்ல. Creative.

“கடவுளின் ஆட்சி உனதுள்ளேயே இருக்கிறது ” என்று இயேசு சொன்னார்.

“பரமண்டலத்தில் வாழும் பிதாவே” என்று பிரபஞ்சத் திறகுத் தந்தையாக உள்ள சுத்தவெளியை பிதாவாக கருதினார்.

“வானுக்குள் ஈசனைத் தேடும்மருளர் காள்
ஊனுக்குள் ஈசன் ஒளித்திருந்தானே.”

என்று திருமூலரும் கூறுகின்றார்.

“அனைத்துமாகி, அனைத்தையும் பரபக்குவம் செய்து அனைத்தையும் இயக்குகிற அல்லாவிற்கே அனைத்துப் புகழும் சேரும்.” என்று உருவமற்ற நிலையை குரான் விளக்குகிறது.

சுத்தவெளியே தெய்வம் அந்த வெளியே பிரபஞ்சத்திற்கு மூலம் என்று அகத்தவத்தால் மகான்கள் கண்டனர்.

அவர்கள் வாழ்ந்த காலத்தை ஒட்டி பேசி மொழியைப் பொறுத்து அவர்கள் உரைத்த வார்த்தைகள் வித்தியாசப் பட்டாலும், அனைவரும் ஒரே குரலில் ஏகமனதாகக் கூறியது "எல்லா இடத்திலும் நீக்கமற நிறைந்திருப்பது எதுவோ அதுவே மூலம்" என்ற உண்மையைத்தான்.

“வெட்டவெளி தன்னை மெய்யென்றி ருப்போர்க்குப் பட்டயம் ஏதுக்கடி”

என்பது குதம்பைச் சித்தரின் வாக்கு.

இதைத்தான் “அங்கிங்கெனாதபடி எங்கும் பிரகாசமாய்...” என்று தாயுமானவர் சொல்கிறார்.

படைப்பின் இரகசியம்

ஒரு மூலத்திலிருந்துதான் இந்த ஞாலம் தோன்றியது.

இறைநிலை என்ற முழுமுதற் பொருளானது 1. வற்றா யிருப்பு 2. பேராற்றல். 3. பேரறிவு 4. காலம் என்ற நான்கு வளங்களைக் கொண்டு வெட்டவெளியாய், பெருவெளியாய், சுத்தவெளியாய் நிறைந்து விரிந்து திகழ்கிறது.

இதன் தன்னிறுக்கச் சூழ்ந்தமுத்தும் ஆற்றலால் தானே நுண்துகளானது. இதுவே இறைத்துகள் எனப்படுகிறது. இறைத் துகள்களின் தொகுப்பே விண்.

விண் எனும் நுண்ணணுக்கள் ஒன்றை மற்றொன்று தள்ளுகிற ஆற்றல் குறையும்போது அவைகள் நெருங்குகின்றன.

நெருக்கத்தில் அழுத்தத்திற்கு ஏற்ப காற்று, அழுத்தக் காற்று (நெருப்பு), நீர். நிலம் என்று விண்கள் கூட்டு இயக்கத்தில் வேறுபாடுகள் உண்டாகின்றன.

இந்த நான்கோடு விண்ணையும் சேர்த்து பஞ்ச புதங்கள் எனப்படுகின்றன.

பஞ்ச புதங்களின் சரிவிகிதக் கலவையால் சீவ இனங்கள் தோன்றியது. தாவரங்கள் தோல் மூலம், ஓரறிவு இனம் எனப்படுகிறது.

புழு அழுத்த உணர்வும் சுவையுணர்வும் உடையது. அதனை ஈரறிவு என்று மதிக்கிறோம். எறும்பு, வண்டுகள் அழுத்தம், சுவை, மணம் என்ற மூன்று உணர்வுகளைப் பெற்றிருக்கின்றன. எனவே இவை மூவறிவும் இனமாகப் பேசப்படுகின்றன.

ஊர்வனவற்றில் கண்களிலிருந்து காதுகள் இல்லாதவற்றை (பாம்பு முதலியன) நான்கு அறிவு உயிரினம் என்றும், காதும் உடைய உயிர் வகையை ஐயறிவு என்றும் கருதுகிறோம்.

ஆகவே நிற்பன, நடப்பன. ஊர்வன, நீந்துவன அனைத்தும் ஐயறிவு உயிர்களாகும்.

புலன்களுக்கு எட்டாத காலம், தொலைவு, விரைவு, பருமன் எனும் நான்கு கணக்குகளுக்கு அகப்படாத மறை பொருட்கள் மூன்று, பேரியக்க மண்டலம் முழுவதும் நிரம்பியுள்ளன.

அவை 1. இறைவெளி 2. விண்துகள் 3. காந்த ஆற்றல். இந்த மூன்றையும் உணர்ந்து கொள்ளும் கருவி மனித மூளைதான்.

இந்த அற்புத ஆற்றல்தான் ஆறாவது அறிவு ஆகும். ஆறாவது அறிவு போதிய வளர்ச்சிப் பெற்றால்தான் மனிதனுக்குப் பிறரை மதித்து ஒத்தும் உதவியும் இட்டுண்டு வாழும் ஏற்றமுள்ள அறிவாட்சித்தரம் பண்பாடாக அமையும்.

இறைநிலையே தன்மாற்றம் பெற்று, பிரபஞ்சத்தில் காணும் பொருட்களாகவும், அண்டங்களாகவும் கோடிக்

கணக்கான உருவங்களாகவும் இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறது என்ற பேருண்மை உணர்த்துவதே படைப்பின் தத்துவம்.

“ஆக்கி அளித்துத் துடைக்கும்-தொழில்
அத்தனை வைத்தும்என் அத்தனை யேனும்
தாக்குஅற நிற்கும் சமர்த்தன்”

உலகையும் உலகிலுள்ள உயிர்களையும் உண்டாக்குகிறவர் இறைவனாகிறார். அனைத்து உயிர்களிடமும் அவர் அன்பு வைத்திருக்கிறார்.

ஆனால் உலகத்திலே உயிர்களிலே அவர் கட்டுப்பட்டவர் அல்லர். உயிர்களும் உண்டாக்கும் தொழிலைச் செய்து வருகின்றன.

ஆனால் அச்செயலில் அவைகள் கட்டுண்டு கிடக்கின்றன. உயிர் தோற்றத்திற்கு ஆண் பெண் சேர்க்கை இன்றியமை யாதது. அதில் உயிர்கள் அனைத்தும் கட்டுண்டு கிடக்கின்றன.

அப்படிக்கட்டுண்டு கிடப்பதை காமம் என்கிறோம். ஆனால் இறைவனோ காமத்தைத் தகனம் செய்திருக்கிறார்.

ஆசைக்கு வசப்பட்டுத்தான் உயிர்களிடத்துச் சிருஷ்டி செயல்கள் நடைபெறுகின்றன. சிருஷ்டியில் எத்ததைய மோகம் இருக்கிறது என்பதை சுவாமி சித்பவானந்தர் ஒரு உதாரணத்தின் மூலம் விளக்குகிறார்.

அந்தணர் ஒருவர் அழகான தோட்டம் போட்டிருந்தார். அத்தோட்டத்தில் ஒவ்வொரு பூச்செடியையும், மரத்தையும் தன் கையாலேயே வைத்து உண்டுபண்ணி இருந்தார்.

அத்தோட்டத்தைப் பார்த்தவர்கள் அதன் அழகை மிகவும் பாராட்டிப் பேசினார்கள். அப்பாராட்டுதலைக் கேட்குந்தோறும் அவர் அடைந்த மகிழ்ச்சிக்கு அளவே இல்லை.

ஒரு சமயம் வயதான பசு ஒன்று அத்தோட்டத்துக்குள் புகுந்து செடி கொடிகளை மிதித்துப் பாழ்படுத்திவிட்டது.

அந்தணர் மிகக் கோபமடைந்து அப்பசுவைக் கழியால் தாக்கினார். அவர் அடித்த அடி அதன் உயிர்நிலையில் பட்டுப் பசு அங்கேயே இறந்துவிட்டது.

பசுவைக் கொன்ற பாபம் அதை அடித்த கைக்குத் தேவதையாக இருக்கின்ற இந்திரனையே சாரும் என்று எண்ணி வந்தார்.

இந்திரன் மாறுவேடம் பூண்டு அந்த அந்தணரின் தோட்டத்துக்கு வந்தான். அந்தணரை அழைத்துக் கொண்டு தோட்டத்தைச் சுற்றிப் பார்த்தார்.

தோட்டத்தின் அமைப்பைப் பாராட்டிப் பேசப்பேச அந்தணர் பெரு மகிழ்ச்சி அடைந்தார். பசு இறந்த இடத்திற்கு வந்ததும் இந்திரன் இங்குப் பிணநாற்றம் விசுகிறதே என்றார்.

அந்தணன் பசுவைக் கொன்ற நிகழ்ச்சியைக் கூறிப் பாபத்திற்கு இந்திரன் பொறுப்பாவரா? என்றார்.

“எந்தக் கை பசுவைக் கொன்றதோ அந்தக் கைதானே தோட்டத்தைச் சிருஷ்டித்தது. கை செய்த பாபத்துக்கு இந்திரனைப் பொறுப்பாக்கித் தோட்டத்தைத் தோற்றுவித்தப் புகழை உனக்குரியதாக்குவது பொருந்துமா?” என்றார் மாறுவேடம் பூண்டு வந்த இந்திரன்.

மனிதன் தன் அறிவைக் கொண்டு உண்டாக்குகின்ற அனைத்துக்கும் தன்னைக் கர்த்தாவாகக் கருதி அதில் மயங்கிக் கிடக்கின்றான்.

கடவுள் உலகனைத்தையும் உலகிலுள்ள உயிர்கள் அனைத்தையும் தோற்றுவித்திருக்கிறார். எனினும் அவற்றில் கட்டுப்படாதிருக்கிறார்.

உயிர்கள் அனைத்தையும் இறைவன் காப்பாற்றி வருகிறான் என்பது உண்மை. இறைவன் அன்பும் கருணையும் உடையவன்.

இதற்கிடையில் கணவன் மனைவியைக் காப்பாற்றுவதாகவும், பெற்றோர்கள் குழந்தைகளைக் காப்பாற்றுவதாகவும், குடும்பத் தலைவன் குடும்பத்தைக் காப்பாற்றுவதாகவும், அரசன் குடிகளைக் காப்பாற்றுவதாகவும் எண்ணி மயக்கத்துக்கு உள்ளாகி இருக்கின்றனர்.

காப்பாற்றுகின்ற செயல் நம்மிடத்தில் இல்லை. நம் கடமையைச் செய்ய நாம் கடமைப்பட்டிருக்கின்றோம்.

காப்பாற்றுகின்ற செயல் இறைவனுடையது. இதை உணர்ந்து நடந்து கொள்கின்றவர்கள் இறைவனுடைய பெருமையை அறிந்து கொள்கிறார்கள்.

தானியப் பயிரை வளர்த்து அழிக்க வேண்டிய காலத்தில் அழித்துத் தள்ளுகின்றோம். அவ்வாறு இறைவன் உயிர்களை அழிக்க வேண்டிய காலத்தில் அழித்துத் தள்ளுகிறார்.

கௌரவர்களும், துரோணர், பீஷ்மர் போன்றவர்களும் அழிய வேண்டிய காலம் வந்ததும் அவர்களைப் போர்க்களத்தில் கண்ணன் கொண்டு வந்து நிறுத்தினார்.

அர்ச்சுனனைக் கருவியாகக் கொண்டு அக்காரியத்தைச் செய்யத் திட்டமிட்டார். ஆனால் அர்ச்சுனன் அவர்களைத் தான் அழிப்பதாக எண்ணிக் குழப்பமடைந்தான்.

கண்ணன் அழிக்கின்ற செயலில் சம்பந்தபடாது அதைச் சரியாகச் செய்து முடித்தார். இவ்வாறு ஆக்கல், அளித்தல், அழித்தல் ஆகிய செயல்களை இறைவன் சாட்சி ரூபமாக இருந்து செய்து வருகிறார்.

அச்செயல்களைச் செய்வதற்கு இடையில் அவற்றுள் உள்ளவரும் சம்மந்தப் படாதவராக இருக்கிறார்.

உள்ள சாட்சியைச் சிந்திக்கத் தக்கது தோழி

சாட்சி என்பது சமஸ்கிருதச் சொல்.

ஆக்கல், அளித்தல், அழித்தல் ஆகிய மூன்று செயல்களுக்கு இறைவன் சாட்சியாக இருப்பதைச் சிந்தித்துப் பார்ப்பது சிறந்த சாதனையாகும்.

மன உறுதியும் தெளிவும் பெற்றவர்களுக்கே இந்த உறுதியான நிலை சொந்தமாகும்.

அத்தகைய சிந்தனையில் மனம் ஈடுபடுகிறபொழுது உலக மயக்கத்தினின்று மனம் விடுபடுகிறது. சிந்தனைக்குரிய சாதகன் அனைத்துக்கும் சாட்சியாக இருக்கும் திறத்தைச் சிந்தித்துப் பார்ப்பான்.

★★★

மனம் என்னும் விளை நிலம்

மனதைவிடப் பெரிய பொருள் இந்தப் பிரபஞ்சத்திலேயே இல்லை. ஏனெனில் மனதைக் கொண்டுதான் மனதையும் அறிய முடியும்.

விஞ்ஞானத்தால் எவ்வளவோ கருவிகளைக் கொண்டும் அறிய முடியாத பிரபஞ்ச ஆற்றலாகிய (Unified Force) இடைவெளியைக் கூட மனம் தான் யுகித்துணருகிறது.

மனம் என்ற நிலத்தில் எது போட்டாலும் விளையும். ஆனால் எது போட வேண்டும் என்று சிந்தித்து போட வேண்டும்.

(20) சிந்தைப் பிறந்ததும் ஆங்கே-அந்தச்
சிந்தை இறந்து தெளிந்ததும் ஆங்கே
எந்த நிலைகளும் ஆங்கே-கண்ட
யான்தான் இரண்டொன்று இருந்ததும் ஆங்கே-

தோழி! ஓர் எண்ணம் பிறந்ததும் ஆங்கே. அந்த எண்ணம் இறந்துபட்டு, தெளிவு பிறந்ததும் ஆங்கே. எந்த ஒரு நிலையும் ஆங்கே. கண்ட நான், தான் என்று இரண்டற்று இருந்ததும் ஆங்கேதான்.

மனம் எங்கிருந்து தோன்றியதோ அங்கு ஓடுங்கியது. சிந்தை தெளிந்ததும் மனம்தான்.

சாட்சியில்தான் சிந்தை தெளியும். எல்லா நிலைகளும் அங்குதான் தோன்றி ஒடுங்குகிறது.

இதையெல்லாம் உணர்ந்த நான் இரண்டற்றவனாக, அதாவது அவ்வையாக இருப்பதும் அவ்விடத்தில்தான்.

“சிந்தைப் பிறந்ததும் ஆங்கே-அந்தச்
சிந்தை இறந்து தெளிந்ததும் ஆங்கே”

சூரியனை முதன்மையாகக் கொண்டு தோன்றிய மேகமானது சிறிது நேரத்திற்கு சூரியனையே மறைத்து விடுகிறது.

சூரியனுடைய வெப்பத்தால் கடல் நீர் ஆவியாக மேகமாக மாறுகிறது. பின் அம்மேகம் தன்னிடத்திலுள்ள நீரை மழையாகப் பொழிந்துவிட்டு மறைகிறது.

மழை நீரானது அருவியாகவோ, ஓடையாகவோ ஆறாகவோ ஓடி இறுதியில் கடலில் கலக்கிறது.

கடலிலிருந்து வந்த நீர் மீண்டும் கடலையே சென்றடைகிறது. மேகம் போன்று இறைவனிடத்திலிருந்து தோன்றிய மனம் இறைவனையே மறைக்கின்றது.

நல்வினை தீவினையாகிய செயலைப் புரிந்து கடைசியில் மனம் ஆத்மசொருபத்தில் நசித்துப் போகிறது.

“எந்த நிலைகளும் ஆங்கே-கண்ட
யான்தான் இரண்டுஅற்று இருந்ததும் ஆங்கே”

மனம் இறைவனிடத்திலிருந்து ஜீவனைப் பிரித்து வைத்துள்ளது.

மனம் உள்ளவரையில் ஜீவன் தன்னைப் பரமாத்மாவுக்கு அன்னியமாக எண்ணிச் செயல் புரிந்து வருகின்றான்.

தான்வேறு பரமாத்மா வேறு என்ற நிலையை மனம் நம்மிடத்து ஏற்படுத்தி இருக்கின்றது.

மனம் தெளிவடைகின்ற பொழுது ஜீவாத்மா தன்னைப் பரமாத்மாவுக்கு வேறானவன் என்ற உணர்வையும் கடந்து தானும் பரமாத்மாவும் ஒன்றே என்பதை உணர்கின்றான்.

மன ஒழுக்கத்தால் ஆனந்தம் கிடைக்கும்

தாயுமானவர் உபதேசங்களைப் பின்பற்றினால் நலமுடனும், நன்றாகவும், நிம்மதியாகவும் வாழலாம்.

மனம் அன்புடையதாகவும், பற்றற்றும், நோய் இல்லாமலும் தைரியமாகவும் இருக்கலாம்.

இன்றைய காலக்கட்டத்தில் ஒழுக்கத்தைப் போதிக்கும் கல்வி சொல்லித் தரப்படுவதில்லை.

சந்தோஷம், நிம்மதி வேண்டும் என்றால் உண்மையைப் பேசவேண்டும். பெற்றோரிடம் குழந்தைகள் பொய் சொல்லக் கூடாது. நிம்மதிக்கு அடிப்படை உண்மை. மனதில் வரும் ஒழுக்கத்தால் உங்களுக்கு ஆனந்தம், எல்லா சக்திகளும் கிடைக்கும்.

இறை பக்தருக்கு ஆன்மிக சிந்தனை தேவை. எல்லோரும் நேசத்துடன் இருக்கலாம். இதன் மூலம் நாம் இறைவனைக் காண்பதற்கான வழி ஏற்படும். அதன்மூலம் மோட்சத்தை அடையலாம்.

இந்த உலகுக்கு சுகம், அழிவற்ற வாழ்வு, அளவில்லாத அறிவு, தர்மம் ஆகியவைதான் யுக தர்மம். இறைவன், ஆன்மா, நிலையான தர்மம் ஆகியவை மாறாது.

தாயுமானவரைப் பற்றி நாம் அனைவரும் அறிந்துகொள்ள வேண்டும். அவரது பாடல்களைப் படித்தவர்களுக்கு தாயுமானவரின் பெருமைகள் தெளிவாகப் புரியும்.

படிப்படியாக ஆன்மிக வாழ்வில் முன்னேற வேண்டும். நல்லோர் கூட்டத்தில் நாம் கலந்து கொள்ளவேண்டும். இதனால் நமக்கு தன்னம்பிக்கை கிடைக்கும்.

ஆனந்தக் களிப்பு பாடலுக்குள் சென்றால், இறைவனை அடையும் வழி கிடைக்கும். உண்மையான அறிவு கிடைக்கும்.

சச்சிதானந்த ஜோதி

ஆனந்தக்களிப்பில் இறைவனுடைய லட்சணத்தை கடைசியாகச் சொல்லும் பாடல் இது.

பரம்பொருளில் சொருபத்தை தாயுமானவர் ஆங்காங்கே சொல்லி வந்தார்.

இனி வரும் பாடல்களில் வைராக்யத்தைப் பற்றித்தான் பேசுகிறார். இறைவனுடைய தன்மைகளைப் பற்றிய கடைசி பாடல் இதுவாகும்.

(21) ஆங்கு என்றும் ஈங்கு என்றும் உண்டோ-சச்சி

தானந்த ஜோதி அகண்ட வடிவாய்

ஓங்கி நிறைந்து கண்டால்-பின்னர்

ஒன்று என்று இரண்டு என்று உரைத்திடல் ஆமோ-

தோழி! ஆங்கு என்றும், ஈங்கு என்றும், உண்டோ? சத்தாயும், சித்தாயும், ஆனந்தமாயும், சோதியாயும், அகண்ட தாயும், ஓங்கி நிறைந்து நிற்பது கண்ட பிறகு ஒன்று என்றோ, இரண்டு என்றோ, சொல்லவும் முடியுமோ?

பரம்பொருள் அந்த இடத்தில் இருக்கிறது இந்த இடத்தில் இருக்கிறது என்று சொல்ல முடியுமா?

சச்சிதானந்தமாக இருப்பது பரம்பொருள். அது அகண்ட வடிவினதாய் பிளவு படாத சொரூபமாக இருப்பதை அறிந்தால், அதன் பிறகு ஒன்றென்றும் இரண்டென்றும் சொல்ல முடியுமோ? தோழி.

“ஆங்குஎன்றும் ஈங்குஎன்றும் உண்டோ - சச்சி
தானந்த ஜோதி அகண்ட வடிவாய்”

தெய்வம் அறிவு

இறைநிலையே தனது பரிணாமத்தால் நுண் விண்ணாகி அண்டங்களாகி, உயிரினங்களாகி, மனமாகி, மனிதனிடத்து நுண்ணிய பொருட்களையெல்லாம் உணரவும், விரிந்தகன்ற எல்லை இல்லாத இறைவெளியாகிய தன்னையே தன்னகத்தே அடக்கிக் கொள்ளக் கூடிய ஆற்றலைப் பெறும் போது அறிவாகிறது.

அறிவின் நான்கு நிலைகள்.

1] உடலறிவு :

மனிதனின் அறிவின் தரத்தை நான்கு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம். பசி, தாகம், பாலுணர்ச்சி வேகம் ஆகியவற்றைச் சமன் செய்து கொள்ளுதல் மட்டும் தான் வாழ்க்கை என்ற அளவில் சில பேருக்கு அறிவு நின்றுவிடும்.

இதுவே முதல்படி. முன்னோர் சொன்ன அன்ன மயகோசம் இது என்று சொல்லலாம்.

2] மனஅறிவு :

உடல் தேவைகள் நிறைவு பெற்றுவிட்டன என்றபிறகு அவற்றுக்கப்பால் மனதின் தேவை என ஒன்றுவரும்.

இயற்கை அழகுகளை ரசித்தல், அவற்றைப் போல் போலி செய்தல் என்ற அளவில் சிலருக்கு அறிவு விரிந்து நிற்கும்.

இதுவே இரண்டாம் பிரிவு. இதனை முன்னோர் சொன்ன மனோமயகோசமாகக் கொள்ளலாம்.

3] விஞ்ஞானஅறிவு :

அறிவின் தரம் இன்னும் ஒருபடி உயரும்போது, இயற்கை நிகழ்ச்சிகளுக்கும், இயற்கை நியதிகளுக்கும் காரணம் கண்டுபிடிக்கும் ஆராய்ச்சியாக அறிவு எழுந்து நிற்கும்.

இதுவே மூன்றாம்படி. இதனை முன்னோரின் விஞ்ஞான மயகோசம் எனலாம்.

4] இறையறிவு :

நியதி தவறாமல் இயக்கம் நடத்தும் அந்த இயற்கையின் தத்துவம் என்ன? அதனை ஆராயும் நான் யார்? எனக்கும் அதற்கும் தொடர்பென்ன? உறவேன்ன? என்று ஆராயும் பக்குவம் பெற்ற அறிவின் நிலையே அதன் நான்காம் படி.

இதனையே முன்னோர் சொன்ன பிராணமய கோசத்துக்கும் அதன் முடிவான ஆனந்தமய கோசத்துக்கும் ஒப்பிடலாம்.

"அறிவுக்குநான்குநிலையிற்கைதேவை
அவைமட்டும்திறைவுகொளல்ஒன்று [இரண்டு]
பொறிபுலனால்திறைவுயெழில்ரசித்தல், மூன்று
பகுத்தறிவால்திறைவுகரகசியங்கள்ஆய்ந்து
அறிந்துகொளல், அறிவித்தல்; நான்கோஅப்பால்
அத்தகையதிறைவுகக்கேமூலம்நாடி
அறிவதற்கென்றறிவெழுந்தநிலையாம்."

(வேதாத்திரி மகரிசி)

அங்கிங்கெனாதபடி... எங்கும் நிறைந்துள்ள இறைவன் அறிவு சொருபமாக இருக்கிறான். இறைவனின் குணமே பேராற்றல் பேரறிவு இயல்புக்கம்.

இப்பேரறிவு ஆனந்தம் அடைகிறது. பேரறிவாக விளங்கும் அதனிடத்துப் பேரானந்தமும் பொலிகிறது. ஏக காலத்தில் பேரறிவு சொருபமாகும் பேரானந்த சொருபமாகவும் அது இருக்கிறது. அறிவே ஆனந்தம். ஆனந்தமே அறிவு.

சச்சிதானந்தம்

சித்தர்கள் என்றால் யார்? ஏதோ சித்து செய்பவர்கள் என்று அவர்களை எல்லோரும் நினைக்கின்றார்கள். அது அவ்வாறு இல்லை.

சத்து, சித்து, அனந்தம் என்று இந்தப் பிரபஞ்சத்தின் உண்மை நிலையை மூன்று பொருளாக முன்னோர்கள் விளக்குவார்கள்.

சத்து என்றால் மெய்ப்பொருள், இருப்பு நிலை.

சித்து என்றால் இயக்கம், விண் முதல் கொண்டு இந்தப் பிரபஞ்சம் முழுவதையும் சித்து என்று தான் சொல்ல வேண்டும்.

அனந்தம் என்பது அதில் இருந்து எழுச்சி பெற்ற காந்தமானது தன்மாற்றம் பெறுகின்ற போது அழுத்தம், ஒலி, ஒளி, சுவை, மணமாக மாறி, இந்தப் பிரபஞ்சம் முழுவதும் எத்தனையோ வகையாக விரிந்தது அல்லவா? அது அனந்தம்.

சித்து செய்பவர்கள் சித்தர்கள் என்றும், அனந்தம் என்பது ஆனந்தம் என்று பொருள் கொள்கின்ற போது. அசல் கருத்து போயே போய்விடுகிறது.

வேறொரு கோணத்திலும் விளக்கம் பெறலாம்.

சத் + சித் + ஆனந்தம் = சச்சிதானந்தம்.

பிரம்மம் மனம் மொழிக்கு எட்டாதது. அது பிரபஞ்ச வடிவமாக உருவெடுக்கும்போது சத் சித் ஆனந்தம் என்று சொல்லப்படுகிறது.

சொல்லற்கரிய பொருளை ஒரு சொல்லால் விளக்க வேண்டுமென்றால், சச்சிதானந்தம் என்பதற்கு நிகரான சொல் வேறு ஒன்றுமில்லை.

சத் என்னும் சொல் 'உள்ளது' எனப் பொருள்படுகிறது. சத்தியம் அல்லது உண்மை அதனிடமிருந்து வருகிறது. ஆங்கிலத்தில் இதை Being அல்லது Existence என்று சொல்லலாம்.

‘இருக்கிறேன்’ என்ற அறிவு சேதனப் பொருளுக்கு உண்டு. ஜடப்பொருளுக்கு இந்த அறிவு இல்லை.

ஜீவன் உயிரோடிருக்கிறான் என்பதற்கு அவனுடைய அறிவே பிரமாணம். ஒவ்வொரு உயிரும் தன்னைத்தான் அறிந்து கொண்டிருக்கிறது. இங்ஙனம் அறியும் தன்மையை சச்சிதானந்தம் என்கிறோம்.

அறியும் தன்மையில் ஏற்றத்தாழ்வு இருக்கலாம். ஆயினும் அறிவு இல்லாத உயிர் இல்லை. அறிவை வளர்ப்பதே வாழ்க்கையின் நோக்கம்.

பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபம் ஆனந்தம். அன்பே கடவுள். அன்பு என்னும் கவர்ச்சி ஓங்குவதற்கு ஏற்ப இனிமை மிளர்கிறது. அது ஆனந்தமாகப் பரிணமிக்கிறது.

ஆனந்தம் வளர வளர அது அளவில்லா ஆனந்தமாகிறது. ஆனந்தமே பிரம்மம். இந்த ஆனந்தத்தை நாடியே உயிர்கள் வாழ்க்கையில் பற்று வைக்கின்றன.

ஆனந்தம் இல்லாவிட்டால் உயிர்கள் கணப்பொழுதும் வாழ்ந்திருக்கமாட்டா.

‘ஸத்யம் ஞானம் அனந்தம் பிரம்மம்’

இது தைத்திரீய உபநிடத்திலுள்ள (தைத்திரீய உபநிஷத்) ஓர் முக்கியமான வாக்கியம்.

‘பிரம்மம் என்பது உண்மை. பிரம்மம் என்பது மெய்யறிவு. பிரம்மம் என்பது வரையற்றது’.

இது அத்வைத மரபில் இவ்வாக்கியத்திற்குச் சொல்லப்படும் பொருள்.

விசிஷ்டாத்வைத மரபில் உண்மை, அறிவு, வரையற்ற தன்மை இம்மூன்றும் பிரம்மமாகிற பரமாத்மாவின் குணங்கள் என்று கொள்ளப்படுகிறது.

இதனாலேயே பிரம்மத்தை ‘சச்சிதானந்தம்’ என்று சொல்வதும் பொருந்தும்.

அதாவது, 'ஸத்' (ஸத்யம் என்ற உண்மை, இருப்பைக் குறிப்பதால்), 'சித்' (ஞானம் என்ற மெய்யறிவைக் குறிப்பதால்), மற்றும் 'ஆனந்தம்' (வரையற்றது என்றவுடனே குரையற்ற ஆனந்தமும் நிறை பெறுவதால்).

இறையணர்வு பெற்றவர்கள் சச்சிதானந்தத்தை உணர்ந்தவர்கள். இப்பிரபஞ்சமாகவும் இப்பிரபஞ்சத்ததுக்கு அப்பாலும் சத்தித் ஆனந்த சொரூபமாக அவர் இருக்கிறார் என்பதை அறிகிறார்கள்.

“ஓங்கி நிறைந்து கண்டால்-பின்னர்
ஒன்றுஎன்று இரண்டுஎன்று உரை?திடல் ஆமோ-”

இறையணர்வு பெற்றவர்களுக்கு பரிபூரணப் பரம்பொருள் இருப்பது தெளிவாக விளங்குகின்றது.

அகண்ட சச்சிதானந்த அத்வைதப்பொருள் பரிபூரணமாக இருப்பதை உணர்ந்தவர்கள் அதில் ஒன்றித்து விடுகிறார்கள்.

அவர்கள் கடவுள் ஒருவர் என்பதை உணர்கிறார்கள்.

அண்டங்களிடத்திலுள்ள உயிர்களில் தென்படும் அறிவும் ஆனந்தமும் அகண்ட சச்சிதானந்தத்தில் இருந்து வரும் அறிவும் ஆனந்தமுமே ஆகும் என்பதை அறிந்து அதில் ஒன்றித்து விடுகிறார்கள்.

இருப்பது ஒன்றுதான் என்றால் அதை இரண்டு என்று சொல்வது எப்படி? மனதை அதீதம் என்னும் உயர் நிலைக்கு எடுத்துச் சென்று மெய்ப்பொருள் ஒன்று என்று உணர்ந்தவர்கள் இரண்டு என்று சொல்லமாட்டார்கள்.

அதில் லயமாகி விடுபவர்கள் ஒன்று என்று சொல்வதற்கு அவர்களிடம் வாக்கும் இல்லை. மனமுமில்லை.

★★★

காயமே இது பொய்யடா?

சாதகனுக்கு வைராக்யம் தரும் பாடல் இது. உடலின் நிலையைக் கூறி வைராக்யத்தை தாயுமானவர் ஊட்டுகின்றார்.

(22) என்றும் அழியும்இக் காயம்-இத்தை
ஏதுக்கு மெய்என்று இருந்தீர் உலகீர்
ஒன்றும் அறியாத நீரோ-யமன்
ஓலைவந் தால்சொல்ல உத்தரம் உண்டோ-

தோழி! இந்த உடம்பு எப்பொழுது வேண்டுமானாலும் அழியும். இதனை எதற்காக உண்மை என்று கொண்டீர், உலகத்தவரே! ஒன்றும் அறியாத நீவிர், எமன் ஓலை வரும் போது, சொல்ல மறுமொழி வைத்துள்ளீரோ?

உலகத்தவரே! இந்த உடலானது எக்காலத்தும் அழிந்து போகும் தன்மையுடையது. இந்த சரீரத்தை உண்மையென என்ன காரணத்தினால் நினைத்துக் கொண்டிருந்தீர்கள்?

ஒன்றையும் உணராத நீங்கள் எமனுடைய ஓலை வந்தால் அதற்கு என்ன பதில் சொல்ல (உங்கட்கு) மறுமொழி உள்ளதோ?

“என்றும் அழியும்இக் காயம்-இத்தை
ஏதுக்கு மெய்என்று இருந்தீர் உலகீர்”

இந்த வாழ்க்கையில் உடலும் மனமும் அழிந்து போகும். ஆத்மா மட்டுமே அழியாதது. உடல் அழியும் போது மானுடப் பிறவி முடிகிறது.

அழியாத ஆத்ம சொரூபத்தை உணர்வதற்கு இக்காயத்தை யும் மனத்தையும் பயன்படுத்தவேண்டும்.

ஆனால் அழியாத ஆத்ம சொரூபத்தை மறந்துவிட்டு அழியும் காயத்தை அழியாது காப்பதில் கவனம் செலுத்தி வருகிறோம்.

அழிந்து போகின்ற காயத்தை அழியாது வைத்திருப்பதற்கு யாருக்கும் இயலாது. விரைவில் அழிந்து போகின்ற காயத்தைச் சிறிது நாளைக்கு வேண்டுமென்றால் நீடித்திருக்கச் செய்யலாம்.

ஹடயோகம் பயின்று சிறிது நாளைக்குக் காயத்தைக் காப்பாற்றி வைக்கலாம். ஆனால் காயம் ஒரு நாளைக்கு அழிந்தே போகும்.

பெய்யான காயத்தை மெய் என்று கருதி வாழ்க்கையை வீணாக்கி வருகின்றோம். காயத்தைப் பொய் என்றும், ஆத்மாவை மெய் என்றும் அறிகிற அறிவுதான் மெய்யறிவு.

காயத்தை பொய் என்றும் ஆத்மாவை மெய் என்று உணர்கின்ற உணர்வுதான் மெய் உணர்வு ஆகின்றது.

இவ்வுண்மையை அறியாத மனிதர்களைப் பார்த்து தாயுமானவர் கேள்வி கேட்கிறார்.

உலகத்தவர்களே! சரீரமானது அழிவது திண்ணம். அது அழியும் தன்மையுடையது. அழியும் தன்மையுடைய சரீரத்தை நீங்கள் மெய் என்று நினைப்பதற்குக் காரணம் என்ன? என்று கேட்கிறார்.

சரீரம் பொய் எனக்கூறும் பட்டினத்தார்.

- மனம்போன போக்கில் வாழும் கனவு போன்ற பொய்யான வாழ்வும்
- உயர்ந்த பொருளை அறியாத குற்றம் பொருந்திய மனமும்

- அறியாமையை விளைவிக்கும் ஆணவ மலத்தில் உதித்து, அதிலே கிடந்து உழலும் நிணத்தில் தோன்றி நெளியும் புழுப் போன்ற சிந்தையும்
- வஞ்சனையும் பாவமும் நிறைந்த பழிப்பிற்குரிய நினைவும்
- குற்றமும் பொறாமையும் உலோபமும் பொல்லாங்கும் கபடமும் பொய்யும் அதன் பதிவுகளும்
- பெரிய கோபமாகிய பகையும்
- தாழ்ச்சிக்குக் காரணமான இழிசெயல்களும்
- பகையும் பயமும் துணிச்சலும் நடுக்கமும் இராசத, தாமச, சாத்வீக குணங்களால் வரும் குற்றமும் உடைய உடல்.

ஒன்றும் அறியாத நீரோ-யமன்

ஓலைவந் தால்சொல்ல உத்தரம் உண்டோ-

காயத்தை மெய் என்று உணர்வதற்குக் காரணம் மக்கள் ஆத்மசொருபத்தை அறியாததேயாகும்.

உலக வாழ்க்கையைச் சாதனையாகச் செய்து மனத்திலுள்ள மாசை நீக்கும்பொழுது ஆத்ம சொருபத்தைப் பற்றிய உணர்வும் அறிவும் உண்டாகிறது.

ஆத்ம சொருபத்தை உணர்ந்தவர்களுக்கு உடலுக்கு வருகிற அழிவைப் பற்றிய அச்சம் இல்லை.

ஆத்மசொருபத்தை மறந்து உலக வாழ்வை மெய் என்று வாழ்ந்த மிருகனாகவும் சுவிருத்தையும் தங்கள் மகன் மார்க்கண்டனுக்கு மரணம் வருவதைக் குறித்துக் கவலையில் ஆழ்ந்தார்கள்.

சிவசொருபத்தை உணர்ந்து சிவ போதத்தில் இருந்த மார்க்கண்டன் மரணத்தைப் பற்றிச் சிறிதும் அஞ்சாதவனாக இருந்தான்.

மரண தேவதையாகிய யமன் மார்க்கண்டனை அணுகிறபொழுது அவன் சிவலிங்கத்தைத் தஞ்சம் புகுந்தான்.

சிவபெருமான் யமன் முன் தோன்றி "நானும் சிவபக்தனும் ஒன்று. உன் ஆட்சி என் பக்தர்கள் அல்லாதவர்களிடம் செல்லட்டும். என் பக்தர்களிடம் நீ அணுகலாகா," என்று யமனுக்கு உத்தரவிட்டார்.

தாயுமானவர் "உடல் பொய்யுறவு என்ற தனித் தலைப்பில் 83 வெண்பாக்களில் உடல் இயல்பு, அதன் நிலையாமை என்பவற்றைத் தருகிறார்.

உடல் உயிரைத் தாங்குவதற்குரிய பாத்திரமே தவிர, உயிருக்கு உறவாகாது.

உயிருக்கு உறவானது உயிரினில் இருக்கும் இயற்கை இறந்த ஆற்றலே மீமானுட இயல்பே.

நம்மோடு தொடர்புடைய ஊர்கள் பல. தொடர்புடைய உறவுகள் பல.

அதே போன்று நம் உயிரோடு அனந்தம் பெற்ற பேர் அனந்தம், சுற்றும் உறவு அனந்தம், தம் வினையினால் உடல் அனந்தம்" என்க காட்டுகின்றார்.

இறைவனை அடைவதற்காக மட்டும் இவ்வுடல் வேண்டுமென்பதே தாயுமானவர் எண்ணம்.

அறியாமை முழுவதையும் அகற்றி அறிவாய் நின்ற ஆனந்தமும் பெற்று, குறியே இன்றி இருந்தால் இவ்வுடல் வேண்டாம். அதுவரை இவ்வுடலை வேண்டுவல் என்றே சொல்கிறார்.

மலம் ஊறித் ததும்பும் உடல்

பட்டினத்தாரைப் போல் அருணகிரிநாதரைப் போல் தாயுமானவரும் உடலை நிந்திக்கிறார்.

(23) உண்டோ நமைப்போல வஞ்சகர்-மலம்

ஊறித் ததும்பும் உடலைமெய் என்று

கொண்டோ பிழைப்பதுஇங்கு ஐயோ-அருள்

கோலத்தை மெய்என்று கொள்ளவேண்டாவோ-

தோழி! நம்மைப் போல் வஞ்சகர் இவ்வுலகிலுண்டோ? மலம் ஊறித் ததும்பும் உடலை மெய் என நினைத்து, இங்குப் பிழைப்பு நடத்தலாமா? ஐயோ பரிதாபம்! இறைவனது அருள்வடிவை மெய் என்று கொள்ள வேண்டாமோ?

பொய்யான ஒன்றை உண்மை என்று எண்ணி, நம்மை நாமே ஏமாற்றிக் கொண்டிருக்கிறோம். எப்படி நம்மை நாம் ஏமாற்றுகிறோம்.

மலம் நிரம்பி வழியும் அருவருக்கத்தக்க இந்த உடலை உண்மை என்று நம்பி வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம். இறையருள் கோலத்தை உண்மையென்று நம்ப வேண்டாமா?

துரோகத்தைத்தான் வஞ்சனை என்கிறோம். மற்றவர்களை ஏமாற்றுவது வஞ்சனை.

வஞ்சத்தை இரண்டாகப் பிரிக்கலாம். 1. மற்றவர்களை ஏமாற்றி பயன் பெறுவது. 2. நம்மை நாமே ஏமாற்றிக் கொள்வது.

தாயுமானவர், ஞான விஷயத்தில் நாம் ஏமாறுவதை கூறுகிறார்.

“உண்டோ நமைப்போல வஞ்சர்” -

உள்ளதை மறைத்துப் பேசுபவன் வஞ்சகனாகின்றான். உண்மையில் இருப்பது தெய்வம். வஞ்சமனத்தை நம்பி, மனதில் உள்ள பற்றுதலுக்கு ஏற்ப வாழ்க்கையை நடத்துகின்ற நாம் நம்மை வஞ்சுக்கர்கள் என்று சொல்லாது வேறு என்ன செய்ய முடியும்?

- கண்டாய் வஞ்ச நெஞ்சே (ஏசுற்ற.3)
- அறியாத வஞ்ச நெஞ்சு (பரா.19)
- மறப்பு நினைப்புமாய் நின்ற வஞ்ச. மாயா மனம் (ஆனந்த.11)
- களம்பெறு வஞ்ச நெஞ்சினர் (ஆரணம்.3)
- ஆழாழி யென்ன வளவுபடா வஞ்ச நெஞ்சப் பாழ் (எந்.மாத.11)

பட்டினத்தார் பார்வையில் உடல்

- மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்னும் பொறிகள் தம்மில் முயங்குதலும், துன்பமும் நோயும் நிரம்பிய உடலை
- எலும்பும் நரம்பும் கொண்டு கட்டிய தடித்த தசையால் முடிய குடிசையை
- செழுமையான இரத்தத்துடன் கூடிய சிறிய புழுக்கள் நிறைந்த குடிசையை
- மலம் நிறைந்த குடத்தை
- ஊனால் செய்யப்பட்ட பாண்டத்தை

- இடைவிடாது சோற்றால் நிரப்பப்படும் துன்பம் தரும் குழியை
- கொலை செய்வதற்கான ஆயுதங்கள் பலவும் நிறைந்திருக்கும் கூட்டை
- வெறுப்பை உண்டாக்கும் வினையாகிய பலசரக்குக் குப்பையை
- பொய்யான பல சரக்கு ஒழுகிக் கொண்டிருக்கும் கிழிந்த சாக்கால் ஆன பையை
- கோபமாகிய நெருப்பை மூட்டும் கொல்லனது துருத்தியை
- ஐம்புலன்களாகிய பறவைகள் வந்து தங்கும் கூட்டை
- திருந்த கவலைகளை வினைவிக்கும் மரப்பொந்தை
- ஆசை என்னும் கயிற்றால் சுற்றிவிடப்பட்ட பம்பரத்தை
- காசு பணத்தால் சுழல்கின்ற காற்றாடியை
- மக்கட்செல்வம் என்னும் வினையில் மயங்கும் சக்கரத்தை
- பரந்த வெளியில் உருட்டிவிட்ட சக்கரத்தை
- பாவமாகிய சரக்கை ஏற்றிக் கொண்டு, கடலில் புகுந்து, காமமாகிய காற்று வீசித் தடுமாறச் செய்ய, கெடுவதற்கான வழிமுறைகள் நிறைந்து விளங்கும், கரையைச் சென்று சேரும் கொடுமையான கப்பலை
- இரண்டு வினைகளாகிய விலங்கு(தளை)களுடன் நடமாடும் தோணியை
- நடுநிலை தவறாதவனாகிய எமன் வந்து அழைக்கும் போது நடுக்கம் கொள்ளும் உடலைப் பிணமாக்கி, அதனைவிட்டு யான் விடுபடும் உடல்.

இத்தகையை நிலைமை உடைய உடலின் அச்சத்தைப் போக்கும் இறைவனது திருவடியைச் சரண் அடைகிறேன்” என்கிறார் பட்டினத்தார்.

“மலம் ஊறித் ததும்பும் உடலைமெய் என்று”

எலும்பு, தசை, நரம்பு முதலியவைகளைக் கொண்டு ஆன சரீரம் ஜடமயமானது. ஜீவாத்தமன் தான் செய்த வினையைத் தீர்த்துப் பரமாத்மனை அடைவதற்குச் சரீரம் தரப்பட்டுள்ளது.

அஞ்ஞானத்தோடு கூடிய ஜீவன் அழிந்துபோகும் சரீரத்தைச் சத்தியமானது என்று எண்ணி அதற்கு மதிப்பு மிகத்தந்து வருகின்றான்.

சரீரத்தைப் பயன்படுத்திப் பேரானந்தத்தைப் பெறுவதற்குப் பதிலாக சரீரத்தில்தான் சுகம் இருக்கிறது என்று கருதி சிற்றின்ப வசப்பட்டிருக்கும் ஜீவன் உய்வது எப்படி?

ஊனுடம்பை பொய் என்கிறீர்களே! பல மகான்கள் “ஊனுடம்பே ஆலயம்”, “உள்ளம் பெருங்கோயில்”, “கள்ளப் புலனைந்தும் காளா மணிவிளக்கே” என்றெல்லாம் உடம்பை புகழ்ந்திருக்கிறார்களே? என்ற கேள்வி எழலாம்.

இறைநிலையை இறையணர்வை பெறுவதற்கு இந்த உடலும் மனமும் தேவைதான். எந்த அளவுக்குத் தேவையோ அந்த அளவுக்கு உடம்பைப் பேணலாம்.

அளவுக்கு மேல், உடம்பே பிரதானம் என்று உடலை போற்றுகிறவர்களுக்கும், நிலையான மெய்ப்பொருளை விட உடல்தான் முக்கியம் என்று கருதிக்கொண்டிருப்பவர்களுக்கும்தான் இந்த உபதேசங்கள்.

“கொண்டோ பிழைப்பதுஇங்கு ஐயோ-அருள்
கோலத்தை மெய்என்று கொள்ளவேண் டாவோ”

அஞ்ஞானத்தில் இருக்கும் மனிதன் இறைவனுடைய அருளை மறந்திருக்கின்றான்.

காலம், தேசம், காரணகாரியம் ஆகியவற்றிற்கு உட்பட்டு இருக்கின்ற ஒன்று சத் பொருள் ஆகாது.

இம்மூன்றுக்கும் அப்பால் பட்டது சத்பொருள். பிரபஞ்சமும் பிரபஞ்சத்தில் உள்ள அனைத்தும் காலம், தேசம், காரணகாரியத்திற்கு உட்பட்டவையாகும்.

எனவே அவற்றை உண்மையென்று கொள்ளக் கூடாது. இவற்றிற்கு அப்பால் உள்ள இறைவனே சத்பொருள்.

அவரை நம்பினால் பிறவிப்பிணி நீங்கும். சத்பொருளை நம்பி மாயையினின்று விடுபட்டு நிலையான ஆனந்தத்தைப் பெறுதல் வேண்டும் என்னும் கருத்தைத் தாயுமானவர் குறிப்பிடுகின்றார்.

★★★

விருப்பும் வெறுப்பும் வேண்டாம்

சாதகன் ஒருவன் உச்ச நிலையில் இருக்கும் போது அவனிடம் விருப்பு வெறுப்பு இருக்காது. சமநிலையில் சாதகனின் மனம் இருக்கும்.

(24) வேண்டா விருப்பும் வெறுப்பும்-அந்த

வில்லங்கத் தாலே விளையும் ஜனனம்

ஆண்டான் உரைத்த படியே-சற்றும்

அசையாது இருந்துகொள் அறிவுஆகி நெஞ்சே-

தோழி! பிறப்பு என்பது, வேண்டாத விருப்பு வெறுப்பு என்னும் வில்லங்கத்தால் விளைவது. ஆட்கொண்ட குருநாதன் சொன்னபடி சற்றும் அசையாது, நல்லறிவோடு சேர்ந்து மனமே, நீ இருந்துகொள்.

விருப்பும் வெறுப்பும் வேண்டாம். விருப்பு வெறுப்பை நீக்கிவிடு. இத்தகைய வில்லங்கத்தால்தான் பிறப்பு உண்டாகிறது. குரு உபதேசம் செய்தபடி, குரு வார்த்தையைக் கேட்டு பின்பற்று. அறிவில் அசையாது இருந்து கொள் மனமே.

விருப்பு வெறுப்பு அமைதி ஆனந்தம்

விருப்பு, வெறுப்பால் ஏற்படுகிற தீமை என்னவென்றால், நமது கண்ணோட்டங்களுக்கு ஏற்ப இந்த உலகம் முழுவதையும்

வளைப்பதற்கு நாம் வாழ்க்கை முழுவதும் முயன்று கொண்டிருப்போம்.

விருப்பு, வெறுப்பின் அடிப்படையில் உலகத்தைப் பார்க்கிறபோது, நிபந்தனை இல்லாத வாழ்க்கையை நம்மால் முழுமையாக நுகரமுடியாது.

விருப்பு, வெறுப்பு ஆகிய நிலைகளைக் கடந்து நிற்கிற மனிதர், வாழ்க்கையிலிருந்து விலகி ஓடுபவரல்ல.

வாழ்க்கையில் முழுமையாக ஈடுபடுபவர். ஆனந்தமானவர். ஆனந்தத்தில் திழைப்பவர்...

“வேண்டா விருப்பும் வெறுப்பும் - அந்த
விலங்கத் தாலே விளையும் ஜனனம்”

விருப்புள்ள இடத்தில்தான் வெறுப்பும் வரும். ஒன்றை வேண்டும் என்பது விருப்பு. விரும்பிய பொருள் கிட்டாத போது வெறுப்பு உண்டாகிறது.

மானுடப் பிறவி எடுத்துள்ள நாம் விருப்பையும் வெறுப்பையும் வளர்த்துக் கொண்டே வந்திருக்கின்றோம்.

விருப்பையும் வெறுப்பையும் வளர்த்ததன் பயனாக பல பிறவிகள் எடுத்திருக்கின்றோம்.

பிரபஞ்சப் பொருள்களிடத்து வெறுப்பை வளர்த்து வந்துள்ள நாம், இனி அந்த வெறுப்பைப் போக்கியாக வேண்டும்.

புலனடக்கத்தின் மூலம், இந்திரிய சுகத்தைத் தரும் பொருள்களிடத்திலிருந்து நாம் விலகி இருக்கலாம்.

இந்திரிய சுகத்தை உண்டாக்கும் பொருள்களிடத்து ஆசை இன்னும் உள்ளத்தில் இருக்கிறது.

அந்த ஆசையும் அழிய வேண்டும் என்றால் விருப்ப வெறுப்பில்லாத விமலனிடத்து நம் மனதைச் செலுத்த வேண்டும்.

மனதை வெளுத்து வந்துள்ள வெள்ளைத் துணியோடு ஒப்பிடலாம் என்று இராமகிருஷ்ணர் கூறியுள்ளார்.

தூய வெள்ளை துணியில் விரும்பிய சாயத்தை ஏற்றலாம். அதுபோன்று மனதை எதனிடத்து செலுத்துகின்றோமோ, அதனுடைய இயல்புகளெல்லாம் மனதுக்கு உரியதாகின்றன.

விருப்பு வெறுப்பற்ற இறைவனிடத்து மனதைச் செலுத்தும்போது மனதிற்கும் விருப்பு வெறுப்பற்ற நிலை வருகிறது.

மனதை உலக விஷயங்களில் செலுத்தி விருப்பு வெறுப்பை வளர்த்து வருகின்ற அளவு பிறவி பெருகிக் கொண்டே போகும்.

விருப்பு வெறுப்பினால் விளையும் பிறவியை ஒழிப்பதற்கு விருப்புவெறுப்பில்லாத நிலையை மனதிற்கு உண்டு பண்ண வேண்டும். ஆணவத்தை அழித்தால் விருப்பற்ற நிலை வரும்.

ஆனந்தம்பெற தன்முனைப்பு தடை.

ஆதியின் இயல்பு நிலை ஆனந்தம். அசைவால் விளைந்த அலை நிலை ஆரவாரம்.

அலை நிலையாவது ஆனந்தம். நிலை அலையாவது ஆரவாரம். அலை நிலையாவதே நமது வாழ்க்கையின் இலட்சியம். நமது வாழ்க்கையின் சாரம்.

நமது விழிப்பு நிலையில் ஆரவாரமே ஓங்கி நிற்கிறது. நாம் பார்க்கும் காட்சியினால் வரும் ஆரவாரம்.

காதுகளின் கேட்கும் திறத்தினால் வரும் ஆரவாரம் என விழிப்பின்போது நாம் ஆரவாரத்தின் உச்சியில் இருந்து மகிழ்கிறோம்.

விளைவு? ஆரவாரங்களைத் தாண்டி இயல்பான நம் ஆனந்தம் தன்னை வெளிப்படுத்த முடியாமல் தவிக்கிறது.

ஆரவாரத்தைக் குறைக்க, குறைக்க ஆனந்தம் தானாக வெளிப்படும்.

ஆகவே அமைதியை நாம் வேண்டியதில்லை. நம்மிடம் உள்ள ஆரவாரத்தை குறைத்தாலே போதும். உள்மன அமைதி ஓங்கி உலக அமைதி மலரும்.

அமைதியும் ஆனந்தமும் நமது சுயநிலை. ஆரவாரம் நமது எழுச்சி நிலை.

நமது ஆழ்ந்த கனவுகளற்ற தூக்கத்தில் புலன்களில்லை. மனமும்மில்லை. அதன் உச்சத்தை அடைகிறது. அப்போது நாம் அடையும் ஆனந்தமே பேரானந்தம்.

ஆழ்ந்த தூக்கத்தில் நமது படிப்பு, பதவி. பணம், எண்ணங்கள் சொல்லப்போனால் “நான்” என்ற உணர்வு என அத்தனையும் “இறந்து” விடுகின்றன.

ஆழ்ந்த தூக்கத்தில் அனைவரின் அறிவு நிலை ஒன்றே. அனைவருக்கும் ஏற்படும் அனுபவம் ஒன்றே. அனுபவமே தெய்வீகப் பேரானந்தம்.

“பதமையடைந்தோம் ஒன்றானோம் பரமானந்தம்” என வேதாத்திரி மகரிசி கூறுகிற பரமானந்த நிலையும் அதுவே.

ஆழ்நிலை தூக்கத்தில் நாம் அடைகிற ஆனந்தத்தை விழிப்பு நிலையில் பெறுவதற்கான உபாயமே தியானம். அல்லது தவம்.

“ஆங்காரம் உள்ளடக்கி ஐம்புலனைச் சுட்டெரித்து
தூங்காமல் தூங்கி சுகம் பெறுவதெக்காலம்?”

என்பது சித்தர் வாக்கு.

ஆழ்நிலைத் தூக்கத்தில் அடைகிற சுகத்தை தூங்காமல் தூங்கி பெறுவதற்கான உபாயமே தவம்.

நமது தன்முனைப்பைப் பெருக்குகின்ற அனைத்து அம்சங்களும் “இறந்து” விட்ட நிலையில் நாம் அடையும் ஆனந்தம் பேரானந்தம்.

பணம், பதவி, புகழ் போன்ற நமது அடையாளங்கள் நமது ஆனந்தத்தைக் குறைக்கவே செய்யும்.

பேரானந்தத்தை அடைய பணமோ, பதவியோ அவசியமில்லை.

நமது எல்லா அடையாள அம்சங்களும் அதனால் வரும் தன்முனைப்பும் கரைந்து அங்கு வெளிப்படுகிற பேரானந்தத்தை எந்த ஒன்று அனுபவிக்கிறதோ அதுவே தூய சலனமற்ற அறிவு. இந்த அறிவேதான் தெய்வமென்றார் தாயுமானவர்.

நமது விழிப்பு நிலையில் அமைதியைத் தருவது தவம். தவத்தில் நிற்க நிற்க ஐம்புலன்கள் அடங்கி, ஆங்காரம் அறவே அற்று, கரைகள் நீங்கி. தன்முனைப்பு கரைந்து ஆரவாரமற்ற தெய்வீக நிலையை அடைகிறோம்.

அந்த நிலையில் நாம் செய்யும் செயல்களனைத்தும் கர்ம யோகமே. நமது எண்ணமெல்லாம் தெய்வீகமே!

இறைநிலையோடு எண்ணத்தை கலக்கவிட்டு
 ஏற்படும்ஓர் அமைதியிலே விழிப்பாய் நிற்க
 நிறைநிலையே தானாகா உணர்வதாகும்
 நித்தம் நித்தம் உயிர் உடலில் இயங்கு மட்டும்
 உறைந்து உறைந்து இந்நிலையில்பழகிக் கொள்ள
 உலக இன்பங்களிலே அளவுகிட்டும்
 கறைநீங்கி அறிவு மெய்ப்பொருளாய் நிற்கும்
 கரைந்துபோம் தன்முனைப்பு. காணும் தெய்வம்.
 - வேதாத்திரி மகரிஷி.

சமநிலை:

அறிவின் முழுமை பெற்ற ஞானியருக்கு இறைநிலையின் முழு வடிவமே பிரபஞ்சம். அதிலுள்ள எந்தப் பொருளையும் வெறுப்பு கொண்டு ஒதுக்கிவிட முடியாது.

பொதுவாக, துன்பம் தரும் ஒரு பொருளை, உடலுயிரை, செயலை வெறுப்பது, ஒதுக்குவது, பகைப்பது, அழிப்பது என்பது மனிதனுடைய இயல்பாகும். இது தன்முனைப்பால் உணர்ச்சி வயப்பட்டு வெளியாவதாகும்.

ஆனால், ஞானிகளோ இந்த எல்லை கட்டிய மனோநிலையைக் கடந்தவர்கள். இப்பேரியக்க மண்டலத்திலுள்ள எந்தப் பொருளானாலும் அது பரிணாமத் தொடரிலே ஒரு தனித்த மதிப்புடையது.

குறுகிய அறிவுடையோர்களுக்கு ஒரு குறிப்பிட்ட பொருள்தேவையே இல்லை என்றோ அல்லது ஏதோ ஒருவகையில் துன்பமளிப்பதாகவோ தோன்றும்.

ஆயினும், அதுவே பிரபஞ்சப் பரிணாமம் என்ற இயக்க நியதியிலே வேறு பல நன்மைகளிலிருந்து பிரிக்கமுடியாத, பல நன்மைகளுக்கு இயல்புக்க வித்தாகவும் இருக்கும்.

சில நிகழ்ச்சிகள் மனிதன் அறியாமையால் ஆற்றிய செயல்களின் விளைவாக இருக்கும். அவை துன்ப மளிப்பவையே யாயினும் அந்த வினைப் பதிவு அழியும் மட்டும் அது நிலைத்துத்தான் இருக்கும்.

இவற்றையெல்லாம் உணர்ந்து தெளிந்த அறிவிலே திட்டமிட்டு வாழ்பவர் ஞானி.

அவருக்கு வெறுப்பு ஏது? மேலும் அவ்வாறு துன்பம் தந்தவரிடமும் வெறுப்புக் கொள்ளாத சால்பு நிலையைச் சார்ந்துள்ளவரே உண்மையில் ஞானியாவார்.

சிறந்த ஒரு குருவும் ஆவார், பிறருக்கு வழிகாட்டக் கூடிய தகுதியும் பெற்றவராவார்.

உணர்ச்சியிலே இந்தச் சமநிலை (Equanimity) அடைந்தவர் காட்டும் பாதையிலே நாம் சென்றோமானால் துன்பம் நம்மை அணுகாது.

“ஆண்டான் உரைத்த படியே-சற்றும்

அசையாது இருந்துகொள் அறிவுஆகி நெஞ்சே”

மனதைப் பக்குவப்படுத்துவதற்கு ஞானிகள் வாழவும் அவர்கள் எழுதி வைத்த நூல்களும் விருப்பு, வெறுப்பை ஒழிப்பதற்கு உரிய வழிகளை நமக்குப் போதிக்கின்றன.

வேதாத்திரி மகரிஷியின் “மனவளக்கலை மன்றங்கள்” மனதை வளப்படுத்த பயிற்சிகளை வழங்கி வருகிறது.

ஊர் தோறும் மனவளக்கலை மன்றங்கள் செயல்பட்டு வருகின்றன. இங்கு தற்சோதனை பயிற்சிகளைச் செய்து நம் மனதைப் பக்குவப்படுத்தலாம்.

அகத்தாய்வு செய்து ஆசைகளை முறைப்படுத்தலாம்.
எண்ணங்களை ஆராயலாம். சினத்தைத் தவிர்க்கலாம். நான்
யார் என்று தத்துவ விளக்கம் பெறலாம்.

மனதை நல்வழிப்படுத்துவதற்கு ஜபம், தியானம், சத்சங்கம்,
பரநலத்தொண்டு செய்து வரவேண்டும்.

★★★

தன்னையறிதல்

ஆனந்தக் களிப்பில் 25.26. 27 ஆவது பாடல்களில் தனது தவிப்பை மன வேதனையைத் தாயுமானவர் கூறுகிறார். வேதனையே சாதனையாக மாறும்.

மனவலி ஏன் வந்தது? விவேகம் வந்தபின் அந்த விவேகப் படி அவரால் வாழ முடியவில்லை. பழக்கத்திற்கும் விளக்கத்திற்கும் போராடுகிறார். சாதகனுக்கு வழிகாட்டுவதாக அமைந்துள்ளது இப்பாடல்கள்.

(25) அறிவாரும் இல்லையோ ஐயோ-என்னை
யார் என்று அறியாத அங்கதே சத்தில்
வறிதே காமத்தீவில் சிக்கி-உள்ள
வான்பொருள் தோற்கவோ வந்தேன்நான் தோழி-

தோழி! ஐயோ! தன்னை யார் என்று அறிவார் எவரும் இலரோ? என்னுடைய உடம்பாகிய நாட்டில், என்னை நான் யார் என்ற அறியவில்லை. வீணே காமம் என்னும் தீவில் சிக்கி, உண்மையாய் உள்ள மேலான பொருளை (இறைவனை) அடைவதை விட்டு, தோற்றுப் போகவோ, இப்பிறப்பெடுத்து வந்தேன்?

ஐயோ என்னை யார் என்று அறிந்தவர்கள் யாருமில்லை. அங்கமாகிய தேசத்தில் நான் யார் எனச் சொல்லத் தெரியாத இடத்தில் சிக்கிக் கொண்டேன். காமத் தீவில் சிக்கி, ஆசையில்

மாட்டிக் கொண்டு உள்ளேன். மேலான உயர்ந்த ஞானத்தை இழக்கவோ நான் வந்துள்ளேன் தோழி.

தாயுமானவர் அழகான கற்பனையில் இந்தப் பாடலை பாடியுள்ளார்.

ஒரு மனிதன் கடக்க முடியாத ஒரு தீவில் சிக்கிக் கொண்டான். அவன் மட்டும் அங்கு இருக்கின்றான். வேறு யாரும் அங்கு இல்லை. அவன் விடுதலை அடைய வேண்டும். உவமை.

தீவில் அகப்பட்டவன் ஜீவன். தொலைந்த இடம் உடல். உடல் என்ற தேசத்திலிருந்து வெளியே வரவேண்டுமென்றால், தீவைக் கடக்க வேண்டும்.

தீவு போல் இருப்பது ஆசை. அது காமத்தீவு. சுற்றிலும் நீர். கடக்க முடியாமல் இருப்பது ஆசை. அதனால் அவன் ஞானத்தையும் மோட்சத்தையும் இழந்து விடுவான். கற்பனை உவமை

இங்கு ஜீவன் உடலுக்குள் தொலைந்து விட்டது. அதிலிருந்து வர வேண்டுமென்றால், ஆசையை கடந்து வரவேண்டும். கடக்க முடியாமல் இருப்பது ஆசை.

அந்த இடத்தில் அவனுக்கு வழிகாட்ட யாரும் இல்லை. அறிவை இழந்து மோட்சத்தை இழக்கவோ வந்தேன் என்று வருந்துகிறார்.

தன்னையறிதல்

“தன்னையறியத் தனக்கொரு கேடில்லை
தன்னையறியாமல் தானே கெடுகின்றான்
தன்னையறியும் அறிவை அறிந்தபின்
தன்னை அர்சிக்கத் தானிருந்தானே”

நாம் இறைவனை அறிய வேண்டுமென்றால் முதலில் நம்மை அறிய வேண்டும்! நம்மை அறிந்தால்தான் நான் யார்? பொருளா? சக்தியா? உடலா? அறிவா? உயிரா? இவை ஒன்றிலிருந்து ஒன்றைப் பிரிக்க முடியுமா? என ஆழ்ந்து சிந்தித்தால் இவற்றில் எதுவும் தனித்து இல்லை.

எல்லாம் சேர்ந்த ஒரு இயக்கச் சிறப்பே "நான்" என அறிவோம். உடல் வரையில் எல்லை கட்டி அதுவரையில் "நான்" என்று எண்ணியிருந்த காலமும் உண்டு. அன்று வரை அறிவு அறிந்திருந்த பக்குவ நிலை அது.

உருவத்தை ஆராயுங்கால் அது அணுக்களின் கூட்டமாகத் தோன்றுகிறது. அறிவை நோக்கி ஆராயுங்கால் அது உடலியக்க சக்தியின் ஒரு பிரிவு இயக்கம் என விளங்குகின்றது.

சக்தி என்பது என்ன என ஆராயுங்கால் அது எங்கும் நிறைந்த ஒரு அகண்டாகாரப் பெருவெளியின் எழுச்சி அணுவின் மூலம் இயக்க வேகமான நிலை எனத் தெளிவாகி விடுகின்றது.

ஆகவே அகன்ற பெருவெளியாக, அணுவாக, இயக்கச் சக்தியாக, அறிவாக இருக்கும் பல்வேறு நிலைகளும் ஒன்றாகக் காட்டும் ஒரு பேரியக்கமே "நான்" எனப்படுவது.

ஒளி அல்லது ஒலி எழுச்சி பெறும் பொருட்களின் நிலை, இயக்கம் இவைகளுக்கேற்ப பல பேத அளவாக இருந்தபோதிலும் ஒளி, ஒலி என்ற தத்துவத்தில் வேறுபட்டவை அல்ல.

அதுபோலவே எல்லாச் சீவன்களிலும் உள்ள அறிவு பலபேத நிலைகளில் இயங்கிய போதிலும் அறிவு என்ற தத்துவத்தில் ஒன்றே.

ஆகவே "நான்" பரவெளி என்ற நிலையில் எங்கும் நிறைந்த பூரணமாகவும், சக்தி என்ற நிலையில் அணுக்களின் கூட்டுப் பக்குவ பரிணாம சந்தர்ப்பச் சந்திப்புகளுக்கேற்ப பலவித இயக்க வேறுபாடுகளாகவும்,

அறிவு என்ற நிலையில் அந்தந்த ஜீவராசிகளின் புலன் அமைப்பு, தேவை, பழக்கம், சூழ்நிலை, அனுபவம் இவைகளுக்குப் பல பேதப்பட்ட நிலைகளாகவும் உருவம் என்ற நிலையில் அணுக்களின் கூடுதலுக்கேற்ப பலவித அமைப்புகளாகவும் இருக்கிறேன் எனக் கொள்ளுதல் சரியான முடிவாகும்.

எனவே நான் வேறு, பிரபஞ்சம் வேறு அல்ல. நான் வேறு, இயற்கை வேறு அல்ல. நான் என்பதை எதிலிருந்தும் பிரித்து

எடுக்கவோ, பிரித்துப் பேசவோ முடியாது. ஒன்றாகவும் பலவாகவும் எல்லாமுமாக ஏகத் தொடர்நிலையில் இருப்பதே "நான்" என்பதாகும்.

அருப நிலையில் ஏகனாக, உருவநிலையில் சிதறுண்டு தோன்றும் பலவாக, அருபத்தில் உருவங்கள் அனைத்தும் அடக்கம் பெற்றும், உருவங்கள் அனைத்திலும் அருப நிலை நிறைந்தும் ஒன்றிலிருந்து ஒன்றைப் பிரிக்க முடியாத அகன்ற பேரியக்கமாகிய தத்துவமே "நான்" என்பதாகும்.

தன்னையறிந்தால்கடவுளை அறியலாம் :

"உன்னையோகடவுளையோ அறியவென்றால்
ஒருகுறுக்குவழியுண்டு; உள்ளுணர்ந்து
தன்னையறிந்தநிலையில்நிலைத்துவாமும்
தனிக்கருணைவடிவானகுருவடைந்தால்
அன்னையறிற்றடைந்துருவாய்உடலாய்வந்த
ஆதிகருவைப்புருவத்திடையுணர்த்தப்
பின்னைநீ அவ்விடத்தில்தலைக்க, உந்தன்
பேதமற்றநிலை, கடவுளாகிநிற்கும்"

- வேதாத்திரி மகரிஷி

"அறிவாரும் இல்லையோ ஐயோ-என்னை
யார்என்று அறியாத அங்கதே சத்தில்
வறிதே காமத்தீவில் சிக்கி"

காமம் மனிதனது மேன்மையையெல்லாம் அரித்துத் தின்கிறது. ஞானத்தையும் அது அரிக்கிறது.

ஞானம் மறைக்கப்படும்பொழுது வாழ்வு பயனற்றதாகப் போய்விடுகின்றது. பிறவிக் கடலில் உழல வேண்டிய நிலை ஏற்படுகிறது.

இதனைத் தாயுமானவர், "அறிவாரும் இல்லையோ ஐயோ என்னை யார் என்று அறியாத அங்கதேசத்தில் வறிதே காமத்தீவில் சிக்கி" என்பதில் விளக்குகின்றார்.

“உள்ள வான்பொருள் தோற்கவோ வந்தேன்நான்”

ஓவ்வொரிடத்திலும் ஞானம் மறைந்திருக்கின்றது. மறைந்துள்ள ஞானத்தை வெளிப்படுத்துவதாக நம்முடைய செயல்கள் அமைய வேண்டும்.

காம வாசனையானது ஞான வாழ்வுக்குத் தடையாகிறது. காம வாசனைக்கு வசப்படும் மனிதன் ஞானத்தை இழந்து உடல் சுகத்திலும் இந்திரிய சுகத்திலும் ஈடுபடுகின்ற அற்ப வாழ்வை மேற்கொள்கிறான்.

ஞானத்தைப் பெறுவதற்காக அமைந்த மானுட வாழ்வை உடல் சுகம் பெறுவதற்காகப் பயன்படுத்தி மானுட வாழ்வை வீணாக்குகின்றாய்.

சாதாரண மக்கள் போன்று காமத்தீயில் அகப்பட்டு என்னிடத்தில் உள்ள மேலான ஞானத்தை இழப்பதற்குத் தாம் இவ்வுலகிற்கு வரவில்லை என்னும் கருத்தை “உள்ள வான்பொருள் தோற்கவோ வந்தேன்நான்” என்பதில் தாயுமானவர் விளக்கியுள்ளார்.

★★★

வாழ்வின் நோக்கம்

ஆனந்தக் களிப்பில் மகிழ்ச்சியின் வெளிப்பாடு என்று சொல்லியிருந்தோம். ஆனால் இறுதிப் பகுதியில் ஞானத்தை அடைந்து களிப்பை அடைந்து நிற்கத் தேவையான சில சாதனைகளை நமக்குச் சொல்கிறார்.

தாம் ஏற்கனவே இருந்த நிலைகளை நமக்கு மீண்டும் சொல்லி வைக்கிறார் - கூறிக் கொண்டிருக்கிறார் தாயுமானவர்.

(26) “வந்த வரவை மறந்து-மிக்க

மாதர்பொன் பூமி மயக்கத்தில் ஆழும்

இந்தம யக்கை அறுக்க-எனக்கு

எந்தை மெய்ஞ்ஞான எழில்வாள் கொடுத்தான்.

தோழி! வந்த நோக்கத்தை மறந்த, மிகுந்த மயக்கம் செய்யும் பெண், பொன், மண் ஆகிய இவற்றின்மீது ஆசை வைக்கும் அறியாமையை அறுக்க, எனக்கு எம்தந்தை மெய்ஞ்ஞானம் என்னும் அழகிய வாளினைக் கொடுத்தான்.

நான் எந்த காரியத்திற்காக உடலுக்குள் வந்தேன் என்பதை மறந்து, மாதர் பொன் பூமியில் ஆழ்ந்து கொண்டிருக்கும் போது, இந்த மோகத்தை என்னிடமிருந்து நீக்க, எனக்குக் குருவானவர். மெய்ஞ்ஞானம் என்ற வாளைக் கொடுத்தான்.

பரமாத்மாவைப் பற்றி அறிய எழில் வாள் கொடுத்தான். ஆத்ம ஞானம் என்ற அழகான வாளைக் கொடுத்தான்.

வாழ்வின் நோக்கம்

எத்தனையோ மனித உயிர்கள் வாழ்வின் நோக்கம் இன்னதென்று அறியாமல், கேவலம் உடல் சுகத்துக்காக, உண்டு உடுத்தி வாழ்ந்து இறந்துபோவது அறியாமையாகும்.

நமக்குள் இருக்கும் இறைவனை அறிவதே நம் நோக்கமாக இருக்கவேண்டும்.

வாழ்வின் உண்மையான நோக்கம் இறைவனுக்காக அல்லது உண்மைக்காக வாழ்தல், குறைந்தபட்சம் தனது ஆன்மாவுக்காக வாழ வேண்டும்.

மனித வாழ்க்கை என்பது பணம் சம்பாதிப்பதற்கும் மற்றும் வசதி வாய்ப்புகளைப் பெருக்கிக் கொண்டு போவதற்கு மட்டுமா? என்றால், பதிலோ, இல்லை, என்பதுதான்.

வாழ்க்கை என்பது உடல் ஆரோக்கியதுடனும், மன மகிழ்ச்சியுடனும், ஆன்மத் தெளிவுடன் ஒவ்வொரு கணமும் ஒவ்வொரு நாளும் வாழ்வதற்கே!

பணம் நோக்கிய மனிதனின் வெளிநோக்கிய, உலகளாவிய பயணம், ஆரோக்கியம் நோக்கி சற்று உள்நோக்கிய பயணமாகத் திரும்ப வேண்டும். அதுதான் மனநிறைவின் முதல்படி.

வருங்காலம் என்பது வரலாறாக எழுதப்படுவதற்குள் வாழ்ந்து தீரப்பட வேண்டிய காலமாகும். - நேரு.

வாழ்வின் உயரிய நோக்கம் என்ன?

முதலில் ஒருவன் தன் அளவில் மனஅமைதியுடன் இருக்க பழகிக்கொள்ள வேண்டும்.

பிறகு தான் அனுபவித்து வரும் மனஅமைதி போல, உலகில் மன அமைதிக்காக ஏங்கும் பல உயிர்களுக்கு

வழிகாட்டியாக அமையுமாறு தன் வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்வது, அல்லது அமைத்துக் கொள்ள முயல்வது, போன்றவை தான் மனித வாழ்வின் உயரிய நோக்கமாகும்..... இதை நம்மில் எத்தனை பேர் உணர்ந்துள்ளோம்?

வாழ்க்கை வரப்பிரசாதத்தை எண்ணிப் பாருங்கள்.

உங்களுடைய வாழ்க்கையே உங்களுக்கு மிகப் பெரிய வரப்பிரசாதம்.

அத்தகைய வரப்பிரசாதத்தை ஒவ்வொரு நிமிடமும் நினைத்துப் பாருங்கள். இந்த உலகில் உங்களுக்குக் கீழ் வசதி வாய்ப்புகள் இல்லாமல் வாழ்பவர்கள் கோடான கோடிமக்கள்.

அவர்களைப் பற்றி கணநேரம் நினைத்துப் பார்த்து, நம் வாழ்வில் நிம்மதி மட்டும் நாடாமல், அவர்களின் வாழ்க்கை முன்னேற்றத்திற்கும் நம் உடலால், நம்முடைய அறிவால் என்ன செய்ய முடியும் என்ற மாறுபட்ட எண்ணத்தை மனதில் விதைத்து, அதன்படி, செயல்களை வடிவமைத்துக் கொண்டு வாழ்க்கைப் பாதையைச் சீர் செய்து கொள்வோம்.

சிற்றின்பமும் பேரின்பமும்

- சிற்றின்பம் என்பது புலன்களுக்கு உட்பட்டது.
- எல்லை கட்டப்பட்டது.
- குறிப்பிட்ட காலத்திற்கு தான் இன்பமாக இருக்கும்
- அதுவே மீறினால் துன்பமாகும்
- உதாரணமாக, நாம் இனிப்பு உண்பதில் இன்பம் இருக்கிறது என்ற வைத்துக் கொண்டால், இரண்டு, மூன்று முறை சாப்பிடலாம். தொடர்ந்து 5 அல்லது 7 முறை அதே இனிப்பைச் சாப்பிட நேர்ந்தால் முதலில் இன்பமாக இருந்த அதே இனிப்பு சலிப்பை ஏற்படுத்துகிறது. இதுவே சிற்றின்பம்.

பேரின்பம்

- பேரின்பம் என்பது புலன்களுக்கு அப்பாற்பட்டது
- எளிதில் அடைய முடியாதது.
- வரையறுத்துக் கூற முடியாதது.
- எல்லையற்ற மகிழ்ச்சியை அளிக்கக் கூடியது.
தொடர்ந்து நீடிப்பது.

புலன் மயக்கம்

“பொருளல்லவற்றைப்பொருளென்று உணரும்
மருளானாமாணாப்பிறப்பு.” (குறள்)

வாழ்க்கைக்குப் பொருளற்ற பொருள்களை வாழ்வின் மெய்ப்பொருளாகக் கருதும் மயக்கம்.

அதாவது இவ்வுலகில் நிலையில்லாத பொருள்களை பொருளாக கருதும் ஒரு தவறான மயக்கநிலை. கள் உண்டு நம்மவர் ஒரு தவறான மயக்க நிலையில் இருப்பார்.

அதுபோல் வீடு, பணம், சமூகத்தில் பொருளாதார நிலை, பொன் (நகை), மகிழ்ந்து ஆகியவற்றை வாழ்வின் சிறப்பு என தவறாக எண்ணி ஒரு மயக்கத்தில் அதன்பின் சென்று வாழ்தல்.

உண்மையான மெய்ப்பொருள் என்னவென்று தெரியாமல் வாழ்தல். அப்படி வாழ்கின்ற வாழ்வானது துன்பத்தையே தரும்.

அது ஒரு சிறப்பில்லாத, பொருளில்லாத, இன்பமில்லாத வாழ்க்கையாகவே முடியும்.

கம்பர் மாரீச வதைப் படலத்திலே, “மருளொடு தெருளும் நிலையர் மங்கையர் தெருளும் மெய்ப்பொருள் தெளிந்திலாரினே” என்றும்,

சுந்தரர் ஆருர் தேவாரத்தில், “பொள்ளலிவ்வுடலைப் பொருளென்று பொருளும் சுற்றமும் போகமும் ஆகி மெள்ள நின்றவர் செய்வன வெல்லாம்” என்றும், பொருள் அல்லாத வற்றைப் பொருளென்று உணர்தலைப் பற்றிக் குறிக்கின்றனர்.

யோகிராஜ் வேதாத்திரி மகரிஷி உரை

மனிதப் பிறவியின் பெருநோக்கம் அறிவில் உயர்ந்து மெய்ப்பொருள் உணர்ந்து அனுமதி பெறுவதாகும்.

சிந்தனை ஆற்றல் பெருகியபோது மனிதனுக்கு அவன் பிறவியின் நோக்கம், நான் யார்? மெய்ப்பொருள் எனப்படும் தெய்வநிலை எது? என்னும் வினாக்கள் எழுகின்றன.

நான் என்பது உடலா, உயிரா, மனமா மற்றும் ஏதோ ஒன்றா என்று சிந்திக்கிறான்; எளிதில் முடிவு காண இயலவில்லை. இந்த நிலையில் திகைக்கும் சிந்தனையாளனுக்கு ஒரு குறிப்பு காட்டுகிறார்.

பொருளல்லவற்றைப் பொருள் எனக் கொள்ளும் மயக்கத்தை விடு எனக் கூறுகிறார். அப்படியென்றால் என்ன?

பேரியக்க மண்டலமான பிரபஞ்சத்தில், பொருள்நிலை, நிகழ்ச்சி நிலை என இரண்டு உண்டு. அவற்றில் நிகழ்ச்சி நிலையைப் பொருள் என்று கூறுகிறோம். அதுசரியல்ல.

நிகழ்ச்சிகளுக்கு மூலமான, பிறப்பிடமான அசைவற்ற நிலையே பொருள் என மறைமுகமாக வள்ளுவர் குறிப்பிடுகிறார்.

உதாரணமாக ஒரு ரோஜா மலரை கையில் எடுத்துக்கொள்வோம். இது பொருளா, நிகழ்ச்சியா என வினவிக்கொள்வோம்.

என்ன பதில்? ரோஜா மலர் ஒரு பொருள் தான் என்று கருதுகிறோம். இது உண்மையல்ல என்பதே வள்ளுவர் எடுத்துக்காட்டு. உண்மையை உணர சிந்திப்போம்.

இந்த மலரை, எரிந்து கொண்டிருக்கும் ஒரு பெருநெருப்பில் போடுவோம். ரோஜாமலர் என்னவாகும் ? எரிந்து சாம்பலாகி, மலர் காணாமல் போய்விடும்.

என்ன நிகழ்ந்தது? நெருப்பின் சூட்டால் மலரில் அடங்கி இருந்த கோடானு கோடி அணுக்கள் இயக்க வேகம் பெற்று பிரிந்து போயின; கூட்டு கலைந்து போயிற்று;

அணுக்கள் அழியவில்லை; பூ என்ற காட்சி மறைந்து விட்டது. அணுக்கள் கூடி இயங்கும் ஒரு தோற்றமாகிய காட்சியை ஒரு நிகழ்ச்சியென்றே கொள்ளவேண்டும்.

மேலும் சிந்தியுங்கள். எது மலர் எனும் காட்சியாகத் தோன்றுகிறது எனக் காண வேண்டும்.

மலரில் அடங்கியுள்ள அணுப்பொருளா? என வினவுவோம். எது இயங்கிக் கொண்டும் அதன்நிலையில் மாற்றம் பெற்றுக்கொண்டும் உளதோ அது நிகழ்ச்சி.

நிகழ்ச்சியெனும் இயக்கத்தைக் கழித்து விட்டால் மீதி நிலையான ஒன்று என உணரப்பெறுகிறதோ அதுவே பரமாணு எனும் நுண் பொருள் தற்சுழலோடு விரைவாக இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் ஒரு பௌதீகப் பிரிவு.

பரமாணுவின் இயக்க விரைவைக் கழித்து விட்டால் மீதி என்ன? ஒன்றுமே இல்லை.

அப்படியெனில் சுத்த வெளியோடு கலந்துவிட்டது என்பதே உண்மை. பரமாணுவின் ஆதிநிலையை சுத்த வெளியென்றே கொள்ள வேண்டும். அசைந்தால் அணு. நிலைத்தால் தூயவெளி.

எனவே தூயவெளியே பொருள்நிலை; அதன் நுண்ணியாக நிலையே பரமாணு.

பரமாணுக்கள் இணைந்த தொடர்நிகழ்ச்சியே இந்தமலர். பிரபஞ்சத்தில் நாம் காணும் தோற்றங்கள் அனைத்தும் நிகழ்ச்சிகளே! நிகழ்ச்சிக்கு மூலம் சுத்தவெளி; இதுவே பொருள்;

மொழி வழக்கில் தோற்றங்களைப் பொருள் என்று புலன்மயக்கில் கூறப்பட்டது; சுத்தவெளியே உண்மையான பொருள் என உணர்ந்தபின் அதனை மெய்ப்பொருள் எனக் கூறுகிறோம்.

எனவே, தோன்றும் காட்சிகள் அனைத்தும் நிகழ்ச்சியே; நிகழ்ச்சிகளைப் பொருள் என்று கூறும் மயக்கநிலையைக் கடந்து, உண்மை உணரவேண்டும்.

மெய்ப்பொருளை உணர்ந்து உய்ய வேண்டும் என வள்ளுவர் குறிப்பிடுகிறார்.

நிகழ்ச்சிகளாகிய இயக்கங்களையே மயக்கத்தால் பொருள் என எண்ணியிருந்த நிலைமாறி, இயங்கும் பொருட்கள் அனைத்திலும் நிலையான மெய்ப்பொருளை உணர்ந்து தெளியும் பெரும்பேறு, மெய்விளக்கத்தவத்தால் பெற்ற நுண்ணறிவு ஆராய்ச்சியால் மாத்திரம் பெறமுடியும்.

இந்தக் குறள் தத்துவத்தையும் விஞ்ஞானத்தையும் ஒன்றிணைத்து நோக்கும் அறிவை, ஒளிவிடச் செய்கிறது.

தத்துவத்தைத் தவிர்த்தால் விஞ்ஞானமில்லை. விஞ்ஞானம் இல்லையெனில் தத்துவஞானத்தால் பயன் இல்லை.

பேரியக்க மண்டலத் தோற்றங்கள், இயக்கங்கள், விளைவுகள் எதுவானாலும் தத்துவஞானம் விஞ்ஞானம் எனும் இரண்டிணைப்பு அறிவினால்தான் அதனை முழுமையாகவும், தெளிவாகவும் உணரமுடியும்.

எல்லா இயக்கங்களுக்கும் 1. இறைவெளி, 2. விண் என்ற இரு பொருட்களே அடிப்படையாகும். இவற்றில் இறைவெளியென்பது இருப்புநிலை. "விண்" எனும் நுண்துகள் இயக்க அலை.

இருப்பு நிலையில் இல்லாததொன்றும் பேரியக்க மண்டல நிகழ்ச்சிகளில் இல்லையெனும் உண்மை, மனிதனுடைய

சிந்தனையாற்றல் தக்கப் பயிற்சியினால் முழுமையாகப் பூரித்து மலர்ந்தபோது தான் விளங்குகிறது.

அவ்வாறு அடக்கம் பெற்றிருந்த யாவும் விரைவு, அறிவு எனும் பேராக்கத்திறன் இயல் பூக்கமாக முதலில் விளைந்த மலர்ச்சியே நுண்துகள் எனும் "விண்". விண் என்பது பூரணப் பொருளான இறைவெளியின் ஒரு சிறு பகுதியேயாகும்.

இந்த நுண்துகள் சுற்றிலும் சூழ்ந்துள்ள இறைவெளியின் சம அழுத்தத்தினால் சுழலியக்கமாகியது.

இந்தக் கருத்தைக் கொண்டு இறைவெளியை சிவம் என்றும் விண் துகளைச் சக்தியென்றும் மெய்விளக்கம் பெற்ற பெரியோர்கள் பெயரிட்டு வழங்கினார்கள்.

விண் துகளின் விரைவான சுழற்சியால் சுற்றிலும் உள்ள இருப்பு நிலையோடு உரசல் (Friction) உண்டாகிறது.

இந்த உரசலிலிருந்து எழும் அலையே விரிவு அலை. இந்த அலை தள்ளும் ஆற்றலாகிறது. இறைவெளியான இருப்பு நிலை ஈர்ப்பு ஆற்றலாக உள்ளது.

இந்த இரண்டும் இணைந்து இழைந்தியங்கும் பேராற்றலே காந்தம் எனும் அலையாற்றலாகும்.

புலன் உணர் காட்சியாக விளங்கும் பேரண்ட இயக்கங்கட்கும் புலன்களுக்கும் இயங்கும் பேராற்றல் காந்தம்.

விண்துகள் தான் பௌதீகப் பொருட்களுடைய முதல் நிலை, ஆகாசம். விண்துகள்களில் கூட்டுச் சேர்க்கையின் திணிவு நிலைகளுக்கேற்ப காற்று, அடர்த்திக் காற்று, நீர், கெட்டிப் பொருள் என்று மேலும் நான்கு பௌதீகப் பிரிவுகள் உண்டாயின.

நாம் தோற்றமாகக் காணும் எல்லாப் பொருட்களுமே விண் துகளின் கூட்டுதான். விண்துகளானது விரைவான தற்சுழற்சியுடைய அலை இயக்கம்.

எனவே விண் துகள்களுக்கிடையே இறைவெளி நிறைந்துதானே இருக்கிறது.

அந்த இறைவெளி விண்துகளிலிருந்து எழுந்த விரிவலையோடு சேர்ந்து ஈர்ப்பு, தள்ளல் என்ற இரட்டை ஆற்றலுடைய காந்தமாகியது.

எனவே எல்லாத் தோற்றங்களுக்கும் இடையே ஊடுருவி நிறைந்திருப்பது காந்தமேயாகும்.

இக்காந்தமானது அணுக்கூட்ட இறுக்க நிலைகளுக்கேற்ப அழுத்தம், ஒலி, ஒளி, சுவை, மணமாகி அவை சேர்ந்த அலைகளை ஒவ்வொரு பொருளிலிருந்தும் பரப்பிக் கொண்டே இருக்கிறது.

விண்கூட்டால் தோற்றங்கள், பருப்பொருட்களும், அவற்றிடையே அழுத்தமாக (Pressure) இருக்கும் காந்த ஆற்றல், தன் மாற்றத்தால் மின்ஆற்றல் (ஒளியும், ஒலியும்) இரசாயனங்கள் (சுவையும் மணமும்) - இவற்றின் பல்வேறு விகிதாச்சார கூட்டுக் குணங்களும் உண்டாகின்றன.

மெய்ஞ்ஞானம்

"வாழ்க்கையையும் வாழ்க்கையின் நோக்கத்தையும் அந்நோக்கத்திற்கேற்ப வாழும் முறை என்ன என்பதை அறிந்துகொள்வது ஞானம்".

விவேகத்தால் வைராக்யம் பெற்று மெய்ஞ்ஞானத்தைப் பெறலாம். மெய்ஞ்ஞானமே நம்மை மயக்க வாழ்விலிருந்து விடுவிக்கின்றது.

"ஞானம்" என்றால் அறிவின் தெளிவு என்பது பொதுவான விளக்கம். அறிவையறிந்த தெளிவு என்பது சிறப்பான விளக்கம்.

வெளிச்சத்திலே பொருட்களைத் தெளிவாகப் பார்ப்பது போல, கொள்முதல் விலை தெரிந்தவன் விற்பனை விலையை நிர்ணயிப்பதுபோல, முறையாக

அடுக்கி வைத்த பொருட்களில் தேவையான ஒன்றைக் கால நீளமின்றி குறிப்போடு எடுத்துக் கொள்வதுபோல, மனிதன் எளிதாகவும், செம்மையாகவும் வாழ்வதற்கு "ஞானம்" உதவுகின்றது.

பொருட்களால் உடலும், அறத்தால் சமுதாயமும், 'தத்துவஞான' விளக்கத்தால் சமாதான வாழ்வும் ஆக்கவும் காக்கவும் பெறுகின்றன.

'ஞானம்' என்பது சிறப்பாக வாழ்வதற்கேயாம். 'ஞானத்தோடு' அமையப் பெறும் வாழ்வுதான் அறம் காத்து வாழ்வின் அமைதியைக் காக்கும்.

இயற்கையின் இயல்பறிந்து, பழிச் செயல்விடுத்துச் செயல்களாற்றி அறிவில் முழுமை பெறும் வாழ்க்கை நெறியே 'ஞானம்' ஆகும்.

ஆகவே சிந்திக்கும் ஆற்றல் பெற்ற அனைவரும் 'ஞானப்பேறு' பெறல் வேண்டும். ஆதலால், வாழ்வில் "ஞானம்" இடம்பெறும் அளவிற்கே மக்களுக்குச் சிறப்பும், இன்பமும், அமைதியும் ஏற்படுகின்றன.

எனவே "ஞானம்" என்பது வாழ்க்கை விளக்கு ஆகும். தகுதியுடையோர் "ஞானம்" பெற்று வாழ்தல் வேண்டும். இயலாதோர் ஞானிகள் வழியைப் பின்பற்றி வாழவேண்டும்.

மெய்ஞ்ஞானத்தை தா என்று விமலநாதனிடம் கேட்கும் போது அதை நமக்குத் தருகிறார். கேளுங்கள் அது கொடுக்கப்படும்.

ஆத்மஞானம்

ஆத்ம ஞானம் என்பது, எது இந்த உலகத்திற்கு காரணமாக இருக்கிறதோ;

எதனால் இந்த உலகம் பிரகாசிக்கிறதோ;

அந்த பிரம்ம வடிவாகவே உலகம் உள்ளதோ; இப் பிரபஞ்சம், பிரம்மத்திலிருந்து வேறானதல்ல என்ற முடிவு பல்வேறு சாத்திரங்களால் நிலை நிறுத்தப்படுகிறது.

அதைப் பற்றி அறிவதே ஆத்மஞானம் ஆகும்.

இந்த ஆத்மஞானத்தை அறிந்தவரை ஆத்மஞானி என்பர்.

தாயுமானவர் இப்பாட்டில் சொன்ன “வந்த வரவை மறந்து, மாதர், பொன், பூமி மயக்கத்தில் ஆழும், இந்த மயக்கத்தை அறுக்க, மெய்ஞ்ஞானம் என்ற வாளை இறைவன் கொடுத்தான் என்கிறார்.

சாதகன் தனது பயிற்சியாலும் முயற்சியாலும் வாழ்வின் நோக்கம் என்ன? புலன்களை அடக்குவது எப்படி? மெய்ஞ்ஞானம் பெறுவது எப்படி? என்ற தெளிந்து பக்குவ நிலையை எய்தி ஆனந்தமாக வாழ வேண்டும்.

★★★

மோகத்தை வென்றுவிடு!

ஈமுதாயம் இன்று பலவிதமான மோகங்களில் சிக்கி நாசமாகிக் கொண்டிருக்கிறது.

“மோகத்தைக் கொன்றுவிடு - அல்லால் என்றன் மூச்சை நிறுத்திவிடு.”

என்று பராசக்திக்கு விண்ணப்பித்தார் பாரதியார்.

(27) வாள்ஆரும் கண்ணியர் மோகம்-யம

வாதைக் கனலை வளர்க்கும்மெய் என்றே

வேளான் அவனும்மெய் விட்டான்-என்னில்

மிக்கோர் துறக்கை விதிஅன்றோ தோழி-

தோழி! வாள் போன்ற கூர்மையான பார்வையுடைய மகளிர் மீது கொள்ளும் மோகம், எம வாதனை என்னும் நெருப்பை வளரச் செய்யும் என்பது அறிந்து, மன்மதனும் தன் உடம்பை இழந்து விட்டான். எனவே அறிவுடையோர் துறத்தல் என்பது விதி அல்லவோ?

ஒரு ஆயுதம் போல் கண்களையுடைய மாதருடைய மேல் உள்ள ஆசை, காமம் என்கிறது ஆசை உடலுக்குள் எம வேதனை தரு அக்கினியை வளர்க்கும்.

அது உண்மையென்று மன்மதனும் உடலை விட்டான். எனவே மேலானவர்கள் அத்தகைய ஆசையிலிருந்து விடுபடவேண்டும் அல்லவா தோழி.

மூன்று ஆசைகள் பற்றி தாயுமானவர் கூறுகிறார். உறவுகளின் மீது உள்ள ஆசையைக் கூறி அதன் விளைவுகளைச் சொல்லுகிறார்.

ஒரு ஆயுதம் போல் கண்ணியர் மேல் உள்ள மோகம், மரண வேதனையைத் தரும். காமம் என்கிற ஆசை, வேதனையைக் கொடுக்கிறது.

காமம் என்ற ஆசையை வேதனை தந்ததால், இது உண்மை என்று மன்மதனும் உடலை விட்டான். மன்மதனுக்கு உடலுமில்லை உருவமுமில்லை இதன் பொருள் உருவமில்லா ஆசை மோகம்.

கண்ணியர் மோகம்

விவேகம் பதைத்தவர்கள் பொருள் பற்றினாலும் பெண் ஆசையாலும் வரும் கொடிய வேதனையை அறிந்த இளமையிலேயே பொருட்பற்றையும் போகப் பற்றையும் துறந்து விடுகின்றனர்.

“நரைவரும் என்றெண்ணி நல்லறிவாளர் குழுவியிடத்தே துறந்தார்” என்கிறது நாலடியார்.

ஆனால் பெரும்பாலான மக்கள் இளமையில் உடல் அழகில் மோகம் அடைந்து வாழ்க்கையைப் பாழ்படுத்தி விடுகின்றனர்.

அதன் விளைவு முதுமையில் யமவேதனைப் படுகின்றனர். இதைதான் தாயுமானவர் “வாள்ஆரும் கண்ணியர் மோகம் யமவாதைக் கனலை வளர்க்கும்” என்று மிக அழகாகக் குறிப்பிடுகின்றார்.

காமம் நரகத்தின் வாயில் - பட்டினத்தார்

- தோலாலும் ஊனாலும் செய்யப்பட்ட சீழ்பாயும் காமக்குகை

- கரு உற்பத்தியாகும் வயல்
- சூதகம் வெளியேறும் வழி
- இவ்வுலகில் காமத்தைக் கழிக்கும் மறைவிடம்
- காமுகன் என்னும் நாய் விரும்பும் இடைவாசல்
- சந்திரனைத் தலையில் சூடிய சிவபெருமானின் திருவருள் இல்லாதவர், தங்கித் திரிகின்ற இழிந்த பெருவழி
- துணியினால் மூடி உள்ளே நீர் ஊறும் ஓசையுடன் கூடிய புண்
- காம மயக்கம் கொண்ட அறியாத மாந்தர் செல்லும் வழி
- காமமாகிய நோயிலிருந்து விடுபட முடியாதவர் விரும்பி ஏற்கும் வழி
- காமச் செருக்கு உடையோர் சேரும் சிறுகுழி
- பெண்ணும் ஆணும் ஆக, குழந்தைகள் வந்து பிறக்கும் வழி
- மலம் ஒழுகும் வாசலுக்கு அருகில் விளங்குவதும், சிறுநீரை வெளியேற்றுவதும் ஆகிய வழி.
- நீங்கள் இதனை இனிமையானது எனப் பாராட்டாதீர்கள்.

“மெய் என்றே வேளான் அவனும்மெய் விட்டான்”

மனதிலுள்ள கேடுகளுக்கு எல்லாம் காரணமாய் இருப்பது காமநோய்.

காமம் என்னும் மலம் சித்தத்தினின்று அறுபடும் பொழுது ஜீவன் சிவமாகின்றான்.

“இதய ஆழம் தனிலே காமம் முதலான ஆறு முதலைகள் உள்ளன. ஆனால் விவேகம், வைராக்கியம் என்னும் மஞ்சளைப் பூசிக்கொண்டால் அவை உன்னைத் தாக்காது” என்பார் இராமகிருஷ்ணர்.

மனிதன் தெய்வத் தன்மை எய்துவதற்கு என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதைச் சிவபெருமான தாமே தவம்புரிந்து காட்டுகிறார்

சிவபெருமான் ஆழ்ந்த நிஷ்டையில் இருக்கும் பொழுது காமன் அவர் மனதைக் கலைக்க முயல்கின்றான்.

மன்மதனுக்கு வசப்படாத சிவபெருமான் தம் ஞானாக்கினியால் அவனைச் சாம்பலாக்கி விடுகிறார்.

உயர்நிலையை அடைய விரும்புவர் செய்ய வேண்டிய செயல் இதுவேயாகும்.

காமம், கோபம் முதலியவை விலகாது. அவற்றை இறைவனை நோக்கித் திருப்பி விடுங்கள்.

காமம், பேராசை போன்றவை இருக்க வேண்டும் என்றால் இறைவனை அடைவதற்காக அவற்றைத் திருப்புங்கள்.

கடவுள் நம்மை ஏன் உலக வாழ்க்கையிலிருந்து விடுவிக்கவில்லை?

நோய் குணமடையும்போது விடுவிப்பார். காமம் மற்றும் ஆசைகளில் நாட்டம் மறையும்போது விடுவிப்பார்.

காமன் உடலைச் சாம்பலாக்குபவர் உயர் நிலையை அடைகின்றனர்.

காமனுக்கு வசப்படுபவர் கீழ்மையும் அவனை வெல்லுபவர் மேன்மையையும் அடைகின்றனர். இது சத்தியம்.

இதனைத் தாயுமானவர் “மெய் என்றே வேளான் அவனும்மெய் விட்டான்” என்பதில் குறிப்பிடுகின்றார்.

“என்னில் மிக்கோர் துறக்கை விதிஅன்றோ”

ஆன்மீக வாழ்வு வாழ்ந்து ஆத்மதரிசனம் பெற்றவர்கள் மெய்ப் பொருளைக் கண்டவர்கள் ஆகின்றார்கள்.

சரீர வாழ்வைத் துச்சமெனத் துடைத்து விட்டு மேலாம் வாழ்க்கையில நாட்டம் உடையவர்கள் மிக்கோர் ஆகின்றனர்.

மேலாம் வாழ்க்கையில நாட்டம் உடையவர்கள் சரீரப்பற்றை விட்டு விடுகிறார்கள்.

சரீரப்பற்றை விட்டுவிடுவது அவர்களுக்குச் சிரமமன்று. இதனைத் தாயுமானவர் “என்னில் மிக்கோர் துறக்கை விதி அன்றோ” என்பதில் குறிப்பிடுகின்றார்.

காமத்தை வெல்லமுடியுமா?

சீதையின் நினைவால் உழன்ற இராவணன் அரண்மனை விடுத்து ஒரு சோலை சென்று அடைந்தான்.

அவன் போட்ட அதட்டலில் பருவ காலங்கள் எல்லாம் மாறிப் போயின. என்ன பருவகாலம் வந்து என்ன? அவன் உள்ளுக்குள் வெந்து கொண்டிருந்தான்.

காமம் இராவணனை மட்டும் வாட்டுவது அல்ல.

காமம் ஒரு உயிர் சக்தி. அது எல்லா உயிர்களையும் பிடிக்கும். எல்லா உயிர்களுக்கும் அது பிடிக்கும். அது எல்லை மீறும்போது, வரம்பு மீறும்போது எல்லாச் சிக்கலும் வருகிறது.

காமத்தை எப்படி வெற்றிக் கொள்ளுவது.

காமம் விசுவாமித்திரனைப் பற்றியது, பராசரரைப் பற்றியது, இந்திரனை, சந்திரனை, வியாசரை, சந்தனுவை என்று எல்லோரையும் ஆட்டிப் படைத்தது.

காமத்தை வெல்ல கம்பர் வழி சொல்லுகிறார். அந்த ஒரு வழியைத் தவிர வேறு எந்த வழியிலும் காமத்தை வெல்லமுடியாது.

அது ஒழுக்கம் என்ற வழி. ஒழுக்கத்துடன் நடந்தால் காமத்தை வெல்லலாம்.

கூலத்தார் உலகம் எல்லாம்
 குளிர்ப்பொடு வெதுப்பும் நீங்க,
 நீலத்து ஆர்அரக்கன் மேனி
 நெய் இன்றி எரிந்தது; அன்றே
 காலத்தால் வருவது ஒன்றோ?
 காமத்தால் கனலும் வெம்தீச்
 சீலத்தால் அவிவது அன்றிச்
 செய்யத்தான் ஆவது உண்டோ?

கூலத்தார் = கடல் சூழ்ந்த

உலகம்எல்லாம் = இந்த உலகம் எல்லாம்

குளிர்ப்பொடு வெதுப்பும் நீங்க = குளிரும் வெம்மையும் போயிற்று (இராவணனின் ஆணையினால்)

நீலத்துஆர் அரக்கன்மேனி = நீலம் சேர்ந்த அரக்கனின் உடல்.

நெய்இன்றி எரிந்தது; = நெய்இன்றி எரிந்தது. காமம் உள்ளே எரிக்கிறது.

அன்றே = அல்லாமல்

காலத்தால் வருவது ஒன்றோ? = அந்தக் காம வெப்பம் காலத்தால் வருவது இல்லை

காமத்தால் கனலும் வெம்தீச் = காமத்தால் பொங்கும்
அந்தத் தீ

சீலத்தால் = ஒழுக்கத்தால், நன்னடத்தையால்

அவிவது அன்றிச் = அழியுமே அன்றி

செய்யத்தான் ஆவது உண்டோ? = வேறு எதாலும்
ஒன்றும் செய்யமுடியாது.

காமத்தை அறிவால், ஆற்றலால், செல்வத்தால், அழகால்,
அதிகாரத்தால் எதனாலும் வெற்றி கொள்ள முடியாது.

இராவணனிடம் இது எல்லாம் இருந்தது. இருந்தும்
அவனால் காமத்தை வெல்ல முடியவில்லை. அழிந்தான்.
காரணம் அவனிடம் ஒழுக்கம் இல்லை.

ஒழுக்கம் ஒன்றே காமத்தை வெல்லும் வழி.

★★★

சன்மார்க்கமே சரியான பாதை

சன்மார்க்கம் என்றால் என்ன? "சகலரும் சேர்ந்ததுதான் சன்மார்க்கம்!"

உலகில் உள்ள எல்லா நாட்டவர்களும் எல்லா ஜாதி மற்றும் பிரிவினருக்கும் ஒரே இறைவன்தான், நாம் எல்லோரும் அந்த ஒரே இறைவனின் பிள்ளைகளே!

நாம் அனைவரும் உலக மக்களாகிய அனைவரும் சகோதர சகோதரிகளே என அறியச் செய்யவேண்டும்! உணரச் செய்ய வேண்டும்! அதுதான் சன்மார்க்கம்!

ஊரோடு ஒத்துவாழ்! கூடிவாழ்! என்று ஞானிகள் கூறியது எதற்காக? "ஒன்றாக காண்பதுவே காட்சி" இப்படி வாழ்பவன்தான் சன்மார்க்கி!

துவேசம் காண்பிப்பவன் ஆணவம் கொள்பவன் சன்மார்க்கி அல்ல!

(28) "விதிக்கும் பிரபஞ்சம் எல்லாம்-சுத்த

வெயில் மஞ்சள்என்னவே வேதாக மங்கள்

மதிக்கும் அதனை மதியார்-அவர்

மார்க்கம்துன் மார்க்கம்சன் மார்க்கமோ மானே"

மான் போன்ற மருண்ட பார்வை உடைய என் தோழியே! நான்முகனால் படைக்கப்பட்ட இந்த உலகம், வெயிலில் மஞ்சள் வெளுப்பது போல ஒளி மழுங்கும். வேத ஆகமங்கள் மதிக்கும் உண்மையை மதியாதவர் நெறி, தீநெறி அல்லவோ? அதனை ஞானநெறி என்று சொல்ல முடியுமா?

படைக்கப்பட்ட, தோற்றுவிக்கப்பட்ட, உருவாக்கப்பட்ட உலகம் அனைத்தும், சுடுவெயிலில் காய்ந்த மஞ்சள் போலவே என்று வேத ஆகமம் கூறுகிறது.

இந்த வார்த்தையை மதியாதவர்களாகிய அவர்களுடைய நெறியானது தீநெறியாகும். தீய பாதையாகும். நன்னெறியாகுமா தோழி!

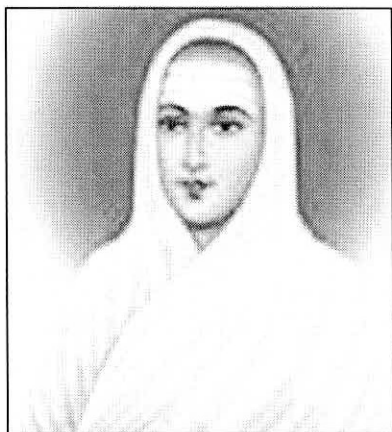
சன்மார்க்கம் என்றால் என்ன?

சன்மார்க்கம் இது வடசொல் !

சத் என்றால் நிலைத்திருப்பது... மார்க்கம் வழி.

நிலைத்திருக்கும் வழி சன்மார்க்கம்...

தமிழில் இதை மரணமிலாப் பெருவாழ்வு காட்டும் நெறி என்றும் சொல்லலாம். சாகாக்கலை நெறி என்பது இன்னும் பொருத்தம்.

இதை முதன்முதலில் உலகுக்கு அறிவித்தவர் வள்ளல் பெருமானார் சிதம்பரம் இராமலிங்கம் அவர்கள் !

சன்மார்க்கத்திற்கு முதலில் சங்கம் கண்டவர் வடலூர் வள்ளல்.

சன்மார்க்கம் என்பது உலகுக்குப் புதிய நெறியாக இருக்கலாம், ஆனால் தமிழுக்கும், தமிழ்நாட்டிற்கும் இது புதியது அல்ல !

எல்லாம் வல்ல அருட்பெருஞ்சோதி இறைவனை முதலில் வள்ளலார்தான் வழத்தினார் என்பதும் மாறான கருத்தே!

வடலூர் வள்ளலாருக்கு முன்பே மாணிக்கவாசகர் இறைவனை அருட்பெரும் தீ என்று பாடுகிறார் . . .

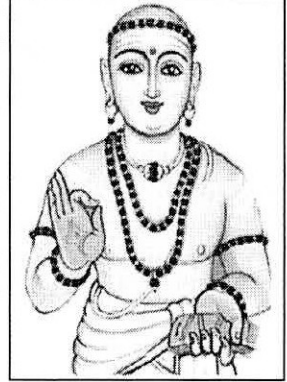
திருவெம்பாவைப் பாடலில் . . .

‘ஆதியும்அந்தமும்இல்லாஅரும்பெரும்
சோதியையாம்பாடக்கேட்டேயும் . . .’ என்கிறார் !

இன்று வரை சைவ சித்தாந்தம் என்பது சன்மார்க்கத்தை எட்டாத உயரத்திலேயே வைத்திருக்கிறது. சன்மார்க்கம் என்பது சைவ சித்தாந்தத்தின் உச்சம்!

சமய மதங்களின் சன்மார்க்கம் !

சமய சன்மார்க்கம், மத சன்மார்க்கம் ஆகிய இவற்றிக்கு உள் அடங்கிய சன்மார்க்கம் ஆனந்தம்.

அதில் சமய சன்மார்க்கம் 36.

அதை விரிக்கில் ஆறு கோடியாம். இதுபோலவே மதத்திலும் 36, மேற்குறித்த சமயம் மதங்களிலும் ஏமசித்தி, தேகசித்தி முதலியவைகள் உண்டு.

அவை சமய மதங்களில் சொல்லுகின்ற கர்த்தர், மூர்த்திகள், ஈஸ்வரன், பிரமம், சிவம் முதலிய தத்துவங்களின் காலப் பிரமாண பரியந்தம் இருப்பதே ஒழிய அதற்கு மேல் இராது.

சமய மதங்களிலும் சமரசம் உண்டு. வேதாந்த சிந்தாந்த சமரசம். யோகாந்த கலாந்த சமரசம், இதற்கு அதீதம் ஷடாந்த சமரசம், இதற்கு அதீதம் சன்மார்க்க சமரசம். இதற்கு அதீதம் சுத்த சமரசம்.

ஆதலால் சுத்த சமரசத்தில் சன்மார்க்கத்தைச் சேர்க்க சுத்த சமரச சன்மார்க்கமாம். இவை பூர்வோத்திர நியாயப்படி

கடைதலைப் பூட்டாக, சமரச சுத்த சன்மார்க்கம் என மறுவின என்று வள்ளல் பெருமான் தெளிவுபடுத்தி உள்ளார்.

தாயுமானவர் இந்தப் பாடலில் உலகத்தின் தன்மையைக் கூறுகிறார். உலகத்தைப் பற்றிய உண்மையைக் கூறுகிறார்.

“விதிக்கும் பிரபஞ்சம் எல்லாம்-சுத்த
வெயில் மஞ்சள்என்னவே வேதாக மங்கள்
மதிக்கும் அதனை மதியார்-அவர்
மார்க்கம்துன் மார்க்கம்”

வேதங்கள், ஆகமங்கள் எல்லாம் இறையருள் கூறும், இறைவனால் அருளிச் செய்யப்பட்ட உண்மைப் பொருளுணர்த்தும் உயர்ந்த நூல்களாகும்.

ஓதப்படும் வேதம் பொதுவானது என்றும், ஆகமம் சிறப்புடையது எனவும், இறைவன் அருளிய இரண்டுமே ஒன்றுதான் எனவும் கூறுகிறது

வேதமும் ஆகமும் பரம்பொருளை அடைவதற்குரிய நெறியைப் புகட்டுகின்றன. அவை புகட்டும் நெறிக்கு யோக நெறி என்று பெயர்.

வேத ஆகம நெறியில் நிற்காதவர்கள், யோக நெறியிலிருந்து வழிவியவர்களாகிறார்கள்.

வேதநெறியில் நிற்பவர்கள் உள்ஒளியைப் பெறுகிறார்கள் வேதநெறி வழிவியவர்கள் உள்ளம் பிரகாசிப்பதில்லை.

கடுமையான வெயிலில் மஞ்சளைக் காய வைத்தால், மஞ்சள் பிரகாசிக்காது. அது போன்று வேதாகம நெறியில் நிற்காதவர்கள் உள்ளம் பிரகாசிப்பதில்லை.

சத்பொருளிடத்து எடுத்துச்செல்லும் நெறிக்குச் சன்மார்க்கம் என்பது பெயர். விவேகத்தோடும் பக்தியோடும் பணிவோடும் கூடிய நெறிமுறையோடு செய்யாத சாதனம் சன்மார்க்கமாகாது.

அத்தகைய சாதனத்தை எவ்வளவு நாட்கள் செய்தாலும் பயனில்லை.

வாழ்வில் நாம் உயர்ந்த நிலைக்குப் போய் கொண்டிருப்போமானால் நாம் கடைப்பிடிக்கும் நெறி சன்மார்க்க நெறி எனப்படுகிறது.

நம் உடல் மாறி அமைந்து கொண்டிருக்கிறது. உடல் வளர்ந்து பெரியதாகிறது. அதற்கேற்ப உள்ள வளர்ச்சியும் ஏற்பட வேண்டும்.

உள்ளம் பெருநிலையினின்று வழிவிச் சிறுநிலைக்கு இறங்கி விடுகின்ற போது நாம் கடைப்பிடிக்கும் நெறி துன்பமார்க்கம் ஆகின்றது.

முறையாகக் கடவுளை வணங்குபவர்கள் சன்மார்கத்தில் போய்க் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

கடவுளை மறந்து கீழ்மையில் செல்கிறவர்கள் துன்பமார்க்கத்தில் போகின்றவர்களாகிறார்கள். அவர்கள் வாழ்வு ஒளி மழுங்கிப் போய்விடுகிறது.

“சன் மார்க்கமோ மாணே”

சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் ஆகிய நான்கும் சன்மார்க்கமாகின்றன.

நல்லொழுக்கமே வடிவெடுத்திருப்பது சன்மார்க்கமாகும்.

நாள்தோறும் நீராடி நெற்றியில் சமயச் சின்னம் அணிந்து வருவது மட்டும் சன்மார்க்கம் எனக் கருதுகிறவன் தன்னை மேலானவன் என்று அகங்கரிக்கின்றான்.

அப்படி அகங்கரிப்பவன் அவன் கடைப்பிடிக்கும் சரியையால் மேன்மை அடைவதில்லை.

ஆண்டவனுக்கும் ஆருயிர்களுக்கும் பணிவிடை செய்வது கிரியை. அதைப் பணிவுடன் செய்ய வேண்டும்.

சிலர் தற்பெருமைக்காக அதைச் செய்வதால் அதன் மூலம் அவர்கள் நன்மை அடைவதில்லை.

யோகம், இறைவனை அடைவதற்கு உற்றஉபாயமாகும். யோக சாதனங்கள் செய்பவர்களில் சிலர் சித்தியைப் பெறுகின்றனர்.

சித்துக்களில் மயங்கி இறைவனுடைய அருளுக்குப் புறம்பாய் விடுகின்றனர். இங்ஙனம் இறைவன்பால் எடுத்துச் செல்லும் சன்மார்க்க நெறியை முறைதவறிக் கையாளுகின்ற பொழுது அது சன்மார்க்கம் ஆவதில்லை.

★★★

சதானந்தம்

மங்கையரின் வேல்விழி மயக்கத்தை மாற்றுவதற்கு முருகனின் வேலைத் தியானிக்க வேண்டும்.

முழு மாயாசொருபமான கிரவுஞ்ச கிரியை அழித்த அந்த வேல், நமது செக மாயையையும் பொடியாக்கி அழித்துவிடும்.

எல்லா மயக்கங்களிலும் கொடிதான் மாதர் மயக்கம் தீர இறைவனின் அருளே பக்க துணையாக நிற்கும் என்பதை அருணகிரிநாதர் கந்தர் அனுபூதியில் கூறியுள்ளார்கள்.

(29) துன்மார்க்க மாதர் மயக்கம்-மனத்

தூயர்க்குப் பற்றாது சொன்னேன் ஐனகன்
 தன்மார்க்க நீதிதிஷ் டாந்தம்-அவன்
 தான்அந்தம் ஆன சதானந்தன் அன்றோ-

தோழி! மாதர் மயக்கம் என்பது தீயநெறியே ஆகும். மனம் தூய்மை உடையோர்க்கு இதனைக் கூறினேன். சனகன் கடைபிடித்தது இல்லறமே ஆனாலும், அது நல்லறமே என்பதற்கு அவன் வாழ்வே சான்று. அதனால் அவன் இடையறா இன்பம் பெற்றான்.

தீய நெறி வாய்ந்த பெண்களிடம் உண்டாகும் மயக்கமானது மனத்தூய்மை உடையவர்களைத் தொடராமல் என்று சொல்லிவிட்டேன்.

இதற்கு, இல்லற ஞானியாகிய சனகராஜனுடைய நீதி நெறியே உதாரணமாகும். அச்சனகன்தான் முடிவான இடையறா இன்பத்தினை உடையவனல்லவா தோழி!

“துன்மார்க்க மாதர்”

எச்செயல் நம்மைப் பரம்பொருளிடத்து எடுத்துச் செல்கின்றதோ அச்செயல் சன்மார்க்கமாகின்றது.

எச்செயல் நம்மைப் பரம்பொருளிடத்திலிருந்து விலக்குகின்றதோ அச்செயல் துன்மார்க்கமாகின்றது.

இராமகிருஷ்ணர் காமம் அல்லது பெண்ணாசையும், காஞ்சனம் அல்லது மண், பொன் ஆசையும் சன்மார்க்கத்திற்குப் பெருந்தடைகளாக இருக்கின்றன என்று கூறுகின்றார்.

காமம் மிகக் கொடியது. பழக்கதோஷம் பொல்லாதது. ஆண்கள் பெண்களிடத்துத் தொடர்ந்து பழகி வருவார்களானால் அவர்கள் மனம் கெட்டுப்போவதற்கு வாய்ப்பிருக்கிறது.

பெண்கள் எல்லாம் பராசக்தி சொரூபமாகத் தென்படும் வரையில் அவர்கள் ஆண்கள் மனத்தைக் கெடுத்து விடுவார்கள். அதனால் பெண்களைத் துன்மார்க்க மாதர்” என்று தாயுமானவர் கூறுகிறார்.

“துன்மார்க்க மாதர் மயக்கம்”

மயக்கம் மதியைக் கெடுத்துவிடுகிறது. மயக்கத்திலிருப்பவன் நல்லறிவை இழந்து உணர்வுக்கு வசப்பட்டவன் ஆய்விடுகிறான்.

மயக்கத்திலிருப்பவனுடைய மனம் கீழ்மையையே மேலானதாக நினைக்கிறது.

மயக்கத்திலிருப்பவனுக்குத் தான் செய்வது தவறு என்பது விளங்குவதில்லை. மயக்கத்திலிருப்பவனுக்கு உண்மை விளங்குவதில்லை.

மாதர்கள் சலபத்தில் மயக்கிவிடுகின்றனர். கிருஷ்ணனுக்கு நீர் கொண்டு வருவதற்குச் சென்ற நாரதர் மாதர் மயக்கத்தில் அகப்பட்டுக் கொண்ட கதை நாம் அறிந்ததே.

மாதர் மயக்கத்தில் அழுந்திக் கிடப்பவர்கள் சன்மார்க்க நெறியில் செல்வதில்லை. எனவே தாயுமானவர் “துன்மார்க்க மாதர்மயக்கம்” எனக் கூறுகிறார்.

“மனத் துயர்க்குப் பற்றாது சொன்னேன்”

மனதை இறைவன் பால் செலுத்தித் தூயதாக்க வேண்டும். மனதில் தெய்வபக்தி ஆழ்ந்து இடம் பெறுகின்ற பொழுது அதனிடத்துள்ள காமம் அழிந்து போகிறது.

காம உணர்வைப் பக்தி உணர்வாக மாற்றுவது தான் காமத்தை அழிப்பதற்குச் சிறந்த உபாயம்.

மனத்தில் பக்தி உணர்வு ஓங்கும்பொழுது காமம் மனத்தைப் பற்றுவதில்லை.

இறைவனிடத்து மனதைச் செலுத்திப் பக்தியை வளர்க்க வேண்டும்.

உள்ளத்தில் பக்தி உணர்வு தலையெடுக்கும்போது மனம் தூயதாகின்றது. மனம் தூயதாகின்ற அளவு காமமும் மயக்கமும் அதைப் பற்றுவதில்லை.

யோக நெறியைக் கையாண்டு மனதைத் தூய்மைப்படுத்து வதில் நாம் கண்ணும் கருத்துமாக இருக்க வேண்டும்.

நாம் கையாளும் நெறிகள் யாவும் மனதைத் தூய்மைப் படுத்துபவைகளாக இருக்க வேண்டும்.

மனதில் உள்ள மாசுகள் முற்றிலும் அகன்று பரத்தினின்று நிலைபெறுகின்ற தூய்மை அதனிடத்து வந்துவிடுகின்றபொழுது மாதர் மயக்கம் அதைப் பற்றுவதில்லை.

இதனைத் தாயுமானவர் “மனத் துயர்க்குப் பற்றாது சொன்னேன்” என்பதில் குறிப்பிடுகின்றார்.

“ஐனகன்தன்மார்க்க நீதிதிஷ் டாந்தம்-அவன்
தான்அந்தம் ஆன சதானந்தன் அன்றோ-”

கர்மயோகத்துக்கு சிறந்த உதாரண புருஷராக சனகரைக் குறிப்பிடலாம்.

பக்தி யோகத்துக்குச் சிறந்த உதாரண புருஷர்களாகச் சைதன்யப் பிரபுவையும் நித்தியானத்தரையும் குறிப்பிடலாம்.

ஞானயோகத்துக்கு உதாரண புருஷராகச் சுகரைக் குறிப்பிடலாம்.

ராஜயோகத்துக்குச் சிறந்த உதாரண புருஷராகப் புத்தரைக் குறிப்பிடலாம்.

எல்லா யோகங்களுக்கும் சிறந்த உதாரண புரஷராக விளங்கியர் இராமகிருஷ்ணர்.

இவர்கள் அனைவருடைய உள்ளமும் பரிசுத்தமே வடிவெடுத்ததாக இருந்தது.

சனகர் இல்லறத்திலிருந்து கொண்டு ராஜ்ய பரிபாலனத் தையும் ஏற்று நடத்தி வந்தார். ஆனால் அவர் உள்ளம் பெண்ணாசைக்கோ, மண்ணாசைக்கோ உட்படாததாக இருந்தது.

சைதன்ய பிரபு, நித்தியானந்தர் ஆகிய இருவருடைய உள்ளங்களும் பக்தி உணர்வில் மூழ்கி யாண்டும் பரமானந்தத்தில் திளைத்திருந்தன.

சுகர் முற்றிலும் தேகாத்ம புத்தியைக் கடந்திருந்தார். அவருடைய உள்ளத்தில் யாண்டும் சொரூப தியானமே நிலைத்திருந்தது.

கட்டழகே வடிவெடுத்த காளையாக அவர் திகழ்ந்தார். பிரம்மஞானத்தில் திளைத்தவராக நிர்வாணத்தோடு அவர் நடனமாடினார்.

ஒரு சமயம் நதியில் நீராடிக் கொண்டிருந்த மங்கையர்கள் நிர்வாணத்தோடு வந்த சுகரைக் கண்டார்கள்.

ஆடவர் ஒருவர் வருகிறார் என்ற உணர்வே அம்மங்கையர்களுக்கு உண்டாகவில்லை.

மங்கையர்கள் நீராடுகிறார்கள் என்பதை அவர் கவனிக்க வேயில்லை. அவருடைய உள்ளம் பிரம்ம சொரூபத்திலேயே நிலைத்திருந்தது.

புத்தருடைய உள்ளத்தைக் கலைப்பதற்கு மாரன் பல தடவை முயன்றான்.

பெண்ணாசையையும் மண்ணாசையையும் அவருடைய உள்ளத்தில் புகுத்திப் பார்த்தான். ஆனால் அவருடைய உள்ளம் மயக்கத்திற்கு உட்படவில்லை.

சமீபகாலத்தில் இராமகிருஷ்ணர் காசையே கையில் தொடாமல் வாழ்ந்தார்.

காரிகைகளையெல்லாம் பராசக்தி சொரூபமாகப் பாவித்து வழிபாடு செய்தார்.

“சன்மார்க்க நெறி நின்று சதா பேரானந்தத்தில் திளைத்திருப்பவர்கள் யோகிகள்” என்ற கருத்தை “ஜனகன் தன்மார்க்க நீதிதிஷ்ட டாந்தம் அவன் தான் அந்தம் ஆன சதானந்தன் அன்றோ” என்பதில் தாயுமானவர் குறிப்பிடுகின்றார்.

★★★

அறிவு சொருபமே ஆனந்தம்

ஆனந்தக்களிப்பின் முடிவுரையை இப்பாட்டில் சொல்கிறார் தாயுமானவர். ஆனந்தக்களிப்பை அழகாக முடிக்கிறார்.

முதல் பாட்டில் “ஆதி அனாதியுமாகி எனக்கு ஆனந்தமாய் அறிவாய் நின்ற” என்று குருவில் தொடங்கினார்.

கடைசியாக முப்பதாவது பாட்டில் “ஆனந்தம் வேண்டின் அறிவுஆகிச் சற்றே நின்றால் தெரியும். எனவே மறை நீதிஎம் ஆதி நிகழ்த்தினான்” என்று குருவைச் சொல்லி முடிக்கிறார்.

அறியாமை இருளை அகற்றுபவர் குரு. ஒருவன் வேதங்களைக் கற்றிருந்தாலும், ஆகமங்கள், உபநிடதங்களில் தேர்ச்சி உடையவராய் இருந்தாலும் குருவின்றி மெய்ஞ்ஞானம் உண்டாகாது.

குருவே தெய்வம். குருவே தர்மம். குருவினிடத்து நிழல் போல் நின்று, அவரது செயல்களுக்கெல்லாம் ஒத்துப் பழகி, வைராக்கிய மனம் உடையவனாக இருப்பதே நலம். குருவிற்கு மேலானது எதுவும் இல்லை.

“எவரைப் பார்த்த மாத்திரத்தில் மனதில் தானாகவே சாந்தியும், திடமும், மகிழ்ச்சியும் உண்டாகிறதோ அவரே பரமகுரு” என்கிறது குருகீதை.

“எல்லோராலும் குரு ஆகிவிட முடியாது. மிதந்து கொண்டிருக்கும் ஒரு மரக்கட்டை பலமனிதர்களையும், விலங்குகளையும் ஆற்றைக் கடந்து அழைத்துச் செல்லக் கூடும்.

நல்ல குரு பிறவிக் கடலைக் கடக்கச் செய்யும் வலுவான கட்டை போன்றவர்” என்பார் இராமகிருஷ்ணர்.

“ஒளி பெற்ற மகான்கள் நமக்குத் தெய்வீகக் காட்சியைக் காட்ட வல்லவர்கள். மற்ற தீபங்களை ஏற்ற உதவும் முதல் தீபம் போன்றவர்கள் இவர்கள். இவர்களை அணுகு பவர்களின் தீபங்கள் ஏற்றப்படுகின்றன. கோடிக்கணக்கான தீபங்கள் ஏற்றப்படுகின்றன. ஆனால் முதல் தீபம் மங்காமல் எரிந்து கொண்டே இருக்கிறது. முதல் தீபம்தான் குரு. அதிலிருந்து ஏற்றப்படும் விளக்கு சீடன்” என்றார் விவேகானந்தர்.

(30) “அன்றுஎன்றும் ஆம்என்றும் உண்டோ-உனக்கு

ஆனந்தம் வேண்டின் அறிவுஆகிச் சற்றே
நின்றால் தெரியும் எனவே-மறை
நீதிஎம் ஆதி நிகழ்த்தினான் தோழி”

சங்கர சங்கர சம்பு சிவ, சங்கர சங்கர சங்கர சம்பு.

தோழி! இல்லை என்றும், உண்டு என்றும் பாகுபாடு உண்டோ. உனக்குப் பேரின்பம் தேவைப்பட்டின், அறிவு மயமான சற்றே நின்றால், தெரிந்து கொள்ளலாம். அவ்வாறான மறை நீதியை எம் போன்றோர்க்கு எம் தலைவன் கூறியருளினான்.

வேண்டாம் என்றும் வேண்டும் என்றும் உலகில் உள்ளதோ? உனக்கு ஆனந்தம் வேண்டின், அறிவுமயமாக அசையாது நின்றால் தெரியும். இதனை என் குருவானவர் எனக்கு உபதேசித்தார்.

அறிவின் முழுமை பெற்றவர்கள் ஞானிகள்.

“அறிவு” என்பது உண்டா, இல்லையா? இல்லை என்று யாரும் சொல்ல முடியாது.

ஆனால், அறிவு எப்படி இருக்கிறது? எந்த பொருளுக்காகிலும் எந்த விஞ்ஞானதுக்காகிலும் எந்த கருவிக்காகிலும் அடங்குமா? புலன்களால் காணமுடியுமா? முடியாது. அப்படியானால் அது என்ன? அருபம்.

முழுமுதற் பொருளாகிய ஆதிநிலை; வெட்டவெளி; சிவம் என்று சொல்லக் கூடியது அருபமா, ரூபமா? அதுவும் அருபம்தான்.

அருபத்தில் இரண்டு இருக்குமா? இந்தக் கேள்விதான் உண்மையை உணர்த்தக்கூடிய கேள்வி.

ரூபமாக இருந்தால் எல்லை (Volume) கட்டிவிடமுடியும். எண்ணிக்கைக்கு உட்படுத்திவிட முடியும். (It would be circumscribed and subject to numbering process)

ஆனால் அருபம் இரண்டு இருக்க முடியாதே! இரண்டு பூஜ்யம் (zero) என்னவாகும்? ஒரு சைபர் தானல்லவா? அதுபோல அறிவும் பிரம்மமும் ஒன்றுதான்.

அந்தப் “பிரம்மம்” என்ற நிலையிலே, முழுமுதற்பொருளாக, சுத்த வெளியாக, இந்தப் பிரபஞ்சத்தையும் தாண்டி அப்பாலும் சூழ்ந்து உள்ளது.

அதுவே அணுவாகி இயங்கிப் பிரபஞ்சமாக இருந்து கொண்டிருக்கிறது;

அந்தப் பிரபஞ்சத்தில், ஒவ்வொரு பொருளிலும், தன்மையிலும் இருந்துகொண்டு உயிர்களில் இவைகளை யெல்லாம் உணர்ந்து கொள்ளக்கூடிய ஆற்றலாகவும் இருக்கிறது.

ஒரே ஒரு பொருள்; பல இயக்கங்கள். இந்த உண்மையை மனிதன் உணரும்போது தான் ஆறாவது அறிவு முழுமை பெறுகிறது.

ஆறாவது அறிவு முழுமைப் பெற்றவர்களை ஞானிகள் என்று அழைக்கிறோம்.

ஞானநிலை பெற்ற ஞானிக்கு நீக்க வேண்டியது ஏதாவது இருக்கிறதா? கொள்ள வேண்டியது ஏதாவது இருக்கிறதா?

“நன்றே செய்வாய் பிழை செய்வாய். நானோ இதற்கு நாயகம்” என்பது ஞானியின் வாக்கு.

உலகில் நிகழும் நிகழ்ச்சிகளுக்கெல்லாம் ஞானி சாட்சிமயமாக இருக்கின்றான்.

உனக்கு உண்மையான ஆனந்தம் வேண்டும் என்றால் “நீ அறிவுடன் இருந்தால் உனக்குத் தெரிந்து விடும்.”

பரமாத்மா சீவாத்மா அறிவை அறிந்து ஞானத்தில் நின்றால் உனக்கு ஆனந்தம் வந்துவிடும்.

அறிவை அறிவதுதான் இலட்சியம். ஞானத்தை அடைந்து அதில் நிலைத்தால் ஆனந்தம் கிடைக்கும்.

இறைநிலையில் பேரறிவு

இப்போது நாம் வெளியே உலகில் வந்து விட்டோம். எல்லோரும் உலகிக் கொண்டு இருக்கின்றோம்.

அம்மா வயிற்றில் உருவான போது இறையாற்றல் எப்படி மேலும் அதைக் காப்பாற்றியது பாருங்கள்.

தாய் வயிற்றில் குழந்தை இரண்டு மாதம் ஆனபொழுது குழந்தையின் உடம்பைச் சுற்றி நீரால் ஆகிய ஒரு பை (Water bag) அமைகிறது.

நாம் கட்டிலில் ஒரு திண்டு போட்டு வைத்திருக்கிறோமே, அது போல மேல்நாட்டில் ஒவ்வொரு வீட்டிலும் நீர் பை (Water bag) என்று ஒன்றை கட்டிலில் போட்டு வைத்திருப்பார்கள்.

ஏன்? அதில் படுத்தால் எப்படி இருக்கும்? அவ்வளவு அருமையாக இருக்கும்.

அது போல் தாயின் வயிற்றில் குழந்தைக்கு இரண்டு மாதம் ஆனால் போதும் நீரால் ஆன பை (Water bag) உருவாகிறது. ஏன்?

அதற்கும் மேலாக குழந்தை வளர்ச்சியுறும் போது அந்தக் குழந்தையை தாங்கிக் கொண்டிருக்கிற தாய் அப்படி இப்படி நடக்க வேண்டி வரும்.

படுக்கும் போது பிரமும்படி இருக்கும். ஒவ்வொரு பொருளும் எடுக்கும்போது குனிய வேண்டியதாய் இருக்கும்.

அப்போது எல்லாம் அந்தக் குழந்தைக்கு அழுத்தம் கொடுக்கக் கூடாது. அது நைந்து போகக் கூடாது.

அதற்காகதான் நீர் பை (Water bag) அமைகிறது. நீர் பைக்குள் குழந்தை இருக்கிறது. அது அதிர்ச்சியைத் தாங்கிக் கொள்கிறது (Shock Absorber).

இரு ஒரு அனுமானம் அல்ல. இது எல்லோருக்கும் தெரியும். இதுதான் இறைநிலையின் பேரறிவு. அறிவு என்பது இயக்க ஒழுங்கு (Order of function) எதையும். ஒழுங்காக இயக்குவது அறிவு.

எல்லாப் பொருட்களிலும், எல்லா இடங்களிலும் இயக்க ஒழுங்காக இருப்பது அறிவே. (Consciousness is the order of function in everything and in everywhere).

இந்த நீர் பையை யார் செய்தது? அம்மா அப்பா செய்தார் களா? நண்பர்கள் செய்தார்களா? அரசாங்கம் செய்ததா? யாரும் செய்யவில்லை. இயற்கையின் பேரறிவுதான் இயக்க ஒழுங்காக விளங்குகிறது.

அறிவை அறிந்த அறிவு

ஆன்மீகத் துறை என்பது அகநோக்கு பயிற்சி மூலம் அறிவை அறிவில் நிறுத்தி, அதனுடைய இருப்பிடம், இயல்பு. இயக்கம், விளைவு இவைகளைக் கண்டு, அதே சக்தி நான் என்று

சொல்கின்ற போது வேகமாகவும், ஞாபகமாகவும் இரு நிலையாக ஒன்று சேர்ந்து இயங்குகின்ற தன்மையைக் கூர்ந்து ஆராய்ந்து அறிந்து கொண்டு, அதே சக்தி கோடானு கோடி உடலியக்க உருவங்களில் அவ்வற்றிற்கு ஏற்ற அறிவியக்கமாகவும் சிறப்புற்று விளங்குவதை அறிந்து கொள்வதாகும்.

இந்நிலையே பேரறிவு என்றும் சொல்லப்படும். அறிவாக இருக்கின்ற அருபா ரூப சக்தியை அறியுமிடத்து, அதன் மூலமாகவும், ஆதியாகவும் இருக்கின்ற அகண்ட, பூரண பேராதார சக்தியும் அறியப்படும்.

இதுவரை புலனுணர்ச்சிகளைக் கொண்ட “இந்த உருவம் வரையில் நான்” என்று ஒருவன் எண்ணியிருந்த நிலை விரிந்து, அருபச் சக்தி நிலையில் எங்கும் நிறந்தியங்குகின்ற சக்தியாக அவனே இருக்கின்ற நிலையை அறிந்து கொள்ளுகிறான்.

இவ்விரிந்த அறிவின் நிலையில் இருக்கிற அவன், இன்ப துன்பங்களை உணருகின்ற அனுபவிக்கின்ற கோடானு கோடி உயிரினங்களின் தேவை, அனுபோகம், அனுபவங்கள், கடமையாவையும் அறிந்து அதற்கேற்பச் செயலாற்றி வாழ முற்படுகிறான்.

அன்று என்றும் ஆம் என்றும் உண்டோ

உலகத்தில் வெறுப்புக்கும் விருப்புக்கும் இடமுண்டு. துன்பம் தருபவைகளை விருப்பத்திற்குரியன அல்ல என்று ஒதுக்குகின்றாம். அவை வெறுக்கத்தக்கன என்றும் நினைக்கின்றோம்.

அதே போன்று இன்பம் தருபவைகளை வெறுக்கத்தக்கன அல்ல என்றும், விருப்பத்திற்குரியன என்றும் எண்ணுகின்றோம். உலகத்தில் இன்பம் தருபவைகளையும் துன்பம் தருபவைகளையும் நாம் ஏற்று அவைகளிலிருந்து பாடம் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

உலக இன்பம் உண்மையில் இன்பமன்று. உலகத் துன்பமும் துன்பமன்று.

மனதில் உள்ள அழக்கே இன்ப துன்பமாக வடிவெடுத்து வருகிறது.

எனவே உலகத்தில் நம்மைத் துன்புறுத்துவதற்கோ, இன்புறுத்துவதற்கோ ஒன்றுமில்லை. இதனைத் தாயுமானவர் அன்று என்றும் ஆம்என்றும் உண்டோ” என்று கூறுகின்றார்.

“உனக்கு ஆனந்தம் வேண்டின் அறிவுஆகிச் சற்றே
நின்றால் தெரியும் எனவே-மறை
நீதிஎம் ஆதி நிகழ்த்தினான் தோழி”

நிலையான ஆனந்தம் வேண்டுமென்றால் மெய்ப்பொருளிடத்தில் மனதை நிலை நிறுத்த வேண்டும்.

மெய்ப்பொருளைப் பற்றிய ஞானத்திலிருந்துதான் ஆனந்தம் தோன்றுகிறது.

உண்மை எது என்று நமக்குத் தெளிவாக விளங்கிவிட்டால் மனம் உலகத்தில் வரும் இன்ப துன்ப நிகழ்ச்சிகளைக் குறித்துச் சிறிதும் அசைவதில்லை.

வேதங்கள் உலகம் அறித்தியமானது என்றும் மெய்ப்பொருள் ஒருவரே நித்தியமானவர் என்றும் கூறுகின்றன.

உலகப்பொருள்களில் உள்ள பற்றுதல்தான் இன்ப துன்பமாக வடிவெடுத்து வருகின்றது என்பது வேதம்.

இப்பொழுது நாம் காணும் உலகக் காட்சி மனதிலுடைய குறைபாடே ஆகும்.

மனதிலுள்ள மாசு நீங்கும்போது இவ்வுலகம் தெய்வமாகத் தென்படுகிறது என்று வேதம் கூறும் இத்தத்துவத்தை ஞானகுரு நமக்குத் தெளிவுபடுத்துகிறார்.

வேதத்தைக் கற்பதனால் உண்டாகும் ஞானம் குருவினுடைய கிருபையினால் அனுபவமாக மாறுகிறது.

பேரின்ப வெள்ளம்

அன்பும் கருணையும் உடைய தெய்வ நிலையானது விண்முதல் ஆற்றிவாகி, மனித மனத்தின் மூலம் தனது பரிணாமப் பயணச் சரித்திரத்தை உள்ளுணர்வாகக் காட்டிய பேரறிவிற்கு நன்றி கூறுமிடத்து, அத்தகு உள்ளுணர்வு அடைந்த நம்மையே இறை நிலைக்கு அர்ப்பணம் செய்து மகிழ்ச்சியடைவோம்.

மேலும் உலக வாழ்வில் உயிரினங்களின் உற்பத்திக்கு ஏற்ற வகையில் பெண்ணினத்தை வடிவமைத்து எல்லா உயிர் வகைக்கும் அன்பு காட்டி, கருணையை வழங்கிக் காக்கும் அந்தப் பேராதார இறை நிலைக்கு நன்றி கூறி மனநிறைவு பெறுவோம்.

எல்லா உயிர் வகைக்கும், உணவாகவும் மற்றும் வாழ்க்கை வசதிகளாகவும், சிக்கலில்லாமலும், வரையறை இன்றியும், தங்களது வளர்ச்சியை அர்ப்பணித்து உலகைக் காத்து வருகின்றன தாவர இனங்கள்.

அத்தகு தாவர வர்க்கங்களை அன்போடும், கருணையோடும் உருவாக்கி, இதர உயிரினங்களுக்கு அளித்துள்ள பேரன்புக்காகவும், கருணைக்காகவும் இறைநிலைக்கு நன்றி கூறி, அப்பெருமகிழ்ச்சியான பேரின்ப வெள்ளத்தில் திளைப்போம்.

ஒவ்வொரு நாளையும் இறை நிலையின் அன்பின் ஊற்றுப் பெருக்க நன்னாளாகவே கருதி என்றும் கொண்டாடுவோம்.

என்றென்றும் ஆனந்தம்!

இன்பம் என்றால் என்ன?

பணமா, பதவியா, குழந்தைகளா... இவைஎல்லாம்தான் இருக்கிறதே! சரி... இதனால், நீங்கள் நிம்மதி அடைந்து விட்டீர்களா?

பணம் கூடக் கூட வீட்டில் பிரச்னை; பதவி உயர உயர சோதனை மேல் சோதனை! குழந்தைகள் சிறு வயதில் இருப்பதுபோல், திருமணத்துக்குப் பின் இருப்பது இல்லை.

எல்லாம் இருந்தாலும், நிம்மதி என்ற ஆனந்தம் இல்லை. அப்படியென்றால், எப்போதுதான் நாம் எதிர்பார்க்கிற ஆனந்தம் கிடைக்கும் என்றால், பிறவாமலே இருந்தால்தான் கிடைக்கும்.

"ஐயோ... நான் பிறந்து அனுபவித்ததெல்லாம் போதும் சாமி; இனியொரு பிறவி வேண்டாம்..." என மனிதன் தன் வாழ்நாளில் ஒருமுறையாவது வாய்விட்டுச் சொல்லிவிடுகிறான் அல்லது மனதுக்குள் நினைக்கவாவது செய்கிறான்.

சரி... பிறப்பற்ற நிலையாகிய நித்ய ஆனந்தத்தை அடைய என்ன செய்வது?

நடராஜப் பெருமானின் திருவடி தரிசனமே பிறப்பற்ற நிலையைத் தரவல்லது. அவரை வணங்க அனைத்து நாட்களும் சிறப்பானவைதான் என்றாலும், ஒரு ஆண்டின் ஆறு நாட்கள் மட்டும் சிறப்பாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளன. அதில், முக்கியமானவை மார்கழி திருவாதிரையும், ஆனி உத்திரமும்.

மகாவிஷ்ணுவின் படுக்கையான ஆதிசேஷன், ஒருநாள், பெருமாளின் பாரம் தாங்கமுடியாமல் அதற்கான காரணத்தைக் கேட்டது.

அதற்கு பெருமாள், "சிவனின் ஆனந்த நடனக் காட்சியைக் கண்டு களித்தேன். அவரது திருவடி அசைவைக் கண்டு, ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சியால் என் உடல் பெருத்தது போன்ற உணர்வு ஏற்பட்டது.

அதனால்தான், உனக்குப் பாரம் தாங்க முடியாமல் போனது..." என்றார்.

"அவரது திருவடியையும், அந்த அற்புத நடனத்தையும், நானும் பார்க்க வேண்டும்..." என, பெருமாளிடம் கேட்டது ஆதிசேஷன்.

அவரது அனுமதியுடன், கைலாயம் சென்று சிவனை எண்ணி தவத்தில் ஆழ்ந்தது. அதற்குக் காட்சியளித்த சிவன்,

"ஆதி சேஷனே... தில்லையில் புலிக்கால் முனிவர் என் நடனத்தைக் காண விரும்பி, தவம் செய்துவருகிறார். நீ, அங்கு மனித ரூபம் தாங்கிசெல். அங்கே என் திருவடி தரிசனமும், நடனக் காட்சியும் காணலாம்..." என்று அருள் புரிந்தார்.

நடராஜருக்கு, தினமும் புத்தம் புதிய மலர்களால் பூஜை செய்து வந்தார் புலிக்கால் முனிவர். மரங்களில் பற்றி ஏறி பூப்பறிக்க வசதியாக புலிக்காலும், இருளில் கூர்மையாக தெரியும் கண்களையும் சிவன் மூலம் பெற்றிருந்தார்.

சமஸ்கிருதத்தில் இவரை, "வியாக்ரபாதர்" என்றனர். "வியாக்ரம்" என்றால், புலி. "பாதர்" என்றால், பாதங்களை உடையவர். புலியின் கால்களை உடையவர் என்று இதற்கு அர்த்தம்.

பூமியில் மனிதனாய் பிறக்க விரும்பிய ஆதிசேஷன், அத்திரி மகரிஷி அனுசூயாதேவி தம்பதிக்கு மகனாகப் பிறந்தார். அவருக்கு, "பதஞ்சலி" என்று பெயரிடப்பட்டது. அவர், பாம்பின் அம்சம் என்பதால், மனிதத் தலையும், பாம்பு உடலும் பெற்றிருந்தார்.

வியாக்ர பாதரிடம் சென்று சிவனின் நடனத்தைக் காணும் ஆவலைத் தெரிவித்தார் பதஞ்சலி. இருவரும், சிவபெருமான் நடன தரிசனம் தரும் நன்னாளுக்காகக் காத்திருந்தனர்.

அந்த நாளும் வந்தது. அதைக்காண, இந்திரன் உள்ளிட்ட தேவர்கள் கூடினர். பிரம்மா, விஷ்ணு, லட்சுமி, சரஸ்வதியும் வந்து சேர்ந்தனர்.

துந்துபி, பாணு கம்பன் போன்ற தேவலோகக் கலைஞர்கள் வாத்தியம் இசைத்தனர். பேரொளி ஒன்று அவர்கள் கண்முன் விரிந்தது.

நந்திகேஸ்வரருடன் கருணையே வடிவான நடராஜப் பெருமான் எழுந்தருளினார். சிவகாமி என்னும் பெயர் தாங்கிய பார்வதி அருகில் நிற்க, சிவன் ஆனந்தத் திருநடனம் ஆடினார்.

வியாக்ரபாதரும், பதஞ்சலியும் ஈசனின் திருநடனத்தைக் கண்டு, மகிழ்ந்தனர்.

ஆனி உத்திரம் திருநாளில், சிவாலயங்களில் நடராஜருக்கு சிறப்பு அபிஷேகம் செய்யப்படும். அவரது திருவடியைத் தரிசிப்பவர்கள் ஆனந்த மயமான நிலையை அடைவர்.

எங்கும் எதிலும் ஆனந்தம் - தாயுமானவர்

இறைவனே! ஆனந்தத்தின் மொத்த வடிவம். ஆனந்தம் பெறவே உயிர்கள் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன.

உழைப்பதும், உண்பதும், ஒருவரை ஒருவர் அன்பு கொண்டு வாழ்வதும் எல்லாம் ஆனந்தத்தின் பொருட்டே. நம்மால் என்றுமே ஆனந்தத்தை விடுத்து வாழவே முடியாது.

எங்கும் ஆனந்தமே. எதிலும் ஆனந்தமே! இதற்காகவே, இறைவனும் சிற்சபையில் ஆனந்த நடமிடுபவனாக இருக்கிறான்.

இறைவன் எல்லாத் திசைகளிலும் நிறைந்திருக்கிறான். நம் இதயத் தாமரையாகிய மனத்தில் தேனாக இருந்து தித்திக்கும் இனிமை உடையவன் இறைவன்.

அவணையே எப்போதும் சிந்திப்போமாக. பொருளின் மீது நாட்டம் கொண்டவனுக்கு அருட்செல்வம் என்றும் எட்டாக்கனியாகும்.

திருவோட்டையும், செல்வமாகிய நிதியையும் ஒன்று போல காணும் உத்தமர்களின் நெஞ்சத்தைத் தன் இருப்பிடமாக கொண்டிருப்பவன் இறைவன்.

குழந்தையின் மனதில் தான் என்னும் அகங்காரம் இல்லை. இவர் நல்லவர், கெட்டவர், வேண்டியவர், வேண்டாதவர் என்ற பேதங்கள் தெரிவதில்லை.

மனிதனும் குழந்தை போல வெள்ளை உள்ளம் கொண்டால் அவனே ஞானியாவான். வாழ்வில் எத்தகைய துன்பம் நேர்ந்தாலும் மனம் எதைப் பற்றியும் கவலை

கொள்ளாது இறையணர்வில் எப்போதும் இருக்க வேண்டும். ஞானம் கைவரப்பெறும்.

ஞானத்தினால் வரும் ஆனந்தம் நிலையானது. இதுதான் வாழ்வில் இலட்சியம்.

ஆனந்தம் நான்கு வகையில் கிடைக்கலாம்

- பொருள்கள் மூலம் கிடைக்கும் ஆசைகளை நீக்கி ஆனந்தத்தை அடையலாம்.
- வைராக்கியத்தின் மூலம் ஆசைகளை நீக்கி ஆனந்தத்தை அடையலாம்.
- அறிவால் ஆசைகளை நீக்கி ஆனந்தத்தை அடையலாம்.
- ஞானத்தால் ஆசைகளை நீக்கி ஆனந்தத்தை அடையலாம்.

அறிவினால் ஆசையைப் போக்கிவிட்டால், ஆசைகளை சீரமைத்துவிட்டால் பேராசைகள் போய்விடும். ஆனந்தம் நிலைத்து நிற்கும். பூரண திருப்தி கிடைக்கும்.

அறிவு நிலைத்துவிட்டால் பொறாமைப்படும் மனது அழிந்து விடும். கோபப்படும் மனது அழிந்து விடும். விருப்பு வெறுப்புள்ள மனம் அழிந்துவிடும்.

அழகான மனதுடன் இருப்போம். அறிவின் லட்சணம் “நான் ஆனந்த சொரூபம்.”

உனக்கு ஆனந்தம் வேண்டின் அறிவில் நில். ஆனந்தத்தில் வரும் களிப்பினை நான் இதுவரை சொன்னேன் என்று தாயுமானவர் ஆனந்தக்களிப்பினை முடிக்கிறார்.

“ஆனந்தம் ஆனந்தம் ஆனந்தமே
வாழத்தெரிந்திடில் ஆனந்தமே”

வாழ்க வளமுடன்.

★★★

ஆனந்தகளிப்பு பாடல்கள்

“சங்கர சங்கர சம்பு - சிவ,
சங்கர சங்கர சங்கர சம்பு

1. “ஆதி அநாதியும் ஆகி - எனக்கு
ஆனந்த மாய்அறி வாய்நின்று இலங்கும்
ஜோதி மவுனியாய்த் தோன்றி - அவன்
சொல்லாத வார்த்தையைச் சொன்னாண்டி தோழி.
2. “சொன்சொல் ஏதுஎன்று சொல்வேன் - என்னைச்
சூதாய்த் தனிக்கவே சும்மா இருத்தி
முன்னிலை ஏதும்இல் லாதே சுகம்
முற்றச்செய் தேனெனைப் பற்றிக்கொண் டாண்டி.
3. பற்றிய பற்றுஅற உள்ளே - தன்னைப்
பற்றச்சொன் னான்பற்றிப் பார்த்த இடத்தே
பெற்றதை ஏதுஎன்று சொல்வேன் - சற்றும்
பேசாத காரியம் பேசினான் தோழி
4. பேசா இடும்பைகள் பேசிச் சுத்தப்
பேய்அங்கம் ஆகிப் பிதற்றித் திரிந்தேன்
ஆசா பிசாசைத் துரத்தி-ஐயன்
அடியினைக் கீழே அடக்கிக்கொண் டாண்டி
5. அடக்கிப் புலனைப் பிரித்தே-அவன்
ஆகிய மேனியில் அன்பை வளர்த்தேன்
மடக்கிக்கொண் டான்என்னைத் தன்னுள்-சற்றும்
வாய்பேசா வண்ணம் மரபும்செய் தாண்டி -

6. மரபைக் கெடுத்தனன் கெட்டேன்-இத்தை
வாய்விட்டுச் சொல்லிடின வாழ்வுஎனக்கு இல்லை
கரவு புரஷணும் அல்லன்-என்னைக்
காக்கும் தலைமைக் கடவுள்காண் மின்னே -
7. கடலின் மடைவிண்டது என்ன-இரு
கண்களும் ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிய
உடலும் புளகிதம் ஆக-எனது
உள்ளம் உருக உபாயம்செய் தாண்டி -
8. உள்ளதும் இல்லது மாய்முன்-உற்ற
உணர்வுது வாய்உன் உள்கண்டது எல்லாம்
தள்ளைச் சொல்லிஎன் ஐயன்-என்னைத்
தான் ஆக்கிக் கொண்ட சமர்த்தைப்பார் தோழி-
9. பார்ஆதி பூதம்நீ அல்லை-உன்னிப்
பார்இந் திரியம் கரணம்நீ அல்லை
ஆராய் உணர்வுநீ என்றான்-ஐயன்
அன்பாய் உரைத்தசொல் ஆனந்தம் தோழி-
10. அன்பருக்கு அன்புஆன மெய்யன்-ஐயன்
ஆனந்த மோனன் அருள்குரு நாதன்
தன்பாதம் சென்னியில் வைத்தான் என்னைத்
தான்அறிந் தேன்மனம் தான்இறந் தேனே-
11. இறப்பும் பிறப்பும் பொருந்த-எனக்கு
எவ்வணம் வந்ததுஎன்று எண்ணயான் பார்க்கில்
மறப்பும் நினைப்புமாய் நின்ற-வஞ்ச
மாயா மனத்தால் வளர்ந்தது தோழி -
12. மனதேகல் லால்எனக்கு அன்றோ-தெய்வ
மவுன குருஆகி வந்துகை காட்டி
எனதுஆம் பணிஅற மாற்றி-அவன்
இன்னருள் வெள்ளத்து இருத்திவைத் தாண்டி-

13. அருளால் எவையும்பார் என்றான்-அத்ததை
அறியாதே சுட்டினன் அறிவாலே பார்த்தேன்
இருள்ஆன பொருள்கண்டது அல்லால்-கண்ட
என்னையும் கண்டிலன் என்னேடி தோழி-
14. என்னையும் தன்னையும் வேறா-உள்ளத்து
எண்ணாத வண்ணம் இரண்டுஅற நிற்கச்
சொன்னது மோஒரு சொல்லே-அந்தச்
சொல்லால் விளைந்த சுகத்தைஎன் சொல்வேன்-
15. விளையும் சிவானந்த பூமி-அந்த
வெட்ட வெளிநண்ணித் துஷ்ட இருள்ஆம்
களையைக் களைந்து பின் பார்த்தேன்-ஐயன்
களைஅன்றி வேறுஒன்றும் கண்டிலன் தோழி-
16. கண்டார் நகைப்புஉயிர் வாழ்க்கை-இரு
கண்காண நீங்கவும் கண்டோம் துயில்தான்
கொண்டார்போல் போனாலும் போகும்-இதில்
குணம்எது நலம்எது கூறாய்நீ தோழி-
17. நலம்எதும் அறியாத என்னைச்-சுத்த
நாதாந்த மோனம்ஆம் நாட்டம்தம் தேசம்
சலம்எதும் இல்லாமல் எல்லாம்-வல்லான்
தாளால்என் தலைமீது தாக்கினான் தோழி-
18. தாக்கும்நல் ஆனந்த ஜோதி-அணு
தன்னில் சிறிய எனைத்தன் அருளால்
போக்கு வரவுஅற்று இருக்கும்-சுத்த
பூரணம் ஆக்கினான் புதுமைகாண் மின்னே-
19. ஆக்கி அளித்துத் துடைக்கும்-தொழில்
அத்தனை வைத்தும்என் அத்தனை யேனும்
தாக்குஅற நிற்கும் சமர்த்தன்-உள்ள
சாட்சியைச் சிந்திக்கத் தக்கது தோழி -

20. சிந்ததைப் பிறந்ததும் ஆங்கே-அந்தச்
சிந்தை இறந்து தெளிந்ததும் ஆங்கே
எந்த நிலைகளும் ஆங்கே-கண்ட
யான்தான் இரண்டுஅற்று இருந்ததும் ஆங்கே-
21. ஆங்குஎன்றும் ஈங்குஎன்றும் உண்டோ-சச்சி
தானந்த ஜோதி அகண்ட வடிவாய்
ஒங்கி நிறைந்து கண்டால்-பின்னர்
ஒன்றுஎன்று இரண்டுஎன்று உரைத்திடல் ஆமோ-
22. என்றும் அழியும்இக் காயம்-இத்தை
ஏதுக்கு மெய்என்று இருந்தீர் உலகீர்
ஒன்றும் அறியாத நீரோ-யமன்
ஒலைவந் தால்சொல்ல உத்தரம் உண்டோ-
23. உண்டோ நமைப்போல வஞ்சர்-மலம்
ஊறித் ததும்பும் உடலைமெய் என்று
கொண்டோ பிழைப்பதுஇங்கு ஐயோ-அருள்
கோலத்தை மெய்என்று கொள்ளவேண் டாவோ-
24. வேண்டா விருப்பும் வெறுப்பும்-அந்த
வில்லங்கத் தாலே விளையும் ஜனனம்
ஆண்டான் உரைத்த படியே-சற்றும்
அசையாது இருந்துகொள் அறிவுஆகி நெஞ்சே-
25. அறிவாரும் இல்லையோ ஐயோ-என்னை
யார்என்று அறியாத அங்கதே சத்தில்
வறிதே காமத்தீவில் சிக்கி-உள்ள
வான்பொருள் தோற்கவோ வந்தேன்நான் தோழி-
26. வந்த வரவை மறந்து-மிக்க
மாதர்பொன் பூமி மயக்கத்தில் ஆழும்
இந்தம யக்கை அறுக்க-எனக்கு
எந்தை மெய்ஞ்ஞான எழில்வாள் கொடுத்தான்-

27. வாள்ஆரும் கண்ணியர் மோகம்-யம
வாதைக் கனலை வளர்க்கும்மெய் என்றே
வேளான் அவனும்மெய் விட்டான்-என்னில்
மிக்கோர் துறக்கை விதிஅன்றோ தோழி-
28. விதிக்கும் பிரபஞ்சம் எல்லாம்-சுத்த
வெயில் மஞ்சள்என்னவே வேதாக மங்கள்
மதிக்கும் அதனை மதியார்-அவர்
மார்க்கம்துன் மார்க்கம்சன் மார்க்கமோ மாணே-
29. துன்மார்க்க மாதர் மயக்கம்-மனத்
துயர்க்குப் பற்றாது சொன்னேன் ஜனகன்
தன்மார்க்க நீதிதிஷ் டாந்தம்-அவன்
தான்அந்தம் ஆன சதானந்தன் அன்றோ-
30. அன்றுஎன்றும் ஆம்என்றும் உண்டோ-உனக்கு
ஆனந்தம் வேண்டின் அறிவுஆகிச் சற்றே
நின்றால் தெரியும் எனவே-மறை
நீதிஎம் ஆதி நிகழ்த்தினான் தோழி-
- சங்கர சங்கர சம்பு-சிவ, சங்கர சங்கர சங்கர சம்பு.

துணை நின்ற நூல்கள்

- தாயுமானவர் பாடல்கள்.
- தர்மச்சக்கரம் மாத இதழ்கள்
- அன்பொளி மாத இதழ்கள்
- ஞானக்களஞ்சியம் - வேதாத்திரி மகரிசி
- திருக்குறள்.
- இராமகிருஷ்ணரின் அமுதமொழிகள்
- இண்டர்நெட் தகவல்கள்.
- பட்டினத்தார் பாடல்கள்
- மாணிக்கவாசகர் பாடல்கள்
- நாலடியார்
- விவேகாந்தர் உபதேசங்கள்
- சுவாமி சித்பவானந்தர் உபதேசங்கள்.
- சாந்தோக்ய, தைத்திரிய உபநிஷத்துகள்
- கடோபநிஷத்து, ப்ருஹதாரண்யக, ச்வேதஸ்வதர உபநிஷத்துகள்.
- சுந்தர் பாடல்கள்
- கம்பர் பாடல்கள்
- Thayumanavar Varalarum Padalgalum' -- Hindu Religious and Charitable Endowments department
- Thayumanavar Vanakka Padalgal', by the Mouna Madam

ஆசிரியரின் பிற நூல்கள்

ஆன்மீகம்

1. தியானம் பழக 100 தியான சிந்தனைகள்
2. அறிவியல் நோக்கில் 100 ஆன்மீகச் சிந்தனைகள்
3. கோள்களை வென்ற இடைக்காட்டுச் சித்தர்
4. குதம்பைச் சித்தரின் ஞானப்பட்டறை (அச்சில்)

வாழ்க்கை வரலாறு

1. நெப்போலியன் வாழ்வில் 100 சுவையான நிகழ்ச்சிகள்
2. புத்தர் வாழ்வில் 100 சுவையான நிகழ்ச்சிகள்
3. இயேசுவின் வாழ்வில் 100 சுவையான நிகழ்ச்சிகள்
4. குருவுடன் வாழ்ந்தவர்
5. வேதாத்திரி மகரிசி வாழ்வில் 100 சுவையான நிகழ்ச்சிகள்

தன்னம்பிக்கை

1. தன்னம்பிக்கை மலர்கள்.
2. டென்சனை வெல்வது எப்படி?
3. காலமே உன் உயிர்?
4. வேதாத்திரி மகரிசியின் வாழ்வை வளமாக்கும் எண்ணங்கள்.
5. ஓய்வுக்குப் பின்னும் உற்சாக வாழ்க்கை

ஓப்பாய்வு

1. வள்ளலாரும் வேதாத்திரி மகரிசியும்.
2. மகாவீரரும் வேதாத்திரி மகரிசியும்
3. தாயுமானவரும் வேதாத்திரி மகரிசியும்
4. ஞாலம் போற்றும் ஞானிகள்
5. வேதாத்திரியத்தில் கலந்த நதிகள்.
6. ஞானதீபமும் ஞானஒளியும்.
7. கிழக்கும் மேற்கும்
8. வேதமுதல்வரும் வேதாத்திரியும்
9. ஞான வள்ளல்கள் (அச்சில்)
10. பாமரமக்களின் தத்துவஞானிகள் (அச்சில்)
11. சித்தர்களுமே வேதாத்திரி மகரிசியும். (அச்சில்)
12. புத்தரும் வேதாத்திரியும் (அச்சில்)
13. இயேசுவும் வேதாத்திரியும் (அச்சில்)
14. புரட்சி சித்தர்கள். (அச்சில்)

வேதாத்திரி மகரிசி

1. வேதாத்திரி மகரிசி பற்றி 100 அறிஞர்கள்.
2. வேதாத்திரி மகரிசியின் பொன்மொழிகள் 5000 (மூன்று பாகங்கள்)
3. திசைரி தியானம்.
4. வேதாத்திரி மகரிசி காட்டும் வறுமை (அச்சில்)
5. பன்முகப் பார்வையில் வேதாத்திரி மகரிசி (அச்சில்)
6. வேதாத்திரியம் கற்போம் (அச்சில்)
7. மனைவிக்கு மரியாதை
8. குடும்பச் சிக்கல்களுக்கு வேதாத்திரியம் தரும் தீர்வுகள்.

பயணங்கள்

1. ஞாபகம் வருதே ஞாபகம் வருதே
2. அமெரிக்க மண்ணில் ஆறுமாதங்கள்.
3. சிம்லாவில் ஐந்து நாட்கள்

வரலாறு

1. மன்னார்குடி வரலாறு

சிறுகதைகள்

1. செயலே விளைவு
2. தவம்

ஆய்வு நூல்கள்.

1. நன்மக்கட்பேறு 100 நற்சிந்தனைகள்.

தாயுமானவரின்

ஆனந்தக் களிப்பு

